

Cô Gái Thích Khóc

Contents

Cô Gái Thích Khóc	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	14
4. Chương 4	20
5. Chương 5	28
6. Chương 6	35
7. Chương 7	43
8. Chương 8	47
9. Chương 9	51
10. Chương 10	58
11. Chương 11: Kết Thúc	63

Cô Gái Thích Khóc

Giới thiệu

Yêu thương một tổng giám đốc cao cao tại thượng thật là khổ cực a, Cô cố gắng đi làm một tháng, n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-gai-thich-khoc>

1. Chương 1

Sân bay quốc tế.

Cao Uyên Y – mặc đồng phục X đi giày cao gót, lôi kéo Tổng Tinh Tinh đang ngăn người đi nhanh về phía trước, nhiệt tình giao phó: “Hiện tại hết thấy đều an bài thỏa đáng a..., chỗ ngồi của cậu và hân gần nhau, mình xem một chút...” Cô nắm tay Tổng Tinh Tinh lên máy bay, dặn dò nói: “Cậu là 30A, ngồi gần cửa sổ, cho nên hân ngồi ở bên đường đi, cậu cũng không nên khẩn trương để ngồi sai chỗ.”

Tống Tinh Tinh đeo một chiếc ba lô nhỏ, chân đi một đôi giày thể thao màu trắng, khuôn mặt thuần khiết của cô vẫn là một mảnh mờ mịn, thẳng tắp đi về phía trước Cao Uyển Y, không giấu được sự khẩn trương trong lòng “Uyển Y, sẽ thuận lợi như vậy sao? Hẳn một chút cũng sẽ không cảm thấy kỳ quái?”

Cao Uyển Y lắc đầu, cười ra hai lúm đồng tiền, an ủi vỗ vỗ bả vai của cô, “Người đặt chỗ chính là thư ký của hần, nghe nói khoang hạng nhất cùng khoang thương nghiệp đều đầy ngập khách, có chút kinh ngạc, nhưng mà mình lại nghĩ hần cũng không quan tâm chỗ ngồi là khoang thường hay khoang hạng nhất đi, nếu không sẽ đổi sang chuyến bay khác, cậu nói có đúng không? Hơn nữa hần vừa mới xác nhận lên máy bay, cậu đừng lo lắng quá.”

“Uyển Y, cảm ơn cậu, mình... mình...” Tống Tinh Tinh chỉ nghĩ đến việc sắp được nhìn thấy người mà cô ái mộ mấy năm nay là trong đầu lại trống rỗng.

“Chớ cảm ơn, thật vất vả lắm mới nắm bắt được cơ hội lần này, cậu phải cố gắng lên nha, chờ cậu trở về nhớ nói ình biết tình hình thật cụ thể và tỉ mỉ nha.” Cao Uyển Y dừng lại, “Đúng rồi, cậu chừng nào thì trở lại?”

Tống Tinh Tinh không yên lòng, “Gần tối.”

“Cái gì?!” Cao Uyển Y vội kéo Tống Tinh Tinh đang muốn chạy về phía trước, nghe nói như thế thì dừng bước lại, trợn to hai mắt, “Gần tối trở lại?”

“Ừ, mình buổi tối còn có lớp, hơn nữa đi làm cũng không thể xin nghỉ.” Tống Tinh Tinh nói với giọng điệu bình thường, nghe vậy cái miệng nhỏ nhắn của Cao Uyển Y mở to.

“Mình... trời đất ơi, cậu xài nhiều tiền như vậy, sẽ không phải ngay cả cửa máy bay cũng không đi ra, trực tiếp bay trở về chứ?”

“Ừ, mình chỉ là... Chỉ là muốn thấy hần, cùng hần nói chuyện một chút mà thôi.” Tống Tinh Tinh đột nhiên cong lên một nụ cười mong đợi.

Cao Uyển Y không dám tin, “Nếu như bị Tư Bình biết, nhất định lại mắng cậu là ngu ngốc, lại vì hai giờ mà tốn nhiều tiền? Trời ạ.”

“Cậu không phải cười mình nha, mình ——” Tống Tinh Tinh nhỏ giọng kháng nghị.

“Được rồi, mình không cười cậu, chờ một chút cậu có thể nhìn thấy hần rồi, trước tiên chúc cậu thuận lợi a!” Cao Uyển Y đưa tay ôm lấy cô, đối với cô nháy mắt mấy cái, “Mình chỉ có thể đi cùng cậu đến đây, phần sau phải dựa vào chính cậu ..., cố gắng lên!”

Tống Tinh Tinh đối với Cao Uyển Y dùng sức phất tay, tâm tình thấp thỏm, hoàn thành thủ tục xuất cảnh, đi về phía cửa máy bay, đem phiếu quét qua máy, sau đó, trầm mặc đi trên hành lang, tìm cô đập thành thịch, nghĩ đến hần ở ngay trong máy bay, cô có thể ngồi bên cạnh hần hai giờ, Tống Tinh Tinh cảm thấy giống như đang nằm mộng vậy.

Sau khi đi vào cabin, Tống Tinh Tinh dựa theo sự chỉ dẫn của tiếp viên hàng không, đến chỗ ngồi phía sau cabin, liếc mắt liền thấy hần đã ngồi vào chỗ, đang nhắm mắt nghỉ ngơi. (thay từ đường thần thành nghỉ ngơi được không? Cho dễ hiểu)

Nữ tiếp viên hàng không nhiệt tình chủ động thay cô mở miệng: “Quý khách, thật xin lỗi.”

Âu Dương Vận Hàn mở mắt, nhìn thấy có một cô gái trẻ tuổi đứng bên cạnh tiếp viên hàng không, hiển nhiên là hàng xóm du lịch lần này của hần, hần đứng dậy tránh ra, để cô gái trẻ tuổi ngồi vào, “Thật xin lỗi.”

“Thật xin lỗi.” Tống Tinh Tinh ngồi vào trong, bởi vì chỗ ngồi chật hẹp, cánh tay của cô trong nháy mắt sát qua ống tay áo của hần, làm cho tâm tình cô một phen kích động, cả người cứng ngắc, khẩn trương. Không thể nào tin nổi, bốn năm qua cô chỉ được nhìn hần qua tạp chí, giờ phút này hần lại đang ngồi ở bên cạnh cô, còn có giọng nói của hần, vừa xa lạ lại vừa quen thuộc, cô véo mặt của mình, tự nói với mình đây không phải là nằm mơ.

Không bao lâu, máy bay chậm rãi hoạt động, nhìn thấy hấn lại tiếp tục nhắm mắt nghỉ ngơi, trong khoảng thời gian ngắn cô không biết nên làm sao, ngộ nhỡ hấn quyết định dùng hai giờ chỉ để nghỉ ngơi thì sao?

Âm thanh của động cơ trở nên lớn hơn, tốc độ trượt tăng nhanh, Tổng Tinh Tinh hậu tri hậu giác bắt đầu khẩn trương, nín thở ngừng suy nghĩ không dám lộn xộn. Đây là lần đầu tiên cô đi máy bay, cô nuốt vài ngụm nước miếng, sống 24 năm, chưa bao giờ kích thích như hôm nay, mà máy bay đang muốn cất cánh...

“A!” Cô kêu lên, phi cơ đột nhiên đi lên trên, làm cho cô sợ hết hồn, bản năng bắt lấy người bên cạnh, mà người kia đúng lúc là... Hấn.

Âu Dương Vận Hàn mở mắt, tầm mắt nhìn bàn tay nhỏ bé của cô gái trẻ đang nắm tay áo hấn sau đó hướng đến khuôn mặt tái nhợt của cô. (câu này mình thấy trong bản chính có nên thêm vào)

Phát hiện mình đánh thức hấn, gương mặt Tổng Tinh Tinh đột nhiên đỏ lên, lập tức buông hấn ra, nắm lấy tay cầm của chiếc ghế, trong miệng không ngừng nói tiếng xin lỗi với hấn.

“Lần đầu tiên đi máy bay” Âu Dương Vận Hàn mỉm cười. Cô gái bên cạnh đôi mắt đã rưng rưng, giống như nai con sợ hãi, nhìn cô rất trẻ tuổi, làm cho hấn nhin không được muốn an ủi cô.

“Ừ.” Tổng Tinh Tinh gương mặt đỏ bừng, cảm thấy rất lúng túng.

“Khá hơn chút nào không?”

Máy bay nhanh chóng bay lên trời cao, vô cùng vững vàng, khiến cho cô dần thích ứng được, thẹn thùng gật đầu, “Thật xin lỗi.”

“Không sao, tôi lần đầu tiên đi máy bay cũng có chút sợ.” Âu Dương Vận Hàn an ủi.

Tổng Tinh Tinh bật cười, cô biết hấn nhất định là gạt người, nói như vậy chỉ là vì để cho cô khá hơn một chút, hấn lơ đãng dịu dàng như vậy khiến cho cô cảm thấy một tia ngọt ngào.

Nhưng cũng không lâu lắm, cô ngắm người ngồi ở bên cạnh là hấn, lần nữa thấy hấn nhắm mắt lại, không khỏi bắt đầu cảm thấy lo lắng. Cô thật rất muốn nói chuyện với hấn, nhưng là không biết nên nói những gì, cô đối với mình rất tức giận, mong đợi lâu như vậy, tại sao hiện tại trong đầu trống rỗng, ngay cả muốn nói gì cũng không biết?

Trầm mặc tiếp tục lan tràn, nữ tiếp viên hàng không bước tới trước hỏi có cần đồ uống gì không? Tổng Tinh Tinh nhìn thấy hấn mở mắt lắc đầu từ chối, cô hồi hộp cũng theo đó vẫy tay từ chối.

Hấn nhìn cô một cái, khóe môi cong lên.

Hấn không phải là cảm thấy cô rất ngốc đi? Tổng Tinh Tinh chán nản nghĩ, không nhin được len lén nhìn hấn. Cô nhìn hấn trên báo đã bốn năm, nhưng thế nào cũng so ra kém người thật, hấn bộ dáng thật anh tuấn, tóc đen gọn gàng chải kỹ, ở khoảng cách gần nhìn hấn, có thể phát hiện hấn có một ít râu ria, tăng thêm mấy phần chững chạc, người đàn ông có mị lực, vóc người cường tráng ẩn sau tây trang màu đen, nhưng vẫn có thể thấy được ở hấn một năng lực hơn người, còn có nơi để chân chặt hẹp kia thật không thích hợp với cặp chân dài của hấn... Cô ngưỡng mộ nhìn hấn, từ từ thở dài một cái.

Cô cùng hấn căn bản thuộc hai thế giới khác nhau, hấn là tổng giám đốc cao cao tại thượng, còn cô cái gì cũng không có, bây giờ ngồi bên cạnh hấn giống như là mộng đẹp, hơn nữa còn là không thể nào có mộng đẹp lần thứ hai...

Tổng Tinh Tinh hướng ra ngoài cửa sổ, hôm nay thời tiết thực không tệ, ánh mặt trời đẹp chói mắt, bên ngoài chỉ thấy được một mảnh trắng, những đám mây trắng dày chặn lại cảnh phía dưới, cô cắn môi, nghĩ thầm đại khái cũng là tương lai mấy năm chỉ có một lần duy nhất, lần này vì mua vé máy bay, cô đã dùng đến gần một tháng phí sinh hoạt.

Trên máy bay bắt đầu đến bữa ăn, nữ tiếp viên hàng không xinh đẹp ân cần hỏi thăm muốn sườn lợn rán cùng cơm hay là cá cùng cơm, Tổng Tinh Tinh chọn cá cùng cơm, một bên cầm lấy đồ ăn, một bên cân nhắc xem nói cái gì cùng hấn. Chẳng qua là tâm sự đơn giản mà thôi, một chút cũng không khó khăn, nhưng là đến tột cùng muốn thế nào ngăn đầu lên đây?

Cô cầm chai nước tương lên, khốn hoặc nhịu mày, không biết làm thế nào để mở ra. Nhìn hồi lâu, cô thấy phía trên viết cái gì đó? Đem hai bên lui về phía sau bóp? Cô ngoan ngoãn làm theo, một giây kế tiếp, chuyện ngoài ý muốn lại xảy ra ——

“A!”

Nước tương phun ra, dính phải quần của Tống Tinh Tinh làm cho cô một mảnh hỗn độn, thậm chí hơn chính là, còn phun lên áo khoác tây trang của Âu Dương Vận Hàn (nước tương hoàn mỹ là nước tương như thế nào mình không hiểu nên bỏ luôn cho đỡ phiền phức)

“Thật xin lỗi.” Tống Tinh Tinh quả thật muốn khóc, coi như chỉ gặp một lần, cô cũng hi vọng cho hắn một chút ấn tượng tốt, không nghĩ tới không như mong muốn.

“Đừng lo.” Âu Dương Vận Hàn không để ý, nhận lấy khăn lông từ nữ tiếp viên hàng không, đưa trước cho Tống Tinh Tinh, sau đó cầm một cái khăn lau vết bẩn trên áo khoác

“Thật xin lỗi, tôi bình thường không có vụng về như vậy đâu.” Tống Tinh Tinh mặt như đưa đám, rất nghiêm túc giải thích.

Âu Dương Vận Hàn rất ít gặp phải loại “Ngoài ý muốn” này, nhưng là hắn cũng không để ý, thấy cô tâm tình xuống thấp như vậy, hắn liền chuyển sang đề tài khác: “Đến Singapore chơi?”

Tống Tinh Tinh sửng sốt, miễn cưỡng gật đầu, “vâng.” Cô không biết nói dối, trong lòng cảm thấy vô cùng tội lỗi.

“Một người tự mình đi du lịch, rất có dũng khí.” Âu Dương Vận Hàn đối với cô mỉm cười khích lệ.

“Cám ơn.” Tống Tinh Tinh nhanh nhạy nắm bắt cơ hội “Anh đi đâu?”

“Tôi là vì công việc.” Âu Dương Vận Hàn đơn giản nói, “Tôi tên là Âu Dương Vận Hàn, họ kép Âu Dương, Vận trong khí vận, Hàn trong lâm hàn. Cô thì sao?” Đơn giản xử lý vết bẩn trên áo khoác, sau đó hắn tiếp tục dùng bữa ăn, bắt đầu có tâm tình nói chuyện phiếm. Cô bé này đơn thuần, ăn mặc mộc mạc, làm cho người ta cảm giác thật thoải mái.

“Tôi tên là Tống Tinh Tinh, Đường Tống Tống, sáng trông suốt Tinh Tinh.” Tống Tinh Tinh thụ sủng nhược kinh, không nghĩ tới hắn lại có thể chủ động nói chuyện với mình. Cô vội vã lau đi vết bẩn, bắt đầu ăn cơm, tâm tình trở nên khoái trá.

“Tống Tinh Tinh.” Âu Dương Vận Hàn mỉm cười. Tên thật đáng yêu, rất thích hợp với cô.” Cô vẫn còn là sinh viên? Thật trẻ tuổi.”

“Không trẻ tuổi không trẻ tuổi!” Cô rất nhanh trả lời, không hy vọng hắn coi cô như tiểu hài tử.” Tôi chỉ nhỏ hơn anh mười tuổi mà thôi.”

“Làm sao cô biết tôi mấy tuổi?” Âu Dương Vận Hàn hỏi, chau chau mày.

Ách... Tống Tinh Tinh ảo não vì mình nhanh miệng, nghĩ ra một lý do đơn giản (câu trước mình đọc không hiểu), “Tôi xem anh cũng hơn ba mươi đi, tôi đã 24 rồi, nhiều nhất lớn hơn tôi mười tuổi, tôi xem tuổi rất chuẩn nha.” Cô lúng túng nói xong, chuyên tâm dùng bữa ăn, ảo não ở trong lòng mình.

Âu Dương Vận Hàn gật đầu, “Cô đúng là đã đoán đúng.” Trầm mặc một chút, hắn lại tiếp tục câu chuyện, “Cô hai mươi bốn tuổi? Vậy đang là thạc sĩ rồi hả? Chuyên nghiên cứu gì vậy?”

Chuyên nghiên cứu? Tống Tinh Tinh hô hấp cứng lại, cô vẫn còn vừa làm vừa học đại học Anh văn hệ ban đêm, ở đâu ra chuyên nghiên cứu. Cô muốn mở miệng nói với hắn lời nói thật, lời nói đến khoe miệng lại biến thành: “Cái kia không quan trọng, không quan trọng.”

Không quan trọng? Âu Dương Vận Hàn cảm thấy thú vị, hắn thấy người gọi là Tống Tinh Tinh này có vẻ mặt phong phú, còn phát tay cường điệu, khoe môi không nhịn được giơ lên. Nhìn thấy cô buông dao nữa, hắn thuận miệng mà hỏi. “Ăn ngon không?”

“À?” Tống Tinh Tinh vẫn bị cảm giác tội lỗi ép tới gắt gao, không nhiều suy tư liền thành thật trả lời: “Ăn ngon a, so với tôi tự mình làm bữa ăn thì ngon hơn nhiều.”

“Tự làm?” Âu Dương Vận Hàn tò mò.

“Ừ, tôi sống một mình, chủ nhật mới làm cơm, một tuần một lần, cho nên tôi mỗi ngày đều ăn cơm hộp.”

“Một tuần một lần?” Âu Dương Vận Hàn kinh ngạc, “Tại sao không mỗi ngày đều làm?”

“Tôi nấu rất khó ăn a!” Cô nghiêm túc gật đầu, “Anh suy nghĩ một chút, mỗi ngày tôi đều nấu cơm nhưng đồ ăn vẫn không ngon, đó không phải là quá bi thảm rồi sao? Cho nên tôi một tuần nấu một lần.”

Cô bắt đầu có chút tự giận mình, muốn cho hần ăn tượng tốt, nhưng ngay cả mình lười biếng không làm cơm tất cả đều nói ra ngoài, rõ là... Ai.

Nghe rất có đạo lý, Âu Dương Vận Hàn bị vẻ mặt nghiêm túc của cô chọc cười, “Một tuần lễ đều ăn một món sẽ không ngán?”

“Tôi mỗi lần đều làm ba món khác nhau nha, cho nên sẽ không ngán.” Cô cười cười mà nói, vẫn còn rất có tinh thần đưa ra ba đầu ngón tay.

Âu Dương Vận Hàn thật lâu không có vui vẻ như vậy, tiếng cười trầm thấp từ cổ họng bật ra, “Lần sau có cơ hội tôi sẽ dạy cho cô, nấu cơm không khó.”

“Có thật không?” Cô mở to hai mắt, kích động đến thiếu chút nữa níu lấy tay áo của hần.

“Thật.”

“Vậy...” Cô mừng rỡ thiếu chút nữa muốn nhảy dựng lên hoan hô, mắt tỏa sáng, nín thở, hỏi cẩn thận, “Tôi liên lạc với anh như thế nào?”

Âu Dương Vận Hàn dừng mấy giây, cho cô số điện thoại di động, “... Cô nhớ cho kỹ, 0938...”

Tổng Tinh Tinh thận trọng ghi lại, cô đang cầm trong tay tờ giấy có ghi số điện thoại của hần, quả thật không thể tin được đây là thật, cô còn có thể cùng hần liên lạc! Còn có cơ hội cùng hần liên lạc!

Cô là từ lúc nào bắt đầu thích hần đây?

Tổng Tinh Tinh ở trong quán cafe chờ đợi, cô đã đến sớm nửa giờ, thật ra thì cô từ một tuần trước đã bắt đầu không ngủ ngon, cả trái tim vẫn treo lơ lửng, lo lắng Âu Dương Vận Hàn có thể lỡ hẹn hay không, dù sao cô nhớ tới thời điểm gọi cho hần, hần căn bản không nhớ rõ cô, Tổng Tinh Tinh vẻ mặt như đưa đám thật lâu, mặc dù cô tự nói với mình lần nữa là bởi vì đã qua một tháng, nhưng vẫn là rất khổ sở, hần đại khái chưa bao giờ nghĩ tới cô thật sự sẽ liên lạc với hần. Cô hai tay chống cằm, bắt đầu ngẩn người.

Âu Dương Vận Hàn cũng không biết, thật ra thì cô “Biết” hần đã lâu rồi, bắt đầu từ lúc cô vẫn còn đi làm ở chợ đêm. Khi đó cha mẹ của cô mới qua đời do hoả hoạn, cô biến thành một người cô độc, bắt buộc phải thôi học, đi làm kiếm lấy tiền sinh hoạt phí, sau đó lại có một chút tiền, mới quay trở lại đại học, nhưng bởi vì học ban ngày sẽ không có thời gian đi làm, cho nên cô chuyển qua học ban đêm, thắm thoát cũng bốn năm...(câu này thấy nó kì kì: lập tức lại cũng bốn năm nữa a...)

Lần đầu tiên ở chợ đêm nhìn thấy hần, vừa lúc là thời điểm cuộc đời xuống thấp nhất, lúc ấy cô cũng biết hần đã kết hôn, mặc dù có điểm hâm mộ vợ của hần, nhưng cũng không có nghĩ quá nhiều, dù sao bọn họ cũng thuộc hai thế giới khác nhau.

Sau đó ở tiệm sách tình cờ nhìn thấy hình của hần trên tạp chí, mới biết hần là tổng giám đốc của một công ty lớn, dần dần, cô bắt đầu không tự chủ mà chú ý các tin tức có liên quan đến hần, cô đối với kinh tế một chút cũng không hiểu, nhưng là không có việc gì sẽ đi tiệm sách xem qua các tuần san báo... Tạp chí, chỉ cần thỉnh thoảng phát hiện tin tức của hần, cô sẽ rất vui vẻ.

Ở chợ đêm nhìn thấy hần một lần kia, hần đối với vợ thật dịu dàng, mới vừa mất đi hết thảy như cô, rất khát vọng cái loại cảm giác che chở, chăm sóc đó, có lẽ là bởi vì như thế, cô đối với hần có cảm tình, mới có thể đặc biệt đi chú ý tin tức về hần.

Cũng không biết từ lúc nào cảm tình kia bắt đầu thay đổi?

Tổng Tinh Tinh nghiêm túc nghĩ tới, cô giống như là say mê hần, len lén thu thập các tin tức có liên quan đến hần, vượt qua hiểu biết về hần, lại càng bị hần hấp dẫn.

Hắn có tiền có thế, diện mạo anh tuấn, thân hình cao lớn to con, nhưng trừ lần đó ra, hắn hấp dẫn cô nhất ở chỗ hắn đối với vợ thâm tình, tình cảm chân thành.

Nghe nói vợ hắn sau khi chết, hắn thủy chung đối với cô ấy nhớ mãi không quên, mặc dù thỉnh thoảng có xì căng đan truyền ra, nhưng thời gian luôn chứng minh đó là lời đồn vô căn cứ, tạp chí bát quái còn vì vậy nói hắn là kẻ si tình khó gặp.

Bất kể vợ chết bao lâu, hắn vẫn là một lòng say mê, không có ý định tái giá, lòng của Tống Tinh Tinh rất đau, cô có thể tưởng tượng loại cảm giác mất đi người yêu quý nhất, bởi vì cha mẹ của cô cũng đột nhiên bị Tử Thần cướp đi tánh mạng, vì vậy mà xa cách vĩnh viễn, làm cho cô không cách nào tiếp nhận sự thật này.

Trước kia cô chỉ cần nhìn thấy hắn trên tạp chí là đủ, nhưng dần dần cô lại bắt đầu muốn gặp hắn, cái loại khát vọng đó càng ngày càng sâu, làm cho cô điên cuồng đến nhờ Uyển Y làm ở công ty hàng không giúp cô, rốt cuộc bốn năm sau, cô cuối cùng có thể cùng hắn ở khoảng cách gần nhất mà nói chuyện một chút.

Mà một lần kia, chỉ làm cho cô càng thêm không thể tự kiềm chế.

Đối với người vốn không quen biết như cô mà hắn có thể thân thiết như vậy, dịu dàng như vậy, Tống Tinh Tinh thở dài, cô thật hâm mộ vợ đã qua đời của hắn, nếu như...

“Đã lâu không gặp.” Âu Dương Vận Hàn thần thái sáng láng xuất hiện, cắt đứt mộng ban ngày của cô, kéo ghế dựa ra ngồi xuống, “Chờ rất lâu rồi sao?”

Tống Tinh Tinh sợ tới mức thiếu chút nữa nhảy dựng lên, sờ sờ trái tim, vô lực đối với hắn lộ ra một nụ cười, “Không có.”

Trời đất ơi, cô mới vừa vọng tưởng cái gì? Cô khiển trách mình, đồng thời chú ý tới hắn hôm nay mặc tương đối nhẹ nhàng, tây trang áo khoác đổi thành màu sắc của áo da đà điệu, làm cho khí thế ông chủ lớn giảm mấy phần, thoát nhìn không hề xa cách, hại cô không nhận được mà ngăn cản nhịp tim, tầm mắt không dám dừng lại trên người hắn quá lâu, vội vàng cúi đầu.

Chính là hôm nay! Cô đối với mình tinh thần kêu gọi đầu hàng, nhất định phải cho hắn một chút ấn tượng tốt mới được.

“Còn không gọi đồ?” Âu Dương Vận Hàn nhìn thấy trước mặt cô chỉ có một ly nước đá, đưa tay vẫy phục vụ, “Muốn ăn cái gì? Nơi này bánh ngọt rất ngon, ăn một phần làm buổi trưa với uống trà được không?”

“Được.” Cô gật đầu, thở dài nghĩ tới, hắn nói gì đều tốt, chỉ cần có thể như hiện tại ở bên cạnh hắn...

“Cô gọi trước đi.” Âu Dương Vận Hàn đem Menu đưa tới trước mặt Tống Tinh Tinh.

Tống Tinh Tinh hốt hoảng nhìn một lát, “Tôi muốn Hồng Trà, còn có một ít bánh ngọt hạt dẻ.” Cô rất ưa thích mùi thơm của hạt dẻ.

“Cô cũng thích hạt dẻ?” Âu Dương Vận Hàn mỉm cười, đối với phục vụ nói: “Cà phê nóng, còn có bánh hạt dẻ.”

Tống Tinh Tinh hồi hộp ngẩng đầu nhìn hắn, thấy hắn cởi áo khoác xuống, tiện tay khoác lên trên ghế dựa, rồi sau đó nhìn về phía cô, vẻ mặt của hắn một chút ý nghĩ sâu xa cũng không có, nhưng vẫn làm cho trái tim cô đập loạn nhịp, sợ quá phải lập tức cúi đầu.

“Lần trước thực xin lỗi, tôi không biết là cô.” Âu Dương Vận Hàn nhớ tới một tuần lễ trước cô gọi điện thoại tới lại mỉm cười. Cô giống như rất dễ dàng lo lắng, lần trước ở trong điện thoại ông nói gà bà nói vịt, cộng thêm lấp bắp nửa ngày, hắn mới rốt cuộc nhớ lại cô là người nào.

Nói thật, hắn là thật đã quên cô, lần trước đối với hắn mà nói chỉ là một lần khoái trá bèo nước gặp nhau, không nghĩ tới cô thật sẽ liên lạc với hắn.

“Thật xin lỗi, anh bận rộn như vậy mà tôi còn gọi điện làm phiền.” Tống Tinh Tinh giương mắt nhìn hắn, sợ hãi lộ ra một nụ cười.

“Không sao, thỉnh thoảng cũng nên thư giãn một chút.” Hấn chú ý đến hôm nay cô mặc áo lông màu trắng cùng quần jean, xem ra càng lộ vẻ trẻ tuổi ngây thơ. Cô cùng các phụ nữ khác mà hấn đã tiếp xúc luôn luôn không giống nhau, cô trẻ tuổi, vô cùng đơn thuần, có lẽ đó là lý do mà hấn lưu số điện thoại lại cho cô.

Lần cuối cùng hấn đến quán cafe tựa hồ như đã lâu lắm rồi, sau khi Duyệt Lăng chết, hấn bận rộn hơn với công việc, ba năm này, đây là lần đầu tiên tới. Duyệt Lăng... Hấn không tiếng động thở dài, hấn mất đi cô đã ba năm?

“Có thật không? Thật tốt quá!” Tống Tinh Tinh thật cao hứng, thở phào nhẹ nhõm, mắt cười đến mị hoặc.

Nhìn thấy nụ cười của cô, Âu Dương Vận Hàn nâng lên khóe miệng, tạm thời đem nặng nề trong lòng để sang một bên. “Gần đây như thế nào? Còn là một tuần nấu cơm một lần?” Điểm này khiến cho hấn khắc sâu ấn tượng về cô.

Phục vụ đem đồ lên, Tống Tinh Tinh nhìn chằm chằm bánh ngọt trước mắt, thoát nhìn trông rất ngon, khóc không ra nước mắt. Hấn tại sao chỉ nhớ cô một tuần nấu cơm một lần

“Ừ, bất quá tôi đã thật lâu không có làm cơm, bởi vì ngán, gần đây ăn mì.”

“Nếu có người dạy cô nấu cơm, cô muốn học cái gì?” Nhớ tới mình nói qua muốn dạy cô nấu cơm, Âu Dương Vận Hàn dựa vào ghế, tâm tình rất dễ chịu.

Có lẽ hấn là thật nên buông lỏng mình, kết giao bạn bè. Cha, Phó Nam không chỉ một lần nói với hấn như vậy, hấn thật sự cũng muốn kết giao bạn bè, nhưng tiếp cận hấn cũng chỉ có phụ nữ, bất kể coi trọng hấn không là tiền thì cũng là bề ngoài của hấn, mục đích cuối cùng đều giống nhau, mà hấn đối với tái hôn một chút hứng thú cũng không có. Bất quá, tình huống lần này tựa hồ không phải cùng một kiểu, Tinh Tinh đơn thuần, cũng không hiểu thân thể cùng bối cảnh của hấn, hấn không cần phải lo lắng cô có mục đích khác.

“Ừ...” Tống Tinh Tinh suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng mặt hưng phấn mà nói: “Bánh pút-đing!”

Bánh pút-đing? Âu Dương Vận Hàn không có biện pháp khống chế nụ cười trên mặt, so với bữa ăn chính, cô đối với món điểm tâm ngọt tương đối có hứng thú? “Cô nghĩ học làm món điểm tâm ngọt?”

“Ừm.” Cô gật đầu, vẻ mặt hạnh phúc ăn bánh ngọt, khoa trương than thở, “Tôi thích ăn nhất bánh ngọt cùng bánh pút-đing, nếu không phải là quá đắt, tôi có thể ngày ngày đều ăn, khẳng định so với tôi làm bữa ăn trưa còn ngon hơn.”

Âu Dương Vận Hàn cười rạng rỡ, đưa một khối bánh vào trong miệng, “Tôi cũng vậy rất lâu không có ăn bánh ngọt, hôm nay coi như là nhờ hồng phúc của cô, cảm ơn nhiều.”

Cô khoái trá đỏ mặt, xấu hổ mà cười cười lắc đầu, bắt đầu buông lỏng một chút.

Trò chuyện một lát, Âu Dương Vận Hàn chú ý tới Hồng Trà trong ly của cô đã hết, phát tay gọi một ấm Hồng Trà, cũng sẵn sóc giúp cô rót vào trong ly.

“Cảm ơn.” Tống Tinh Tinh thụ sủng nhược kinh, đưa khối bánh ngọt cuối cùng vào trong miệng, quả thật là hạnh phúc quá rồi. Cô vẫn luôn chỉ có một mình, chưa từng được người khác phải chăm sóc qua, đối tượng còn là người thăm mền 4 năm, quả thật muốn cho cô say mê mà...

“Tinh Tinh, khóe miệng của cô”

Giọng nói của hấn mang theo ý cười khiến Tống Tinh Tinh trở lại thực tế, phản ứng đầu tiên là mừng rỡ vì hấn gọi tên cô, nhưng lúc cô hiểu ý tứ của hấn sau đó, lúng túng lập tức đưa tay che miệng lại, động tác này lần nữa chọc cười hấn.

“Tôi đi toilet một chút.” Cô vọt vào toilet, ảo não phát hiện, bánh ngọt nằm ở khóe môi cô, làm cho cô giống một tiểu hài tử.

Cô mệt lả tựa vào tường, đã không còn hơi sức tự mắng mình. Chỉ gặp hai lần, ở trước mặt hấn cô luôn biểu hiện thực ngu ngốc, cô còn có thể làm sao đây? Mấy phút sau, Tống Tinh Tinh từ phòng rửa tay đi ra ngoài, thấy hấn nhìn cô vẻ mặt không có một tia khác thường.

“Còn tốt đó chứ?” Hấn hỏi.

“Cũng được...” Cô ha ha cười. Trừ bỏ cô rất muốn đánh mình bất tỉnh, tất cả đều hoàn hảo.

Tán gẫu một giờ, Âu Dương Vận Hàn nhìn xem thời gian, hỏi cô: “Còn muốn ăn gì không?”

“Không có.” Cô lắc đầu cười cười.

“Vậy chúng ta đi thôi.” Âu Dương Vận Hàn đứng dậy, cầm áo khoác lên mặc vào, dẫn đầu đi ra khỏi quán cafe.

Tống Tinh Tinh đang từ túi đeo lưng lớn lấy ra ví da, ngẩng đầu nhìn lên, lại thấy hấn đã ra khỏi cửa tiệm, cô khốn hoặc đi theo ra ngoài, hỏi: “Không trả tiền à?”

“Miễn phí.” Hấn đối với cô nháy mắt.

Miễn phí? Nào có chuyện như vậy! Cô bắt tri bất giác nghĩ đến, nhất định là thừa dịp cô đi toilet thì hấn trả tiền. Cô theo sau, trên tay còn cầm ví da, “Vậy tôi nên trả cho anh bao nhiêu?”

“Không cần.” Âu Dương Vận Hàn lắc đầu, “Cô còn là sinh viên, chớ để ý chuyện như vậy.”

“Nha... Cảm ơn.” Cô gật đầu nói cảm ơn, đi bên cạnh hấn. Được đàn ông mời khách cũng là lần đầu, cô đưa mắt nhìn hấn, ở trong lòng than thở, cảm giác mình thật hạnh phúc.

“Chút nữa muốn đi đâu? Tôi đưa cô đi.” Âu Dương Vận Hàn sẵn sàng mà nói.

“Không, không cần.” Cô vội vã phát tay cự tuyệt, “Tự tôi có thể đi xe buýt về nhà, không cần làm phiền anh.”

Âu Dương Vận Hàn không kiên trì, dừng bước lại, hấn cúi đầu nhìn Tống Tinh Tinh, ánh mắt ấm áp, “Hôm nay cảm ơn cô, tôi rất lâu không có như vậy”

Tống Tinh Tinh đứng thẳng người, thận trọng nói, “Đâu có đâu có, tôi mới phải cảm ơn anh hôm nay ra ngoài cùng tôi gặp mặt.”

Cô nghiêm túc khiến Âu Dương Vận Hàn nở nụ cười, “Hẹn gặp lại.”

“Chờ một chút!” Cô đi về phía trước bước chân của hấn, nhìn thấy hấn quay đầu lại, ngược lại không biết nên nói gì. Thật ra thì cô chỉ là muốn hỏi hấn, lần sau còn có thể cùng hấn gặp mặt nữa hay không, nhưng lại không muốn làm cho hấn cảm thấy cô đáng ghét, vì vậy ngơ ngác nửa ngày, cố gắng nghĩ tới nên nói cái gì cho phải.

“Thế nào?”

“Ách, không sao, anh trở về cẩn thận.” Cô đối với hấn phát tay một cái, xoay người rời đi, đi chưa được hai bước, lại đụng vào một chiếc xe, thiếu chút nữa ngã nhào.

“Không sao chứ?” Âu Dương Vận Hàn hỏi.

“Không sao ~~” cô quay đầu lại, nặn ra một nụ cười rạng rỡ, rất nghiêm túc giải thích, “Tôi bình thường cũng không có hậu đậu như vậy đâu, anh ngàn vạn lần phải tin tưởng tôi.”

Âu Dương Vận Hàn nhin cười, “Tôi dĩ nhiên tin tưởng.” Cho đến khi thấy cô biến mất trong tầm mắt, hấn mới xoay người đi về phía bãi đậu xe.

Cô bé Tinh Tinh này thật thú vị, rất nghiêm túc, thật đáng yêu, nghĩ đến cô mới vừa thiếu chút nữa trật chân té, bên môi nổi lên nụ cười, nhớ Duyệt Lăng trước kia cũng thường đi bộ không nhìn đường, luôn để cho hấn lo lắng...

Nghĩ đến người vợ ngọt ngào nở nụ cười cùng với dáng vẻ nói chuyện của cô, tim của hấn giống như có vật gì đè nặng rất khó chịu, vẻ mặt không tự chủ được lạnh xuống. một cái nhăn mày, một nụ cười của cô còn khắc sâu trong đầu của hấn, nhưng cô cũng không còn ở thế giới này, điều đó làm hấn rất khó tin tưởng, thật sự rất khó khăn...

Âu Dương Vận Hàn lái xe hướng công ty đi tới, hắn còn phải trở về tiếp tục xử lý công việc, hôm nay thật ra thì không có thời gian tới ăn bánh ngọt uống cà phê, nhưng hắn vẫn phải tới, có lẽ là bởi vì Tinh Tinh có một điều gì đó làm cho hắn nhớ tới Duyệt Lăng, đối với sự gần gũi của cô cũng không cảm thấy có nguyên nhân?

Nhưng hắn biết rõ, Tinh Tinh cùng Duyệt Lăng là hai người hoàn toàn khác nhau, Duyệt Lăng đi cũng mang một phần tính mạng của hắn theo, có lẽ đời này hắn cũng sẽ mang theo phần thiếu sót cho tới khi chết.

Duyệt Lăng... Bên môi hắn giờ lên một sự chua xót cùng mỉm cười hoài niệm, nhớ tới những kỉ niệm ngọt ngào trong quá khứ cùng vợ...

2. Chương 2

Tạ Duyệt Lăng cùng Âu Dương Vận Hàn là bạn học thời đại học.

Cho dù đã khai giảng được hai tháng nhưng Âu Dương Vận Hàn và bạn cùng lớp vẫn không thân thiết. Hắn là người thừa kế của một công ty lớn. Từ ngày khai giảng đầu tiên đã truyền đi tin tức này khiến cho hắn đi lại trong trường đều có thể nhìn thấy ánh mắt mang theo sự tò mò cùng hâm mộ của bạn học. Đường nhiên vẫn có người tới nói chuyện với hắn nhưng là hắn lười phải theo chân bọn họ đi giao tiếp. Bởi vì hắn hiểu rất rõ những người này là tỏ mò thân phận của hắn chứ không phải con người hắn.

Ngay từ lúc còn rất nhỏ, hắn đã ý thức được thân phận giàu có của mình, điều đó làm cho hắn rất khó tìm được một người bạn tốt, trải qua kinh nghiệm mấy lần không vui sau đó, hắn đối với bất kỳ người nào cũng đều rất lạnh nhạt, bạn bè bên cạnh tự nhiên cũng cùng gia thế bối cảnh với hắn.

Hết giờ học buổi trưa hôm nay, hắn một mình thu dọn đồ đạc, nghĩ đến nhà ăn để ăn cơm, đột nhiên có người đập vai hắn.

Hắn biết cô gái này, mỗi ngày luôn có thể nghe được tiếng cười vui tươi của cô từ nơi nào đó truyền đến, chỉ là bọn họ chưa bao giờ nói chuyện nhiều với nhau.

“Có chuyện gì sao?”

“Này, chúng ta cùng đi ăn cơm nha, tôi thấy bạn đều đến nhà ăn một mình, tôi có thể cùng đi với bạn được không?” Tạ Duyệt Lăng cười mỉa hoặc, mắt to trong suốt nhìn hắn, tóc dài màu đen như tơ gấm khoác lên vai sau.

Âu Dương Vận Hàn muốn mở miệng cự tuyệt, nhưng là cô đã kéo hắn đi ra ngoài, nói: “Bạn tại sao không có cười nha? Tôi xem dáng dấp bạn rất đẹp mắt, rất nhiều người thích bạn, không cần luôn mang bộ mặt như vậy, sẽ dọa người khác chạy mất.”

Hắn nhíu mày. Cô bé này nói chuyện thật thẳng thắn. “Tôi thích ăn cơm một mình.” Hắn nhàn nhạt cự tuyệt cô.

Tạ Duyệt Lăng một chút cũng không để trong lòng, “Tôi hiểu rõ a, nhưng là thỉnh thoảng cùng người khác ăn cơm cũng rất vui nha.” Cô kéo hắn vào nhà ăn, đối với hắn cười đến mắt cong cong, “Bạn muốn ăn cái gì? Nơi này bún xào ăn thật ngon a, tôi mỗi ngày đều ăn, ăn đến mức tất cả mọi người cười tôi là em bột gạo đấy.”

Âu Dương Vận Hàn không khỏi nở nụ cười. Cô bé này thật là đáng yêu, hôm nay cùng nhau đi ăn cơm cũng không có gì là không tốt.”VẬY tôi cũng ăn thử một chút xem.”

“Có thật không? Bạn nhất định cũng sẽ thích.” Tạ Duyệt Lăng hưng phấn đảm bảo với hắn.

Nụ cười tinh khiết trên khuôn mặt xinh đẹp, lần đầu tiên trái tim Âu Dương Vận Hàn rung động, cũng là lần duy nhất...

Bữa ăn trưa nho nhỏ này đã mở ra tình bạn của hai người, từ đó về sau, cô không có việc đều cùng hắn hẹn ăn trưa, thỉnh thoảng đi học sẽ ngồi bên cạnh hắn. Bất kể khi nào, cô luôn mang bộ mặt tươi cười, mỗi ngày thật vui vẻ, làm cho hắn luôn tự hỏi, cô một chút phiền não cũng không có sao?

Sau đó hần mới nghe nói, từ nhỏ cô cùng bà nội sống nương tựa lẫn nhau, bây giờ còn phải đi làm, mới có thể đủ tiền trả học phí

Gánh nặng gia đình nặng nề như vậy, tại sao mỗi ngày cô đều có thể cười vui vẻ?

Lên năm thứ hai, hần có một lần hỏi cô như thế, câu trả lời của cô rất đơn giản, cũng không có bởi vì hần vô lễ mà tức giận, “Tại sao lại không vui? Không vui cũng không thể thay đổi, nếu đã như vậy thì tại sao không vui vẻ, thật vui vẻ sống qua ngày không tốt sao? Mình hi vọng về sau khi nhớ lại, trong cuộc sống của mình luôn tràn đầy nụ cười.”

Duyệt Lăng chính là lạc quan như vậy.

Âu Dương Vận Hàn chưa từng để cho bất luận kẻ nào đến gần mình, nhưng Tạ Duyệt Lăng lại không giống với những người đó, ở chung một chỗ cùng cô rất thoải mái, cô luôn làm chuyện khiến cho hần mỉm cười, sự tồn tại của cô đối với hần từ từ trở nên quan trọng. Hần thích cô, mà phần thích này mãnh liệt đến cỡ nào, cho đến lúc tốt nghiệp, hần mới cảm nhận được.

Học chung bốn năm, bọn họ vẫn là bạn bè thân thiết, buổi lễ tốt nghiệp Tạ Duyệt Lăng ngồi ở bên cạnh hần, yên lặng nghe người trên đài đọc diễn văn, điều này làm cho hần cảm thấy kỳ quái, không nhìn được quay đầu nhìn cô, không nghĩ tới lại thấy khuôn mặt luôn tươi cười của cô đang chảy nước mắt, điều này làm cho hần khiếp sợ, trái tim co rút đau đớn.

“Sao vậy?” Hần thấp giọng hỏi, đưa tay siết chặt tay của cô, cho rằng cô vì sắp tốt nghiệp mà sầu não.

“Về sau chúng ta không thể ở cùng một chỗ với nhau nữa rồi?” Cô hỏi, khịt khà khịt khịt, “Mình không muốn tốt nghiệp đâu.”

Từ trước đến giờ cô luôn lạc quan nhìn về phía trước khó có thể nghe được những lời nói trẻ con như vậy, điều này làm ôi Âu Dương Vận Hàn cong lên. Nhưng mà, tốt nghiệp cũng làm cho tâm tình của hần nặng nề. Nghĩ đến ngày sau có thể sẽ không còn được gặp lại cô, không thấy được nụ cười, không được nghe giọng nói trong trẻo của cô, hần bỗng cảm thấy kinh hoàng, cũng mới hiểu, không biết bắt đầu từ lúc nào, cô đã mọc rễ trong lòng hần.

Hần không chần chừ quá lâu, bốn năm nay là lần đầu tiên, hần nắm bàn tay nhỏ bé của cô, kinh ngạc vì bàn tay mềm mại của cô, càng làm cho hần kinh ngạc chính là, cầm tay cô trong nháy mắt làm cho trái tim hần có thể ổn định lại.

Hần đối với quyết định của mình không có hoài nghi, cúi đầu ghé vào bên tai cô nói: “Chúng ta sẽ luôn luôn ở chung một chỗ.”

Nghe nói như thế, Tạ Duyệt Lăng mở to hai mắt nhìn hần, cho dù trong mắt có lệ, nhưng cô lại cười rất vui vẻ, nụ cười kia khiến Âu Dương Vận Hàn cũng cười theo, hần biết vì nụ cười này, hần có thể bỏ tất cả.

Thời gian vội vã trôi qua, Tạ Duyệt Lăng chờ hần đi nước ngoài học thạc sĩ, kế tiếp đi lính hai năm.

Mặc dù không thể ở gần nhau, nhưng nhờ vào internet, điện thoại cùng thư từ, tình cảm của bọn họ chẳng những không giảm xuống, mà ngược lại còn vững chắc hơn.

Hết thời hạn đi lính, Âu Dương Vận Hàn tiến vào công ty, chuẩn bị đón lấy công việc cha hần giao cho, những ngày kế tiếp vẫn bận rộn và tràn đầy áp lực như cũ, cho dù hần không thể cùng cô trải qua sinh nhật, cho dù hần nhiều lần hủy hẹn cùng cô nhưng Tạ Duyệt Lăng không có một câu oán hận nào, cô vẫn luôn mang theo nụ cười thông cảm, khích lệ hần.

Qua hai năm, đợi đến khi công ty đi vào quỹ đạo, hần đã có thể một mình đảm đương một phía, rốt cuộc cầu hôn với Duyệt Lăng, lấy người phụ nữ hần đã sớm yêu nhiều năm về nhà.

Hần cực kỳ hài lòng với cuộc sống hôn nhân của mình, cùng Tạ Duyệt Lăng ở chung một chỗ, hần chân chính cảm nhận được cái gì gọi là “Hạnh phúc”.

Cô dịu dàng săn sóc, luôn xử lý thích đáng những chuyện vụn vặt hằng ngày xung quanh hần, quan trọng nhất là, lúc cùng cô ở chung một chỗ, hần luôn có tâm tình vui vẻ, sự tồn tại kỳ dị của cô luôn bù vào

khoảng lặng trống không trong lòng hắn, cô làm cho hắn vui vẻ, làm cho hắn luôn mỉm cười, chưa bao giờ hắn yêu một người như vậy.

Ngày kỷ niệm một năm kết hôn, hắn nghĩ ra rất nhiều kế hoạch, muốn dẫn cô đi nghỉ, muốn tặng cho cô quà tặng mà cô yêu thích, thế nhưng khi hắn hỏi cô nghĩ muốn cái gì thì cô lại nhẹ nhàng lắc đầu, nắm tay của hắn và nói: “Em cái gì cũng không muốn, chỉ cần anh ở bên em là đủ rồi. Anh vì muốn đi nghỉ, mua quà tặng cho em mà tốn rất nhiều tiền, không bằng đem số tiền ấy ra ngoài quyên góp, hiện tại em đã rất hạnh phúc rồi, nếu như có thể, đem hạnh phúc của chúng ta chia một chút cho những người nghèo khổ, không phải là tốt hơn sao?!”

Vì vậy, ngày kỷ niệm lần đầu tiên kết hôn, bọn họ đơn giản là ở nhà, đến buổi tối, Tạ Duyệt Lăng thần bí kéo Âu Dương Vận Hàn đến một gian phòng, nói có món quà muốn tặng cho hắn, hắn nằm ở trên giường, cười nhìn cô giống như một đứa trẻ chạy tới chạy lui, tìm ra một cuốn băng bỏ vào ổ đĩa phát ra hình ảnh bên trong.

Không bao lâu, hình ảnh xuất hiện ——

Trên màn hình, Âu Dương Vận Hàn nhìn thấy buổi lễ kết hôn của bọn họ, nhớ lại kỷ niệm ngọt ngào kia lại làm cho hắn nở nụ cười. Rồi sau đó lại chuyển sang hình ảnh khác, mà hình ảnh kia lại chính là hắn vào lúc sáng sớm đang ngủ trên giường, hắn không nhận được đem vợ kéo qua, siết chặt lỗ mũi của cô cười hỏi: “Chụp ảnh anh lúc nào vậy?”

“Buổi sáng sau khi kết hôn nha.” Tạ Duyệt Lăng cười trộm, tình nghịch nói, “Anh lại nhìn, lại nhìn thôi.”

Vì vậy, Âu Dương Vận Hàn lại tiếp tục nhìn thấy mình giúp cô một tay ở phòng bếp, chuyên tâm xử lý công sự ở thư phòng, còn nhìn thấy cảnh tượng năm ngoái lúc cả nhà cùng nhau ăn mừng trong sinh nhật của cha hắn, còn có khi bọn họ cùng nghỉ phép du ngoạn...

Một giờ, trong băng đều là cuộc sống hôn nhân trong một năm qua của bọn họ, Âu Dương Vận Hàn xem xong, trong lòng rất cảm động.

Sau đó, Tạ Duyệt Lăng lại đem sổ ghi chép đưa cho hắn xem, cảm giác tất cả mọi chuyện đều như mới xảy ra ngày hôm qua?

Hắn mỉm cười với vợ, “Duyệt Lăng, cảm ơn em, anh cảm thấy rất vui.”

“Có thật không?” Tạ Duyệt Lăng vui vẻ mở to hai mắt, giống như con mèo nhỏ nằm bên cạnh hắn, “A, nếu anh thấy vui vẻ vậy em liền vui vẻ, anh xem những kỷ niệm của chúng ta được lưu giữ như vậy không phải là rất tốt sao?”

Âu Dương Vận Hàn đồng ý, “Bên trong nếu như có thể có nhiều ảnh của em nữa là tốt.” Hắn cảm thấy có chút tiếc nuối.

Cô đổi lại tư thế nằm ở trên người Âu Dương Vận Hàn nghiêm túc nói với hắn: “Vận Hàn, em hi vọng hàng năm vào ngày này đều cùng anh xem lại những kỷ niệm một năm qua của chúng ta, sau đó, chờ con chúng ta lớn cho chúng ta thấy ba mẹ của chúng là ân ái cỡ nào, cho bọn họ một tấm gương tốt, về sau cũng xây dựng nên một gia đình hạnh phúc như chúng ta, anh nói có được hay không?”

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn thẹn thùng của vợ, trong lòng Âu Dương Vận Hàn mang theo một tâm trạng khó diễn tả. Hắn thật cảm ơn ông trời đã đem Duyệt Lăng ban cho hắn, chỉ cần có cô ở đây, cái gì cũng đều không quan trọng.

Hắn ôm lấy cô, chống đầu lên cái trán của cô, thân mật mà nói: “Duyệt Lăng, anh yêu em”

Bên má cô đỏ bừng, thật chặt ôm hắn, “Em cũng vậy, thật yêu anh, Vận Hàn, anh nghĩ chúng ta có thể mãi hạnh phúc như vậy không?”

“Đĩ nhiên.” Âu Dương Vận Hàn trả lời vợ, cúi xuống hôn cô lần nữa, dùng ngôn ngữ tay chân nói cho cô biết nhiều hơn, hắn là một người đàn ông làm sao có thể nói ra tình cảm trong lòng...

Vậy mà, hạnh phúc cũng không kéo dài được bao lâu, Tử Thần chọn một phương thức tàn nhẫn nhất mang đi người vợ hắn yêu.

Tạ Duyệt Lãng chết bởi một sự cố tai nạn xe cộ

Ngay sau lễ kỉ niệm ba năm ngày cưới, Âu Dương Vận Hàn tan ca sớm, mang cô đi xem phim, ăn cơm, cô rất vui vẻ, kéo tay của hắn nói đông nói tây, sau đó bọn họ đi dạo phố, cô nói cô khát, muốn uống nước trái cây, vì vậy hắn đến tiệm nước giải khát giúp cô mua, để cho cô tiếp tục đi dạo trong cửa hàng vật nuôi.

Mua nước trái cây chỉ tốn không đến mười phút, tất cả chỉ xảy ra trong vòng 10 phút.

Khi Âu Dương Vận Hàn mua xong nước trái cây, từ trong tiệm đi ra, chỉ nghe được một hồi tiếng va chạm bén nhọn chói tai, sau đó là mọi người hét chói tai kêu lên, la hét “Đụng chết người rồi”...

Âu Dương Vận Hàn tâm rét lạnh, xách theo nước trái cây hương cửa hàng vật nuôi liếc một cái, lại không nhìn thấy Tạ Tuyết Lăng, bởi vì lo lắng sự cố tai nạn xe cộ cần người hỗ trợ, hắn đi tới rất nhanh.

Không nghĩ tới, lại thấy người vợ mà hắn yêu nhất cả người là máu, mềm nhũn té xuống đất giống như một con búp bê rách nát...

Trí nhớ Âu Dương Vận Hàn mấy ngày này rất mơ hồ, hắn cho đến bây giờ vẫn không thể hiểu nổi, tại sao chỉ trong 10 phút, mà có thể đem hắn từ trên thiên đường đẩy xuống địa ngục?

Nước trái cây đã sớm từ tay hắn buông ra mà chảy xuống, máu cả người hắn như đông cứng lại, toàn thân từ chân lạnh lẽo đến đáy lòng, thậm chí hai chân hắn như nhũn ra, thiếu chút nữa té quỵ xuống đất.

Hắn không tin vào con mắt của mình, thanh âm người đi đường huyền ảo quanh hắn giống như cách hắn thật xa xôi, tại sao... Tại sao Duyệt Lãng lại ở trên mặt đất, cả người là máu?

Hắn đi lên phía trước ôm lấy cô, kêu tên của cô, nhưng là thân thể của cô dần dần mất đi nhiệt độ, không thể đáp lại lời hắn gọi.

Mọi thứ của hắn, tim của hắn, người hắn yêu, toàn bộ đều tiêu tán hết trong một tai nạn xe...

Sau này hắn mới biết, Duyệt Lãng từ trong cửa hàng muốn ra ngoài tìm hắn, lại thấy một đứa trẻ vì đuổi theo con mèo mà chạy qua đường lớn, cô tiến lên muốn ngăn đứa trẻ lại, vừa lúc có một chiếc xe dừng tốc độ cực nhanh lao tới, cô không kịp né tránh, chỉ có thể dùng hết hơi sức toàn thân đem đứa trẻ kia đẩy ra, mình lại thành vong hồn dưới xe...

Hắn không thể hiểu, một cô gái tốt như vậy, tại sao ông trời muốn dùng loại phương thức này lấy đi cô? Không có một chút báo trước, chẳng qua là mười phút ngắn ngủn, hắn sẽ không còn thấy được nụ cười của cô nữa, không nghe được thanh âm của cô.

Bọn họ “Cả đời” cũng chỉ duy trì ngắn ngủn ba năm.

Lòng của Âu Dương Vận Hàn rất đau, rất đau, không cách nào tiếp nhận sự thật, hắn qua được một lúc mù mờ ngỡ ngàng, không có mục tiêu cuộc sống, thế giới hạnh phúc của hắn chỉ trong một ngày hoàn toàn tiêu tan, ông trời mang đi Tạ Duyệt Lãng, cũng mang đi mọi thứ của hắn.

Vậy mà, cuối cùng hắn vẫn phải đứng lên, cứ theo lẽ thường đến công ty đi làm, cứ theo lẽ thường tụ hội buôn bán, nhưng, hắn không bao giờ biết hai chữ “Vui vẻ” viết như thế nào.

Điện thoại nội bộ vang lên, Âu Dương Vận Hàn ấn xuống phím call.

“Báo cáo tổng giám đốc, Ngài Mạc bây giờ đang ở lầu một.”

“Để hắn lên đây.” Hắn nói.

Mấy phút sau, phòng làm việc bị mở ra một cách thô lỗ, bạn tốt Mạc Tu Bình của hắn đang ngậm điều thuốc, thẳng thắn đi vào, vẻ mặt có chút không tốt.

“Lại làm sao vậy?” Âu Dương Vận Hàn hỏi, công việc trên tay vẫn không dừng lại.

Mạc Tu Bình là bạn học của hắn, là lão út của tập đoàn nào đó, mặc dù cá tính kiêu ngạo nhưng rất dễ sống chung. Ở thế giới kinh doanh đạo đức giả trong nhiều năm hắn là một ngoại lệ, giao tình của hai người đến bây giờ cũng vượt qua mười lăm năm.

” Cậu lại đang làm việc, thật là không chịu nổi cậu, khó trách người khác phong cậu là tên cuồng công việc.” Mạc Tu Bình trợn mắt một cái, ngồi trên ghế sa lon bên cạnh bàn làm việc, chân dài giơ lên.

“Ai bảo cậu luôn chọn thời gian này tìm mình, dĩ nhiên là đang làm việc rồi.” Âu Dương Vận Hàn không lo lắng hỏi hần: “Cậu thì sao? Hôm nay không cần làm việc? Âu phục cà vạt đâu?”

Mạc Tu Bình ăn mặc tùy tiện, cà vạt không thấy, nút áo sơ mi thậm chí không có cài tốt. Âu Dương Vận Hàn còn nhìn thấy râu ria trên cằm của hần, đây quả thực không giống kẻ luôn coi trọng bề ngoài như hần từ trước đến giờ. Hần cao gầy tuấn mỹ, ánh mắt hẹp dài, đã làm người mẫu được 1, 2 năm từ trước đến giờ rất biết cách ăn mặc. Hôm nay là xảy ra chuyện gì?

Trên cửa truyền đến tiếng gõ cửa, thư ký đưa vào hai ly cà phê nóng, gọn gàng để lên trên bàn sau đó liền rời đi phòng làm việc.

“Hôm nay không có sao.” Từ nhà đến công ty Mạc Tu Bình đều hừ một tiếng, cầm ly cà phê nóng hỏi lên, vừa thổi, vừa la hét oán trách: “Vốn là buổi tối muốn mang Uyển Dung đi tham gia hôn lễ của bạn bè, kết quả lại cãi nhau một trận, rất buồn bực, cho nên mới đến đây.”

“Lại cãi nhau?” Âu Dương Vận Hàn lắc đầu, hần chỉ gặp qua bạn gái Mạc Tu Bình hai ba lần, trong ấn tượng là một người phụ nữ tỉ mỉ dịu dàng, lại luôn cả ngày lẫn đêm nghe bọn họ gây gổ.”Chuyện gì xảy ra?”

“Cô ấy nói mình tự hạp quá nhiều, nói mình lại hút thuốc lá và uống rượu đối với thân thể không tốt, còn hi vọng mình buổi tối có thể về nhà sớm một chút, không cần làm việc đến nửa đêm” Mạc Tu Bình đem thuốc lá dập tắt, xuy một tiếng.

“Cô ấy nếu không quan tâm cậu, quản cậu nhiều như vậy làm cái gì?” Âu Dương Vận Hàn lý trí mà nói, “Không phải bởi vì yêu cậu mới quan tâm cậu sao?”

“Mình không cần một người phụ nữ luôn ở bên tai mình lải nhải.” Mạc Tu Bình hừ một tiếng.

“Đã như vậy, hai người cần gì tiếp tục? Khiến cho hai người đều không vui vẻ.”

“Mình...” Mạc Tu Bình bực mình, đập ghế sa lon một quyền, ảo não, “Mình với cô ấy quen nhau một năm rưỡi rồi, cậu nhìn mình từ sau khi ly hôn đã quen với ai lâu như vậy chưa? Cô ấy cũng không có chỗ nào không tốt, chính là hay thích quản mình nhiều như vậy!”

Mạc Tu Bình sau khi tốt nghiệp đại học thì nhanh chóng kết hôn, nhưng là hôn nhân duy trì không tới một năm, lại nhanh chóng ly hôn, nguyên nhân là hần không chịu nổi vợ suốt ngày ăn chơi.

Âu Dương Vận Hàn mỉm cười. Hần biết ngoài miệng Mạc Tu Bình không nói nhưng thật ra thì rất thích bạn gái này. Chẳng qua cá tính kiêu ngạo làm cho hần không cách nào dễ dàng thỏa hiệp với ai. Thậm chí cũng chưa từng đem tình yêu nói ra khỏi miệng, khiến hần luôn cùng bạn gái cáu kỉnh, luôn chạy tới kêu ca với hần mỗi khi bực tức.

“Cậu tốt nhất cùng cô ấy nói chuyện một chút đi. Cô ấy cũng không phải không hiểu. Mình thấy cô ấy cũng chẳng phải...đứa bé gái, ngược lại cậu, đang ở trong phúc mà chẳng biết, có người quản cậu lại ngại phiền, đợi có một ngày cô ấy mặc kệ cậu, nói không chừng cậu lại không quen.”

Mạc Tu Bình hơi buồn bực, hần chạy tới nơi này cùng bạn tốt kêu khổ, không phải là hi vọng hần đứng bên cạnh, giáo huấn mình.”Làm như mình chưa nói vậy cậu quả thật cùng với nước là một dạng, nhảm chán!”

Đối với oán hận của hần, Âu Dương Vận Hàn tuyệt không nghĩ đến, cúi đầu tiếp tục giải quyết công việc, thỉnh thoảng đáp lại lời nói bạn tốt.

Trong vài phút, Mạc Tu Bình không nói thêm gì nữa, ngược lại nhìn chằm chằm Âu Dương Vận Hàn.

Đột nhiên rơi vào trầm mặc khiến Âu Dương Vận Hàn ngẩng đầu nhìn, “Thế nào?”

“Cậu mới hơn ba mươi tuổi mà cách sống cùng thái độ không khác ông già là bao.” Mạc Tu Bình nghiêng người về phía trước, nghiêm túc đề nghị, “Cậu có suy nghĩ tái giá hay không? Duyệt Lăng cũng đã qua đời ba năm, một người không cô đơn sao?”

Đề tài này khiến Âu Dương Vận Hàn sững sốt, lắc đầu một cái, “Mình chưa bao giờ muốn tái giá.”

“Tại sao? Ít nhất tìm bạn gái, làm ình vui vẻ một chút, không cần giống như cái xác không hồn, mỗi ngày chỉ đi làm a.” Mạc Tu Bình đứng ở lập trường bạn bè tiếp tục khuyên nhủ.

Vui vẻ? Âu Dương Vận Hàn bật cười, hần đã sớm không biết viết hai chữ ấy như thế nào rồi.”Mình không có hứng thú.”

Âu Dương Vận Hàn trả lời ngắn gọn khiến Mạc Tu Bình bĩu môi, trở về dựa vào thành ghế sa lon. Theo ý hần, cuộc sống của bạn tốt quả thực là nhàm chán tới cực điểm, thật nên tìm một chút kích thích mới đúng.

Kích thích... Ánh mắt hần sáng lên, nụ cười quỷ dị hiện lên trên môi, có lẽ hần có thể suy nghĩ chút biện pháp giúp bạn tốt của hần?

3. Chương 3

“Mình thật sự sẽ bị cậu làm cho tức chết, đừng nói với người khác cậu là bạn mình, quá mất mặt a.” Diệp Tư Bình hừ nhẹ 1 tiếng, âm thanh hơi cao đưa đến không ít sự chú ý ở cửa hàng ăn sáng.

“Tư Bình, cậu không cần phải mắng mình a..., mình đã khổ sở lắm rồi.” Tống Tinh Tinh ngấm liếc chung quanh, mặt đỏ lên, cô nhỏ giọng oán trách, dùng sức cắn một miếng Hamburg.

“Sáng sớm bị cậu kéo dậy đi ăn sáng, còn tưởng rằng cậu nói ình biết tin tức tốt gì, kết quả một chút tiến triển cũng không có, chỉ chờ thì có ích lợi gì” Diệp Tư Bình đổi tư thế, đem chân phải gác lên trên chân trái, làm hiện ra một đôi chân dài xinh đẹp

Tống Tinh Tinh chu mỏ. Mặc dù là buổi sáng tinh mơ nhưng khuôn mặt của bạn tốt vẫn quyến rũ đến kì lạ. Trên người cô ấy là những bộ quần áo mang nhãn hiệu nổi tiếng, Tống Tinh Tinh thở dài thật sâu, “Nếu không mình nên làm gì bây giờ, mình rất phiền não, mới tìm cậu ra ngoài nói chuyện”

Diệp Tư Bình lắc lắc ngón trỏ với cô, “Sớm nên tới hỏi mình. Mình cho cậu biết đàn ông thường rất đàn trong chuyện tình cảm, như cậu vậy cách một tháng mới liên lạc lần thứ nhất, nhất định không có hữu dụng, hần nhớ rõ cậu mới là lạ!”

“Nhưng là...” Tống Tinh Tinh uống sạch trà sữa trong ly, bắt đầu có chút khẩn trương, “Hần cũng không hỏi số điện thoại của mình, mình cũng không thể tự lưu lại cho hần.”

“Cho nên..., lần trước lúc chia tay, cậu nên ám hiệu cho hần, hoặc dùng kỷ xảo để hần chủ động hẹn lần sau gặp mặt.” Diệp Tư Bình ưu nhã cầm một khối bánh đưa đến bên môi, “Điều này cần kỷ xảo.”

“A ~” Tống Tinh Tinh cúi đầu như đưa đám, cầm dĩa lật tới lật lui bánh trứng bột trên đĩa.”Mình một chút cũng không hiểu đàn ông, chỉ đơn thuần là thích hần mà thôi, làm sao phải dùng kỷ xảo? Ai, cậu nói mình nên làm gì bây giờ? Mình nên gọi điện thoại sao? Mình không muốn làm cho hần cảm thấy phiền a.”

“Mình xem cậu tám phần không có ý nghĩa đối với hần, ít nhất hần không đem cậu trở thành đối tượng yêu đương, nếu không ở trên máy bay đã sớm hỏi cậu số điện thoại, đàn ông đều như vậy.” Diệp Tư Bình chắc chắn.

Bạn tốt phân tích sắc bén khiến cả người Tống Tinh Tinh vô lực, gục xuống bàn, có chút muốn khóc, “Mình cũng biết rõ hần không thể nào yêu mình, nhưng là...Cậu không cần phải nói thẳng như vậy a.”

“Nếu cậu đối với hần không có ý nghĩa như thế, cậu sớm nên buông tay mà tìm đối tượng khác, trên thế giới lại không chỉ có hần mới là đàn ông?” Diệp Tư Bình khuyên nhủ.

Không phải muốn là được nha, cô căn bản là không cách nào buộc trái tim mình buông tha hình bóng hần. Tống Tinh Tinh lắc đầu, “Mình xem hay là cứ như vậy, mình cũng không thể luôn gọi điện thoại làm phiền hần, gặp mặt hai lần để sau này nhớ lại là đủ rồi. ” cô vòng vo đề tài, “Đúng rồi. Buổi tối mình muốn đi làm, cậu ình một chút ý kiến xem sao?”

“Đi làm?” Diệp Tư Bình cầm giấy lau, lau chùi miệng, bưng tỉnh hiểu ra, “Cậu nói cái đó a. Cậu thật muốn đi sao? Mình rất lo lắng cậu làm không được.”

“Cứ thử một chút xem sao, không được coi như xong.” Tổng Tinh Tinh cười cười, nếu không phải là có người giới thiệu, cộng thêm tiền lương ở đó rất cao, cô cũng không muốn làm. Cô cũng sắp tốt nghiệp sẽ nhanh tìm được công việc chính thức, Nhưng từ giờ đến lúc đó vẫn cần tiền để chi tiêu mọi việc mà tiền lương hiện tại lại không đủ.

“Được rồi, mặc dù mình chưa làm qua, bất quá mình nghĩ chắc cũng không quá khó.., tóm lại cậu...”

Buổi tối, Tổng Tinh Tinh ôm cảm giác không thoải mái đi vào trong quán, thay bộ đồ lần đầu tiên mặc, còn trang điểm đậm. Đến 8h theo chỉ thị của bà chủ cô bước vào trong xe ô tô cùng một chiếc rương, ước chừng 20 phút, cô ở trong xe say lảo đảo, cảm thấy có chút bất an, nhưng cô tự nói với mình, bất kể sau này có tiếp tục làm nữa hay không, hôm nay nhất định phải làm hết sức mới được!

Tư Bình nói cho cô biết cô cần phải khiến khách vui vẻ, mặc dù cô cũng không biết hôm nay là trường hợp nào, bất quá nếu công việc này là làm cho người ta vui vẻ, cô suy đoán phải có rất nhiều người tham gia party.

Tổng Tinh Tinh có chút bất an, bắt đầu ở trong đầu ảo tưởng tình cảnh mình bị bêu xấu, ví dụ như cô từ trong rương đứng lên chân nhũn ra? Hoặc là cô quên mất điều muốn nói? Hoặc là kéo pháo không nhạy thì làm sao bây giờ?

Đưa thân vào trong rương đen như mực, cô cảm giác được xe ngừng, khẩn trương nắm chặt tay kéo pháo, tiếp đó lại là một hồi lay động, cô bị đem đến một nơi sau đó là hoàn toàn yên tĩnh.

Cái rương này rất dày, không nghe được rõ lắm tiếng vang phía ngoài, Tổng Tinh Tinh tâm tình khẩn trương, nín thở chờ đợi cái giờ phút kia.

Rốt cuộc, cái rương bắt đầu mở ra, Tổng Tinh Tinh hít sâu, tự nói với mình nhất định làm được, cô đếm tới ba, cái rương bị mở ra trong nháy mắt, cô lớn tiếng kêu”Lễ Giáng Sinh vui vẻ”, sau đó kéo pháo, cả người cũng từ trong rương nhảy ra ngoài.

Tâm tình của cô rất không tốt, ngay cả mình đang ở nơi nào cũng không thấy rõ, liên tục khẩn trương thả mười cái pháo, cái miệng nhỏ nhắn không ngừng la hét: “Lễ Giáng Sinh vui vẻ!”

Sau đó, bốn phía yên tĩnh một cách bất thường làm cho cô phát hiện có điểm gì đó không đúng. Cái này căn bản không phải là party!

Cô rất nhanh nhìn quanh một cái, phát hiện đây là một phòng làm việc rất khí phái. Mà trong phòng làm việc chỉ có ba người đàn ông, hai người đàn ông đứng ở một bên, cô không biết cũng không để ý điều làm cô quan tâm là người đàn ông đứng trước mắt cư nhiên... Lại là... Âu Dương Vận Hàn!

Tổng Tinh Tinh ngạc nhiên, mồm há to, nửa ngày nói không ra lời, cô cố gắng nháy mắt, hy vọng là mình hoa mắt nhìn lầm người, nhưng một điểm hữu dụng cũng không có, đứng ở trước mặt cô, đúng là Âu Dương Vận Hàn hai tuần lễ không thấy, người trong lòng của cô.

Âu Dương Vận Hàn cũng rất ngạc nhiên, mặt hấn kinh ngạc nhìn người con gái trang điểm trước mặt, trên người là trang phục thiếu nữ thổ. Hấn vẽ mặt khốn hoặc, cảm thấy âm thanh của người con gái đó có chút quen thuộc, hấn cẩn thận nhìn một chút gương mặt của cô, không thể tưởng tượng nổi hỏi: “Tinh Tinh?”

Tổng Tinh Tinh lập tức muốn biến mất! Cô nhớ tới mình đang mặc trang phục thiếu nữ thổ, cái mông phía sau còn có...

Cô hi vọng mình đang nằm mộng, nhưng cũng rất rõ ràng đây không phải là mộng, cô đáng thương đứng tại chỗ, thê lương gật đầu một cái, “Đã lâu không gặp.”

Cách đó không xa, mặt Mạc Tu Bình tỏ ra hài lòng, cùi chỏ đụng đụng Phó Nam bên cạnh thấp giọng nói: “Thật sự là trùng hợp, bọn họ tựa hồ vốn là quen biết, đi thôi, không cần làm kỳ đà cản mũi.”

Phó Nam cao lớn ngăm đen xem thường, “Mình xem bọn họ không giống quan hệ kia.”

“Không sao, mục đích của mình đã đạt được, đi thôi, Vận Hàn cuộc sống mấy năm này chưa có kích thích, hôm nay kích thích nhất.” Mạc Tu Bình đốt điều thuốc, ngậm lên môi, đơn giản kéo Phó Nam rời khỏi một mảnh hỗn loạn trong phòng làm việc.

Đây căn bản không phải là vui mừng, mà là kinh hãi!

Ba mươi phút sau, Tống Tinh Tinh thay ra trang phục thiếu nữ thỏ, đem mặt rửa sạch sẽ, mặt như đưa đám từ phòng tắm đi ra ngoài, trở lại phòng làm việc, cô thấy tay Âu Dương Vận Hàn đút vào túi quần đứng trước bàn làm việc, đang đợi cô.

Hắn bình tĩnh nhìn cô, vẻ mặt không mang theo sự khinh thường, chỉ có một chút nghi hoặc, điều đó ngược lại khiến cô càng muốn khóc.

Tống Tinh Tinh miệng meo máo nước mắt rớt xuống, “Anh không cần phải chán ghét tôi, tôi không biết là anh. Tôi chỉ tới đi làm, làm việc này cũng là lần đầu tiên. Tôi bình thường không mặc trang phục thiếu nữ thỏ cũng không hóa trang. Tôi cũng không biết sẽ đúng lúc gặp phải anh như vậy. Tôi cũng cảm thấy rất khổ sở, anh không cần phải chán ghét tôi, tôi thật sự không cố ý, nhưng tôi không kiểm tiền không được, tôi sắp tốt nghiệp đại học, cần tiết kiệm tiền một chút, cho nên... Cho nên mới làm công việc này, bình thường tôi đều làm ở tiệm ăn nhanh, anh đừng nghĩ tôi hay làm việc này...”

Âu Dương Vận Hàn nhìn cô nói năng lộn xộn, không có mạch lạc trong lời nói, suy nghĩ lại vụ việc. Hắn hiểu được đây là trùng hợp, Mạc Tu mời một cô gái khiến cho hắn giật mình, không nghĩ tới vừa lúc tìm tới Tinh Tinh, bất quá bây giờ xem ra so với hắn thì Tinh Tinh còn giật mình hơn.

Thấy cô đổi về áo sơ mi trắng bình thường, quần jean, ánh mắt sáng chói bởi vì khóc thút thít mà hồng lên, có một ít tóc còn dính vào trên mặt, Âu Dương Vận Hàn không khỏi bật cười. Tinh Tinh thật đáng yêu, giống như một đứa trẻ, mới vừa rồi cô trang điểm đậm, thật làm cho hắn không nhận ra, cô bình thường đẹp mắt, gương mặt sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái, không có trang điểm làm hiện lên ngũ quan tỉ mỉ rõ ràng của cô, ánh mắt sáng trong, mũi tinh tế, đôi môi luôn cong cong hiện lên nụ cười.

Trong mắt mọi người cô không phải là mỹ nữ, nhưng lại hết sức thu hút, trên người cô có một loại khí chất đặc biệt, làm người ta cảm thấy an tâm, thoải mái.

Lặng lẽ rút mấy tờ khăn giấy đưa cho cô, Âu Dương Vận Hàn để cô ngồi xuống, nhưng cô vẫn không dám nói chuyện với hắn, có mấy lần thiếu chút nữa sặc, khiến Âu Dương Vận Hàn buồn cười.

“Đừng khóc, tôi không có chán ghét cô.”

“Thật?” Tống Tinh Tinh rất kích động, bắt lấy áo khoác tây trang của hắn, trong đôi mắt tràn đầy chờ mong, “Anh không tức giận?”

“Tôi không tức giận.” Hắn nói, cho dù muốn tức giận, cũng tức giận tên kia, cùng cô một chút quan hệ cũng không có. Bất quá, hắn ngược lại muốn hỏi chuyện khác một chút, “Cô nói cô sắp tốt nghiệp đại học?”

“Ừ...” Cô lại khóc thút thít, nước mắt rùng rùng bắt đầu xin lỗi, “Tôi không phải là cố ý lừa gạt anh, tôi chỉ là muốn cho anh một ấn tượng tốt, cho nên không có nói thật, bây giờ tôi còn đang học năm thứ tư ban đêm...”

Mười phút đi qua, Âu Dương Vận Hàn rốt cuộc cũng biết tất cả mọi thứ về cô, cô nói cha mẹ đều mất. Cô vẫn tự mình chăm lo cuộc sống bởi vì phải đi làm kiếm sinh hoạt phí, cho nên mới học ban đêm. Lặng lặng nghe nghe, Âu Dương Vận Hàn đối với cô sinh ra một cổ hảo cảm, còn mang theo một chút ngưỡng mộ, một cô bé dựa vào chính mình duy trì cuộc sống tới hôm nay, còn có tính tình đáng yêu như vậy, thật sự rất khó

Hắn vỗ vỗ vai an ủi cô, “Đừng khóc, chúng ta là bạn bè không phải sao? Không có ai trách cô, cũng không có ai đối với cô tức giận, cô cũng không nói dối tôi, đừng khóc, lau nước mắt đi nào.”

“Ô oa ~~” Tống Tinh Tinh khóc đến thảm thiết. Chưa từng có người nào đối với cô tốt như vậy, hơn nữa hắn còn nói bọn họ là bạn bè... Cô mở đôi mắt đầm lệ sững như hột đào, lần nữa xác nhận: “Anh nói chúng ta là bạn bè?”

“Ừ.” Âu Dương Vận Hàn gạt đầu mỉm cười, sờ sờ đầu của cô. Đối với hắn mà nói, thật ra thì Tinh Tinh tương đối giống như em gái, cần người chăm sóc che chở.

Tống Tinh Tinh không biết ý nghĩ của hắn, cười vui vẻ, cầm giấy lau đi nước mắt, đối với hắn lộ ra nụ cười, nghĩ đến bộ dạng chật vật của mình bị hắn thấy hết, thật sự cô không có biện pháp đối mặt với hắn, nhưng hắn đối với cô dịu dàng như thế, làm cho lòng của cô..., ai, cô tại sao có thể không thích hắn đây?

“Khá hơn một chút rồi hả?” Âu Dương Vận Hàn ngồi kế bên cô, đợi cô từ từ bình tĩnh lại, một lát sau, hần bắt đầu nói: “Đi làm kiếm tiền không có gì đáng xấu hổ, rèn luyện càng nhiều, đối với tương lai của mình càng có ích, có thể biết rõ ràng hơn mình muốn cái gì, những gì mình nhận được sẽ nhiều hơn những gì mình mất.”

“Vợ của tôi cũng giống em, dựa vào chính mình đi làm kiếm tiền mới có thể đọc đại học, vừa đi làm, vừa đi học đúng là rất vất vả, dù thế cô ấy vẫn luôn lạc quan, điều đó là điều tôi thích nhất ở cô ấy. Em chống được hiện tại, nhất định cũng có thể tiếp tục cố gắng, chờ sau này khi già rồi, hồi tưởng lại, nhất định sẽ vì mình cảm thấy kiêu ngạo, hiểu không?”

Âm thanh của hần trầm thấp giống như gió xuân, mơn trớn trái tim cô, khiến cho trái tim từ lâu cô đơn của cô mở ra một chút, nhưng là ——

“Vợ của anh?” Cô rất kinh ngạc. Vợ của hần không phải là đã qua đời? Chẳng lẽ hần tái hôn?

Âu Dương Vận Hàn gật đầu, bởi vì nhớ tới vợ mà vẻ mặt trở nên nhu hòa, “Ừ, bất quá cô ấy đã qua đời được ba năm.”

“A... Xin lỗi.” Tống Tinh Tinh nói xin lỗi, trong lòng có chút bất an. Cô đã sớm biết cái chết của vợ hần, thật sự không nên làm bộ kinh ngạc, nhưng là cô không có lựa chọn khác, hiện tại tuyệt đối không phải là thời điểm tốt để thú nhận mọi chuyện

Vợ của hần đã qua đời ba năm, thời điểm hần nói tới cô ấy, giọng nói tràn đầy dịu dàng cùng hoài niệm, giống như cô ấy vẫn còn sống, điều này làm cho Tống Tinh Tinh đau lòng.

“Không có gì phải nói xin lỗi, tôi hi vọng em tiếp tục cố gắng lên, mà tôi, cũng sẽ hết sức trợ giúp em.” Âu Dương Vận Hàn không nhận thấy cô đang đầy một bụng tâm sự, giống như trưởng bối vỗ vỗ tay cô.

Âu Dương Vận Hàn nói được là làm được, không bao lâu, công ty vừa lúc muốn tuyển nhân viên ngắn hạn vừa học vừa làm, xử lý một ít các thư từ Anh văn, đi tới đi lui làm tạp vụ, Tinh Tinh là hệ Anh văn, vừa lúc thích hợp với cô. Bất quá hần cũng không phải cứ như vậy trực tiếp để cô đi vào, mà chỉ nói cho cô biết cơ hội này, để cô ghi danh bình thường, bằng thực lực, thông qua thi viết, phỏng vấn mà vào.

Tiền lương của công ty tương đối cao, cho dù chỉ là vừa học vừa làm, đãi ngộ cũng không tệ. Tống Tinh Tinh bởi vì có phần công việc ngắn hạn này, không cần phải mặc trang phục thiếu nữ thổ làm cho khách vui, khiến cô thoải mái hơn, bởi vì cô không cảm thấy mình có dũng khí mặc lần thứ hai. Ngày đó đối với cô mà nói là một ngày kỳ diệu, thật uể oải thật ảo não nhưng cũng rất vui vẻ, nếu không phải ngày đó gặp phải hần, cô cũng sẽ không ngày ngày cùng hần có cơ hội ăn cơm.

Ngày ngày ăn cơm? Không sai! Mỗi ngày cô đều chờ mong chuyện này.

Hôm nay cũng vậy, Tống Tinh Tinh trông mong nhìn đồng hồ báo thức rồi cuộc đời đến mười hai giờ, cô hưng phấn nhảy dựng lên, vội vã đi thang máy xuống lầu mua hai phần cơm, sau đó đi thang máy lên lầu, trực tiếp tiến vào phòng làm việc của Âu Dương Vận Hàn.

Thư ký đã thấy nhưng không hề trách, cùng cô gật đầu cười một cái, để cô tiến vào.

Nhìn thấy Âu Dương Vận Hàn vẫn còn làm việc, Tống Tinh Tinh không nhận được mà đau lòng, nói “Ăn cơm a!”

Âm thanh này tràn đầy tinh thần khiến Âu Dương Vận Hàn ngẩng đầu, nhìn thấy cô đang cười, vươn vươn lưng mỗi, đứng lên đi tới sofa ngồi xuống, giúp cô mở ra hộp cơm, vừa nghe cô giải thích thức ăn hôm nay.

“Tôi giúp anh mua cơm sườn, anh có thích ăn hay không? Nếu không tôi với anh đổi cũng được.” Cô chuyển đĩa cho hần, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, tâm tình vô cùng khoái trá.

“tôi tôi tôi, anh không phải nói muốn em coi anh như anh trai mà xưng hô sao?” Âu Dương Vận Hàn gõ đầu của cô, vẻ mặt ôn hòa, mang theo nụ cười.

Khuôn mặt đang tươi cười của Tống Tinh Tinh lại sụp xuống, khóe miệng giật nhẹ, tinh thần biến mất hơn phân nửa, “Anh là ông chủ của tôi, không thể tùy tiện như vậy”

Âu Dương Vận Hàn cười, “Là nguyên nhân này phải không?” Hần mở đĩa ra bắt đầu ăn cơm cô mua.

Dĩ nhiên không phải như vậy! Mặt Tống Tinh Tinh như đưa đám, trong lòng rống lên. Cô thích hắn, coi như hắn đối với cô không có tình cảm, cô cũng không muốn đem mình biến thành em gái của hắn!

Cô buồn buồn ăn cơm, tâm tình rất khổ sở. Trong mấy tháng nay, cô càng ngày càng thích hắn, nhưng mà hiển nhiên hắn cũng không có cảm giác giống vậy, hắn nói bọn họ là bạn bè, rồi lại thỉnh thoảng giống như trưởng bối cùng cô nói đùa, cô thật sự rất buồn, nhưng cũng không thể biểu hiện ra.

Cô biết mình hiện tại có thể ngồi bên cạnh hắn, cùng hắn ăn cơm, nói chuyện với hắn, thế là đủ rồi, nhưng mỗi khi hắn đối đãi với cô như em gái thậm chí là như đứa trẻ, cô vẫn thương tâm, cô quý trọng quan hệ bây giờ, rồi lại cảm thấy thấy quan hệ bây giờ chưa đủ. Cô thật sợ... Sợ mình một ngày sẽ sụp đổ, nếu như cô nói cho hắn biết, cô thích hắn, còn có thể như hiện tại ngồi bên cạnh hắn sao?

Cô rơi vào trầm mặc khiến Âu Dương Vận Hàn quan tâm hỏi: “Sao thế? Có tâm sự?”

Có, hơn nữa với anh có liên quan! Tống Tinh Tinh ở trong lòng nói, nhưng cố kéo ra một nụ cười, lắc đầu một cái, “Không có.”

“Không có mới là lạ, hạt cơm cũng rơi đầy trên bàn rồi, ngay cả trên mặt cũng có.” Âu Dương Vận Hàn không suy nghĩ nhiều, mỉm cười đưa tay giúp cô lau sạch hạt cơm trên môi.

Động tác thân mật này khiến lòng của Tống Tinh Tinh kinh hoàng, thiếu chút nữa quên cả hô hấp, cô ngẩng đầu nhìn hắn, nhìn thấy gương mặt anh tuấn của hắn gần trong gang tấc, cô nhanh chóng cúi đầu không dám nhìn thẳng vào hắn.

Âu Dương Vận Hàn không thể không chú ý tới hô hấp đột nhiên tăng nhanh của cô, còn có khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại ửng hồng. Có thể nói đó là bộ dạng của một người phụ nữ quyến rũ khiến hắn nhất thời cả người ngây ngẩn, nhưng hắn cũng không để ở trong lòng, cho rằng chẳng qua là từ trước đến giờ da mặt của cô mỏng lại xấu hổ bởi vì bị hắn thấy trên mặt có hạt cơm mà cảm thấy lúng túng.

“Cám ơn.” Tống Tinh Tinh cảm giác giọng nói của mình rất giả dối, vội vàng uống nước làm cho tâm tình ổn định lại.

“Công việc thuận lợi chứ? Có kết bạn hay không?” cơm nước xong, Âu Dương Vận Hàn đứng dậy đi pha cafe, thuận tiện giúp cô rót một chén Hồng Trà, hắn nhớ cô không thích uống cafe.

“Ừ, tất cả mọi người đối với tôi rất tốt, tôi rất thích nơi này, trong tưởng tượng của tôi tốt hơn nhiều, tôi vẫn cho là một công ty lớn sẽ có cạnh tranh, nhưng nơi này lại không giống, hoàn cảnh nơi làm việc của tôi sau này cũng giống ở đây thì tốt quá.” Vừa nhắc tới công việc, Tống Tinh Tinh liền cười vui vẻ, cô thật lòng thích nơi này, huống chi nơi này còn có hắn.

Lời của cô khiến Âu Dương Vận Hàn rất thoải mái, hắn thích Tinh Tinh, thích cô đơn thuần, cũng rất vui vì có thể giúp một tay, trong mấy tháng này, nhìn cô đối với mình càng ngày càng có lòng tin, hắn biết mình làm đúng rồi.

Hắn cũng thích ăn bữa trưa cùng cô. Trước kia chỉ ăn cơm một mình, có lúc thời gian đã qua hắn cũng sẽ không ăn, hiện tại thời gian vừa đến, Tinh Tinh tìm đến hắn, có người cùng ăn cơm cảm giác thật tốt, hơn nữa cùng cô ở chung một chỗ, luôn làm cho hắn có cảm giác thật dễ chịu, không nhận được mong đợi thời gian nghỉ ngơi buổi trưa, bởi vì chỉ có lúc này, hắn mới có thể nhìn thấy cô, cùng cô nói chuyện phiếm.

“Như vậy là tốt rồi.” Âu Dương Vận Hàn trở lại sofa ngồi xuống, nghĩ tới công việc mấy ngày nay khiến cho hắn cảm thấy nhức đầu, không tiếng động thở dài.

“Thế nào? Bộ dạng của anh thật mệt mỏi, có chuyện khiến cho anh phiền lòng sao?” Tống Tinh Tinh rất quan tâm, chỉ cần là chuyện có liên quan đến hắn cô đều rất quan tâm.” Mặc dù em không hiểu, nhưng anh có thể nói với em, nói ra sẽ thoải mái một chút, nói cho em biết được không?” (Mình thay đổi cách xưng hô cho hợp lí hơn nhé)

Âu Dương Vận Hàn có chút chần chờ. Từ khi hắn bắt đầu tiếp quản sự nghiệp của cha, đến giờ cũng đã tám năm rồi, hắn chưa bao giờ cùng ai nói về chuyện làm ăn, đối với cha không có, đối với Duyệt Lăng cũng không có, hắn có thói quen giải quyết một mình không muốn mang đến gánh nặng cho người bên cạnh. Nhưng hiện tại, nghe được Tinh Tinh nghiêm túc quan tâm hắn, khiến cho hắn cảm thấy xúc động

“Công ty từ trước đến giờ luôn cùng nhà máy A hợp tác, nhưng thời gian trước sản phẩm làm ra có nhiều sai sót, cho nên anh chuyển qua hợp tác với nhà máy B, nhà máy B tuy quy mô nhỏ, nhưng làm việc lại rất hiệu quả, sản phẩm lại tinh xảo, anh rất hài lòng.” Biết cô không biết tình hình công ty, Âu Dương Vận Hàn chọn phương thức đơn giản nhất nói với cô —

“Nhưng gần đây Đồng chủ tịch đã về hưu của nhà máy A tới tìm anh, yêu cầu anh khôi phục mối quan hệ hợp tác ban đầu, Đồng chủ tịch cùng Âu Dương gia cũng rất thân, là bạn của cha anh cũng coi như là nhìn anh lớn lên, có mười mấy năm giao tình, ông ấy nhờ anh như vậy, khiến cho anh thật khó xử...”

Tống Tinh Tinh nghiêm túc nghe xong, chớp mắt không biết làm thế nào, “Em không hiểu thế nào là buôn bán, nhưng mà em cảm thấy thật kỳ quái, làm ăn không phải dựa vào thực lực sao? Nếu như nhà máy A khôi phục thực lực ngày trước, anh sẽ cùng bọn họ hợp tác phải không? Đồng chủ tịch thay vì cùng anh nói giao tình, không bằng đem công ty chính đốn lại, như vậy coi như không có anh, cũng có những công ty khác muốn theo chân bọn họ hợp tác nha.”

Âu Dương Vận Hàn sững sốt, Tinh Tinh là một người bình thường, nhưng ý kiến của cô thật thẳng thắn, rất đơn giản, khiến cho hắn mở rộng tầm mắt.

Đúng nha, hắn đến tột cùng đang phiền não cái gì đây? Làm ăn thì phải dựa vào thực lực, mà không phải giao tình, đạo lý đơn giản như vậy, hắn phải nhờ Tinh Tinh mới có thể hiểu ra, tự dưng lại khiến ình vì chuyện này mà phiền lão mất mấy ngày, quả thật cùng kẻ ngu giống nhau.

Hắn từ từ buông chân mày ra, nở nụ cười, khoái trá mà nói: “Nói với em khiến cho anh cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều.” Hắn dựa người về sau, giải quyết một chuyện phiền lòng, hết thấy đều nhờ Tinh Tinh.

“Có thật không?” Tống Tinh Tinh có chút thẹn thùng. Hắn khen ngợi cô nha.

“Đương nhiên là thật.” Âu Dương Vận Hàn đối với cô nháy mắt, cầm cafe lên uống..., vẻ mặt buông lỏng, “Ngoài Hiểu Lạc, em là người con gái duy nhất anh quen ở ngoài.”

“Hiểu Lạc?”

“Ừ, Cô ấy đã kết hôn, hiện tại rất ít liên lạc. Cực kỳ...” Hắn tự tay vỗ vỗ đầu của cô,

Thay vì nói em là bạn tốt của anh, không bằng nói em là em gái ngốc, chẳng qua là thỉnh thoảng cũng có một chút khôn khéo.”

Tống Tinh Tinh thật muốn khóc, tại sao luôn nhấn mạnh rằng cô là em gái của hắn? Là bởi vì đối với cô một chút cảm giác cũng không có, cho nên trong lời nói luôn nhấn mạnh điều đó sao? Hoặc là bởi vì... Hắn nghĩ như vậy? Ý niệm này khiến cô cảm thấy khó chịu trong lòng.

Cô biết Đường Hiểu Lạc, trước kia tạp chí Bát Quái luôn luôn viết Âu Dương Vận Hàn sẽ cùng cô ấy tái hôn, nhưng sự thật chứng minh đó chỉ là lời đồn.

Bất quá cô không biết, thì ra là giao tình của bọn họ tốt như vậy... Cô cắn môi, cảm giác có chút ít ghen tỵ.

“Thế nào? Tức giận?” Âu Dương Vận Hàn ngạc nhiên hỏi. Tinh Tinh tính khí rất tốt có lúc hơi ngốc. hiện tại vẻ mặt tại sao lại có chút mất hứng?

“Không có a.” Tống Tinh Tinh vội vàng hướng hắn mỉm cười, nhìn thấy trên bàn hắn vì cô mà ngâm Hồng Trà, trong mắt nổi lên sương mù, “Em có thể hỏi anh một vấn đề được không?”

“Hỏi đi.”

“Anh... vợ của anh là người như thế nào?” Cô lấy dũng khí hỏi, nếu như hắn đối với cô tức giận, cô cũng không thể trách, dù sao vấn đề này cũng quá riêng tư, hơn nữa nhất định hắn sẽ thương tâm, nhưng là cô thật muốn biết.

Âu Dương Vận Hàn ngây ngẩn cả người, biết trong mấy tháng này, Tinh Tinh chưa từng hỏi hắn bất kỳ chuyện riêng nào, hắn nghĩ một chút, nhân nhậ nói: “Thời điểm cùng Duyệt Lăng ở chung một chỗ, cô ấy luôn làm cho anh cảm thấy rất vui vẻ, anh không biết cô ấy ở trong mắt những người khác như thế nào, nhưng ở trong mắt anh, cô ấy là người con gái hoàn mỹ nhất.

Em hỏi anh cô ấy là người phụ nữ như thế nào, anh chỉ có thể nói cho em biết, cô ấy là nguồn hạnh phúc của anh, bọn anh quen biết mười năm, kết hôn ba năm, anh chưa bao giờ nghe cô ấy oán trách, phát giận, em tin không? Lạc quan, kiên cường, thiện lương những từ này cũng không thể nào hình dung ra được vợ của anh, cô ấy, là độc nhất vô nhị.”

Ngữ khí của hắn lạnh nhạt, nhưng ánh mắt lại mang theo tình cảm tha thiết, bên môi mỉm cười dịu dàng, nụ cười ấy cô chưa bao giờ được nhìn thấy. Tống Tinh Tinh khóc, nhưng không biết mình vì sao lại khóc, là vì hắn không bỏ được tình cảm dành cho vợ mà khóc, hay vì chính mình thương hắn bốn năm tình cảm đau khổ không có kết quả mà khóc

Âu Dương Vận Hàn cầm giấy lau cho cô, vỗ nhẹ bả vai của cô an ủi, cho rằng cô là quá mức cảm động.

Nhớ tới Duyệt Lăng hắn giống như lạc vào quá khứ cùng cô mà tiếp tục nói: “Em có biết anh hối hận nhất là gì không? Là anh cùng Duyệt Lăng không có con. Cô ấy rất thích con thế nhưng anh hi vọng có thể có nhiều thời gian cùng cô ấy một chút, tính toán qua mấy năm lại nói, không nghĩ tới... Duyệt Lăng đi nhanh như vậy, bây giờ nghĩ lại thật rất hối hận, nếu như anh có con với cô ấy, ít nhất... Ít nhất anh cũng có một chút liên hệ với cô ấy, nhưng hiện tại không có gì cả, cô ấy đi, chỉ để lại một mình anh.” Hắn rất xúc động

Anh không phải chỉ có một người, mà còn có em! Tống Tinh Tinh nghẹn ngào trái tim chua xót. Hắn trọng tình trọng nghĩa, yêu vợ, cô cảm thấy tiếc nuối cho hắn, nếu như vợ hắn chưa qua đời, bọn họ nhất định sẽ rất hạnh phúc

Nhưng là, vợ hắn đã chết ba năm, hắn còn vì cô ấy đau lòng, vì cô ấy thương tâm đến khi nào? Cô thật hy vọng hắn lại vui vẻ, càng hy vọng mình là người phụ nữ khiến cho hắn vui vẻ, nhưng cô thật không biết nên làm sao.

Rốt cuộc nên làm như thế nào mới có thể khiến hắn vui vẻ?

4. Chương 4

Tống Tinh Tinh tốt nghiệp!

Công việc ngắn hạn chỉ kéo dài một tháng, bữa trưa hẹn hò cũng theo đó mà kết thúc, bất quá, Âu Dương Vận Hàn cho dù bận rộn, một tháng cũng sẽ cùng Tống Tinh Tinh gặp mặt hai, ba lần, tình cảm của hai người cũng không vì vậy trở nên phai nhạt.

Đối với Âu Dương Vận Hàn mà nói, Tống Tinh Tinh là bạn bè quan trọng nhất của hắn. Thời điểm cô tốt nghiệp, ban ngày hắn phải đi làm, không có biện pháp cùng cô tham gia buổi lễ tốt nghiệp, ít nhất buổi tối có thể cùng cô ăn mừng.

Mặc dù cả ngày hôm ấy Âu Dương Vận Hàn bận rộn với công việc nhưng buổi tối vào tám giờ vẫn cùng Tống Tinh Tinh gặp mặt.

“Chúc mừng em tốt nghiệp.” Vừa thấy mặt, hắn liền đưa cho cô một bó hoa tươi to, bó hoa là hắn nhờ thư kí đặt giúp, hắn biết Tinh Tinh sẽ thích, mà hắn thích xem khuôn mặt tươi cười của Tinh Tinh.

“Cảm ơn!”

Quả nhiên, mặt Tống Tinh Tinh vui mừng, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng

Nhìn cô cẩn thận nhận lấy bó hoa, sau đó, bộ dáng nhìn đông nhìn tây, Âu Dương Vận Hàn nở nụ cười.

“Thật là đẹp.” Cô than thở, quý trọng bó hoa đang cầm kia, nhìn Mãn Thiên Tinh cùng hoa bách hợp còn có loại hoa khác đang nở rộ, cô quyết định trở về sẽ đem chúng làm thành hoa khô, khiến bó hoa này không bao giờ héo tàn, tựa như... Tình cảm của cô đối với hắn vậy

Nhìn Âu Dương Vận Hàn chuyên tâm lái xe, cô ở trong lòng thở dài.

“Em hôm nay cũng rất xinh đẹp.” Đang đợi đèn xanh đèn đỏ, Âu Dương Vận Hàn quay đầu hướng cô mỉm cười. Tinh Tinh mặc áo sơ mi màu hồng cộng thêm váy cùng màu dài đến gối chân mang giày xăng-đan gót nhỏ, còn có một chiếc túi nhỏ màu hồng, vô cùng nữ tính.

Câu ca ngợi này khiến ặt Tống Tinh Tinh đỏ lên tim đập nhanh. Cô vô cùng cao hứng với sự chú ý của hắn. Ở trong lòng len lén cảm tạ Tư Bình đã cho cô mượn quần áo.

“Tối hôm nay chắc em có nhiều hoạt động lắm nhỉ? Chọn thời gian này thực xin lỗi.” Âu Dương Vận Hàn vừa lái xe vừa nói.

“Không có không có, huống chi... so sánh ra đương nhiên là anh quan trọng.” Cô nhỏ giọng nói, gương mặt đỏ tươi. Cô cũng không phải là không có hoạt động, bạn cùng lớp nói buổi tối muốn đi chơi, Tư Bình cùng Uyển Y cũng nói phải giúp cô ăn mừng, nhưng là... Cô muốn ở chung một chỗ với hắn.

Âu Dương Vận Hàn nhìn cô một cái, nhìn thấy cô biểu tình thẹn thùng e lệ, trong lòng không hiểu, nhưng vẫn cười mà nói: “Đói bụng rồi chứ? Muốn ăn cái gì?”

Hắn không có đáp lại... trên mặt Tống Tinh Tinh khó nén nổi thất vọng. Có thể hắn cho rằng cô đang nói giỡn? Cũng có thể hắn căn bản không có nghe không để ở trong lòng? Cô rất thích hắn, thế nhưng hắn chỉ xem cô như bạn bè, thậm chí xem cô như em gái chưa trưởng thành... Nghĩ tới đây, vẻ mặt cô như đưa đám.

“Ăn cái gì cũng được a... Ăn lẩu được không?” Cô hỏi, biết hôm nay nhất định hắn mời khách, hắn nhất định sẽ mang cô đi ăn ở nhà hàng cao cấp, cô không muốn tạo thành gánh nặng cho hắn, càng không muốn chiếm luôn tiện nghi của hắn.

“Ăn lẩu?” Âu Dương Vận Hàn lặp lại, nụ cười hiện lên trên mặt, “Mùa hè ăn lẩu? Cũng tốt, anh biết một nhà hàng ăn lẩu rất ngon.”

Nửa giờ sau, Tống Tinh Tinh ngồi trong nhà hàng nhen hóng nhìn trần trời. Cô nói ăn lẩu ở một quán thường nhưng hắn lại mang cô đến một nhà hàng cao cấp! Đây chính là sự khác biệt giữa kẻ có tiền và dân thường sao? Cô ở trong lòng than thở, nơi này thậm chí còn có cả phòng riêng.

“Sau khi tốt nghiệp em định làm gì? Công việc tìm được chưa?” Âu Dương Vận Hàn vừa hỏi vừa đem đồ ăn bỏ vào trong nồi.

Cô lắc đầu, “Chưa được, em đang tìm chắc là rất nhanh sẽ tìm được thôi.” Cô lặc quan cười cười.

“Em muốn làm công việc gì?”

“Ừ... Em muốn làm phiên dịch viên, bất quá đối với năng lực của em thì có một chút khó khăn.” Cô le lưỡi, “Hiện tại việc tích lũy kinh nghiệm đối với em là vô cùng quan trọng”

Âu Dương Vận Hàn gật đầu, mặt tán thưởng nhìn cô, “Ý tưởng này rất đúng, trước tích lũy kinh nghiệm, sau đó mới chọn công việc. Nếu như cần anh giúp một tay, lúc nào cũng có thể nói.” Hắn đem cá tươi đã chín bỏ vào trong bát cho cô.

“Cám ơn.” Tống Tinh Tinh cầm chiếc đũa lên nếm thử một miếng, “Ăn thật ngon!” Cô kinh ngạc tròn tròn mắt, kích động quơ quơ chiếc đũa.

“Em thích là tốt rồi, nước dùng nơi này được làm từ loại cá đun nhừ ăn rất ngon. Em từ từ ăn, ăn nhiều một chút.” Âu Dương Vận Hàn bị phản ứng kích động của cô làm cho bật cười.

Một giờ sau, Âu Dương Vận Hàn nhìn Tống Tinh Tinh, “Muốn ăn cái gì thì kêu nữa, biết không?”

Cô đã sớm ăn rất no, mắt xoay tròn, hiện tại cô có hứng thú không phải là lẩu, mà là —— “Hôm nay là ngày em tốt nghiệp, có thể uống một chút rượu hay không?”

Âu Dương Vận Hàn sững sốt, nhìn trước mắt cô là cốc nước cam, nở nụ cười, “Anh luôn quên rằng em đã trưởng thành. Muốn uống cái gì? Nơi này có bia, rượu Nhật Bản còn có rượu mạnh whisky, tùy lượng của em uống được không?”

“Em muốn bia!” Cô rất hưng phấn, không để ý vấn đề của hắn. Đời này cô còn không chạm qua rượu, hôm nay là ngày trọng đại, lại có hắn, nên cô muốn làm chuyện không giống trước đây.

Âu Dương Vận Hàn gọi phục vụ, hai ly bia được đưa tới rất nhanh, hắn nâng ly hắng giọng nói: “Chúc mừng em tốt nghiệp, chúc cho sự nghiệp của em thành công, tình bạn của chúng ta tồn tại mãi mãi! Cạn ly!”

Tống Tinh Tinh vui vẻ chạm cốc cùng hắn, một hơi uống một hớp bia lớn, qua mấy giây, nét mặt của cô trở nên đỏ dần, khuôn mặt nhỏ nhắn nhún nhún, không thể tin nhìn chăm chăm chất lỏng màu vàng trong ly của mình.

“Thật là đắng!” Cô rơm rớm nước mắt, biểu tình như bị lừa gạt, “Một chút cũng không ngon.”

Âu Dương Vận Hàn lắc đầu cười, “Cay đắng là hương vị của một người lớn.” Hắn trêu chọc cô, “Em chính là một đứa trẻ, vẫn là ngoan ngoãn uống nước trái cây thôi.”

“Em không phải!” Cô lớn tiếng nói, tức giận trừng mắt nhìn hắn, lại uống một hớp bia để chứng minh. Bia từ cổ họng một đường rót xuống dạ dày cô, cô bắt đầu cảm thấy có chút lâng lâng, cảm giác thật thoải mái, khiến cô nở nụ cười.

“Đắng quá thì đừng uống, gọi đồ uống khác đi.” Âu Dương Vận Hàn bật cười.

“Không cần, em uống cái này là được.” Cô lại uống một hớp, nhìn hắn nở nụ cười thật đáng yêu, lộ ra răng mèo trắng trắng, uống một hớp nữa.”Cạn ly!”

Âu Dương Vận Hàn nhìn cô, cùng cô chạm cốc. Hai gò má của cô đỏ tươi, mắt mê ly, nháy mắt, vẫn cười với hắn, nụ cười kia hồn nhiên ngây thơ, giống như một đứa trẻ, tầm mắt của hắn dời xuống, đột nhiên có chút cười không nổi, Tinh Tinh cởi áo khoác ra, cả người cũng nghiêng tựa vào bàn bên cạnh, tư thế kiêu mị nữ tính cùng đường cong hiện ra trước mặt hắn, khiến cho hắn cau mày, bắt đầu có chút cảnh giác.

“Tinh Tinh, tư lượng của em có được không?” Âu Dương Vận Hàn lo lắng hỏi.

“Em không biết.” Cô nói, lại uống một hớp, hai phần ba ly bia đã trống không. Tâm tình Tống Tinh Tinh vui vẻ, cười ha hả.

Nét mặt của cô thật đáng yêu, nhưng Âu Dương Vận Hàn vẫn cau mày, “em không phải đã say chứ?”

“Em không có.” cô rất nhanh trả lời nhìn hắn cười khúc khích, đột nhiên như phát hiện điều gì, từ trong túi, lấy ra máy chụp hình, “Chúng ta cùng nhau chụp hình có được hay không?”

Chụp hình? Âu Dương Vận Hàn ngạc nhiên, nhìn máy chụp hình trên tay cô, nhớ tới quá khứ xa xôi, thời gian đó không thể nào quay về. Hắn vươn tay ra, cười cười mà nói: “Anh giúp em chụp thôi.”

“Em muốn cùng anh chụp hình, gọi phục vụ tới giúp chúng ta chụp có được hay không?” Tống Tinh Tinh nói, cô vẫn muốn cùng hắn chụp một tấm hình chung lưu làm kỷ niệm, nhưng vẫn không có cơ hội, hôm nay đặc biệt cầm máy chụp hình theo, chính là hi vọng có thể có một tấm hình chụp chung cùng hắn, giúp cô ở bất cứ nơi nào cũng có thể nhìn hình mà nhớ đến người

“Tinh Tinh, ” giọng nói của Âu Dương Vận Hàn thật bình tĩnh, “Anh không chụp ảnh.”

“Tại sao?” Cô khốn hoặc nhìn biểu tình tối tăm của hắn. “Anh không thích chụp ảnh?”

Hắn lắc đầu, “Từ sau khi vợ của anh chết, anh không chụp ảnh nữa. Rất xin lỗi, nhưng là... Anh không muốn chụp ảnh, anh giúp em chụp thôi.” Hắn lần nữa đưa tay muốn bắt máy chụp hình.

Tống Tinh Tinh cúi đầu không nói, yên lặng đem máy chụp ảnh cất đi, “Không cần, thật xin lỗi.”

“Tinh Tinh?” Âu Dương Vận Hàn kêu lên, hắn không muốn cô mất hứng nhưng hắn không muốn chụp hình, cho dù là cùng Tinh Tinh.

“Em không sao.” Cô giả bộ nói, cúi đầu uống bia, lập tức cái ly đã thấy đáy, bởi vì uống quá nhanh, cô không cần thận bị sặc, không nhịn được ho mãnh liệt, ho đến cả khuôn mặt đỏ bừng, hốc mắt cũng ửng hồng, vừa đứng... có thể che giấu nước mắt khổ sở của cô.

“Không sao mới lạ, em đừng uống nữa, cũng ho thành ra như vậy rồi.” Âu Dương Vận Hàn cau mày, đến gần cô, đưa tay vỗ nhẹ phần lưng của cô.

Hắn dựa vào bên người cô, nhưng trái tim của hắn lại cách cô ngàn dặm? Tống Tinh Tinh ho rất khổ sở, càng khổ sở hơn là ở trong lòng. Cho dù ở bên cạnh hắn chính là cô, đối với hắn mà nói, cô chẳng qua cũng chỉ là một người “bạn tốt” mà thôi.

Cô càng ngày càng có lòng tham? Hơn nửa năm trước, cô chỉ ước có thể ở lại bên cạnh hắn thế là đủ. Nhưng hiện tại... Cô bắt đầu cảm thấy không đủ.

“Em không sao.” Cô lớn tiếng nói, ngẩng đầu cười rục rờ với hắn, cầm lấy ly bia trên tay hắn, “đột nhiên em cảm thấy, bia trở nên uống rất ngon.”

Thấy cô đột nhiên uống hết bia trong ly còn lại, Âu Dương Vận Hàn rất lo lắng, “Tinh Tinh, kiềm chế một chút, say không dễ chịu.”

“Em sẽ không say.” Lòng của Tống Tinh Tinh đột nhiên khá hơn. Cô tại sao lại khổ sở? Tại sao lại thương tâm? Chỉ 7, 8 tháng trước, hắn vẫn là một ảo ảnh xa xôi, hiện tại, hắn lại ngồi ở bên cạnh cô, giúp cô vỗ lưng, quan tâm nói cô không cần uống nữa, cô là nên hạnh phúc, cần bản vốn không nên khổ sở.

Rượu còn bắt đầu bao vây toàn thân cô, cô tâm tình ngẩng cao, chưa từng trải qua loại cảm giác nhẹ nhõm khoái trá này, nguyên lai đây chính là mị lực của rượu bia a.

Thấy ly bia trống không, Âu Dương Vận Hàn hỏi: “Tinh Tinh, em có khỏe không?”

Cô ngẩng đầu nhìn hắn, hai tay chống cằm, cười hề hề với hắn, dùng sức gật đầu, “Không thể tốt hơn.”

Nhìn khuôn mặt đỏ tươi của cô, cặp mắt sương mù, căn bản đã say, Âu Dương Vận Hàn không khỏi áo não nghĩ: mình không nên để cho cô ấy uống nhiều bia như vậy. Nhưng là, một ly bia liền say không còn biết gì thành ra như vậy, hắn là lần đầu tiên gặp phải.”Chúng ta đi về có được không? Em có thể đi được không?”

“Dĩ nhiên có thể!” Tống Tinh Tinh trừng hắn, giống như đang trách hắn lại dám xem thường cô, nhưng khi cô mặc áo khoác cầm túi xách lên, lảo đảo đứng dậy, bước đi đầu tiên nghiêng vẹo sau đó ngã xuống.

Âu Dương Vận Hàn lạnh tay lẹ mắt đỡ cô, vừa bực mình vừa buồn cười để cho cô tựa vào người mình, dụ dỗ cô, “Dựa vào anh cẩn thận đi, chúng ta về nhà.”

“Ừ, chúng ta!” Cô gật đầu, rất ưa thích cái từ này ——”Chúng ta”, giống như giữa bọn họ không có ranh giới.

Âu Dương Vận Hàn cho cô ngồi ở bên chỗ tay lái, hao tổn tâm trí nghĩ tới nên làm cái gì bây giờ. Hắn không thể để cho cô về nhà như vậy, hắn thậm chí còn hoài nghi làm sao cô có thể một mình về đến nhà, xem ra chỉ có thể đưa cô trở về thôi.

“Tinh Tinh, ” hắn vỗ vỗ gương mặt của cô, “Anh hiện tại muốn đưa em về nhà, em nói cho anh biết địa chỉ, Tinh Tinh?”

“Địa chỉ sao? Tốt, địa chỉ là 242...” cô đem địa chỉ nhà của mình nói rõ ràng một lần.

Âu Dương Vận Hàn đem địa chỉ nhà cô nhớ kỹ, quay đầu nhìn khuôn mặt ngu ngơ tươi cười của cô, lắc đầu nở nụ cười. Đồ ngốc Tinh Tinh này, ngay cả số gửi qua bưu điện cũng nói ra, cô thật sự say rồi.

Trên đường về nhà, Tống Tinh Tinh vẫn rất an tĩnh, đến nhà trọ cũ kỹ của cô, Âu Dương Vận Hàn kêu cô: “Tinh Tinh, đến nhà.”

“A, cảm ơn.” Cô nói cảm ơn, quay đầu cười ha hả với hắn rồi cúi mình vái chào, phất tay một cái, cầm túi xách xuống xe, “Hẹn gặp lại.” Lời hẹn biến mất thì cả người cô cũng biến mất trong tầm mắt của hắn!

Âu Dương Vận Hàn thở dài, vội vàng xuống xe, đi vòng qua, đem Tống Tinh Tinh ngã xuống đất kéo lên.

Ôm cô leo lên lầu ba, hắn lắc đầu, nhớ lại hai năm trước trong một buổi tiệc, Hiếu Lạc cũng say, bất quá ít nhất cô ấy còn uống được vài ly rượu, tửu lượng Tinh Tinh thật là kém.

Từ trong túi xách của cô hắn tìm ra được chìa khóa mở cửa, Âu Dương Vận Hàn đem cô nửa ôm nửa kéo vào cửa, dùng tay bật đèn trong phòng, vừa thấy được bên trong phòng, hắn liền ngẩn ra. Nói là căn hộ nhỏ cũng còn quá khoa trương, phòng bếp, phòng tắm, phòng ngủ tất cả cùng nhau, nhìn là có thể thấy, đồ đạc trong phòng cũng chỉ có một cái giường, một tủ sách, một cái ghế cùng một cái TV cũ, sạch sẽ nhưng không nhiều vật trang trí.

Thấy cảnh tượng đơn sơ này, lòng của Âu Dương Vận Hàn có chút đau, hấn đỡ Tống Tinh Tinh ngồi lên trên giường, ngồi xổm người xuống nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trầm tĩnh của cô, dịu dàng nói: “Anh về đây, em phải cẩn thận biết không? Ngủ cho ngon giấc vào ngày mai anh sẽ gọi cho em.”

Hấn đứng lên, Tống Tinh Tinh lại khóc, “Anh không đi có được không? Em không muốn ở một mình”

Bước chân của hấn chần chờ, xoay người lại nhìn thấy nước mắt của cô, trên khuôn mặt nhỏ nhắn là một mảnh đau thương.”Tinh Tinh, anh không thể ở chỗ này.”

“Tại sao không thể?” Tống Tinh Tinh kháng nghị hỏi, mím môi yên lặng rơi lệ, “Vận Hàn, em rất nhớ ba mẹ.”

Biết cô lâu như vậy, nhưng đây là lần đầu tiên cô kêu tên hấn,âm thanh mềm nhũn khiến lòng của hấn không khỏi giật mình, hấn lắng lắng nghe cô nói chuyện, vì cô mà cảm thấy đau lòng.

“Nếu ba mẹ không qua đời, em sẽ không chỉ có một mình, em sẽ có được rất nhiều yêu thương, rất nhiều người ôm, nhưng bọn họ đi rồi...” Cô nói nhỏ, từng giọt từng giọt nước mắt rơi xuống, rượu cồn khiến cô trở nên yếu ớt, không cách nào suy nghĩ rõ ràng, chỉ muốn làm theo ý nguyện của mình, cô không muốn hấn đi.

Hấn và cô đều trải qua sanh ly tử biệt, Tinh Tinh thương tâm khiến hấn cũng cảm động lây, từ trước đến giờ hấn luôn nhìn thấy cô cười vui vẻ, bây giờ nhìn bộ dáng rơi lệ của cô, trong lòng hấn rất khó chịu, ngồi lên trên giường, vươn tay để cho cô nhào vào trong ngực của hấn, nằm ở trên ngực hấn khóc, hấn lẩm bầm an ủi cô.

Tống Tinh Tinh khóc đến mệt, an tâm tựa vào trước ngực của hấn, ôm hấn, “Vận Hàn, em cảm thấy thật an tâm, thật hạnh phúc...” Cô than thở, hướng ngực hấn gần hơn.

Âu Dương Vận Hàn ôm cô, lần đầu tiên có cảm giác từ mấy cái ôm. Cô không còn là một cô gái nhỏ, mà là một người phụ nữ, đường cong mềm mại của cô dán lên người hấn, trên người trừ mùi rượu, còn có hương thơm nhàn nhạt, hô hấp nóng nóng của cô phả lên cổ hấn, âm thanh êm ái bên tai hấn...

Từ sau khi vợ chết, ba năm qua đây là lần đầu tiên hấn ôm phụ nữ, không phải không có sự cám dỗ, không có lời mời, nhưng hấn không ngần ngại cự tuyệt, mà bây giờ ôm Tinh Tinh, hấn có chút phân tâm, hấn không uống rượu say, cũng không biết có phải là do cồn rượu quấy phá hay không, hấn bắt đầu cảm thấy nóng lên.

Mặt hấn căng thẳng, đem Tống Tinh Tinh đẩy ra, “Ngủ đi.” Hấn cau mày, ý thức được tình huống bây giờ thật sự ám muội, hấn không nên tiếp tục lưu lại.

Tống Tinh Tinh kéo tay áo của hấn, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng thương, “Đừng để em một mình, được không anh?”

Hấn cắn răng, “Tinh Tinh, anh phải đi nha.”

Cô không nói gì thêm nữa, vẻ mặt tương đối mất mát, “Em biết rồi.”

Âu Dương Vận Hàn đứng dậy, bước chân lại không thể rời đi, hấn do dự một lúc, nặng nề thở dài, lại trở về, ngồi xuống bên giường, đưa tay khẽ chạm vai của cô, “Tinh Tinh...”

Cô nhào tới trong ngực hấn, “Anh đừng đi, em không muốn anh đi.”

Cô ấy chỉ đang say, Âu Dương Vận Hàn rất rõ điều này, bộ dáng bình thường của Tinh Tinh không phải như vậy, nhưng hấn để ý nhiều hơn là tâm tư đang rối loạn trong lòng hấn, hấn ôm Tinh Tinh, cảm giác như hô hấp không yên.”Tinh Tinh, mau ngủ đi.”

Cô ngoan ngoãn nằm ở trên giường, mơ mơ màng màng, mắt say lơ đãng cười đến ngọt ngào, kéo tay của hấn, nằm sang một bên, “Chỗ này để cho anh ngủ.”

“Tinh Tinh...” Âu Dương Vận Hàn thở dài, âm thầm thề không bao giờ để cho cô uống rượu nữa.”Em không thể tùy tiện cùng đàn ông ngủ chung như vậy được.”

“Em không có tùy tiện, em chỉ muốn anh.” Cô dùng sức lôi kéo hấn.

Âu Dương Vận Hàn không yên, cả người té ở trên người cô, hấn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn kiêu kỳ của cô, vẻ mặt nhăn nhó, “Tĩnh Tĩnh, em không thể hấp dẫn đàn ông như vậy.”

“Em đang dụ dỗ anh sao?” Cô ngây thơ chớp mắt hỏi

“Không sai.” Âu Dương Vận Hàn cắn chặt răng, dưới ánh đèn mờ nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn của cô một cách tỉ mỉ, bởi vì nóng mà cô cởi nút áo sơ mi làm lộ ra làn da trắng ngần, hấn nghĩ tới tại sao lại để ỉnh lâm vào tình cảnh này.

Men say khiến Tống Tĩnh Tĩnh trở nên lớn mật, cô đem tay hấn đặt ở trước ngực mình, dịu dàng nói: “Cho anh”

Âu Dương Vận Hàn chưa từng gặp qua loại tình huống đáng chết này, thiên sứ cùng ác ma giống như giao chiến ở trong lòng hấn. Nhìn ánh mắt đơn thuần của cô ở khoảng cách gần, trong tay hấn là đường cong phái nữ đầy đà mềm mại, trái tim của hấn cuồng loạn, thiên sứ dần dần cách xa, đầu óc của hấn trống rỗng, chỉ còn lại bản năng của phái nam đang thúc giục hấn...

“Ừ...” Trên ngực dịu dàng vuốt ve khiến Tống Tĩnh Tĩnh thoải mái ưm, cô chưa quen thuộc cảm giác này, nhưng một chút cũng không khấn trương, bởi vì đối tượng là hấn —— cô thích người đàn ông này thật lâu thật lâu, bàn tay to của hấn dịu dàng, một hồi kích thích khiến cô không kìm hãm được mà run rẩy.

Hấn cúi đầu hôn cô vừa dịu dàng triền miên vừa tỉ mỉ, vốn là vuốt ve bộ ngực mềm mại trong tay, lúc này chuyển đến vuốt ve gương mặt của cô, từ cổ của cô hôn lên, nhẹ nhàng hôn môi, môi của cô mềm mại ẩm áp, hơi run rẩy, đáng yêu khiến hấn nhìn không được mà mỉm cười.

Hấn rời đi môi của cô, nhìn thấy cô mở mắt, đối với hấn lộ ra một nụ cười ngọt ngào, cái nụ cười này khiến lòng hấn co rút lại, ánh mắt tín nhiệm của cô, thậm chí mang theo tình yêu...

Mà hấn... đáng chết đang làm gì?!

Hai tay hấn nắm thành quyền, âm thầm cắn răng, dịu dàng vuốt ve Tống Tĩnh Tĩnh nói, “Ngủ đi, anh sẽ ngủ cùng em.”

Cô gật đầu một cái, an tâm cầm tay của hấn, không bao lâu liền ngủ thật say.

Cặp mắt Âu Dương Vận Hàn nhìn về phía trước, hối hận nghĩ, tại sao mình lại mất khống chế đến mức này?

Hấn vẫn không liên lạc với cô...

Vì thế, Tống Tĩnh Tĩnh u buồn chùng mấy ngày. Hấn nói hôm sau sẽ gọi điện thoại cho cô, nhưng hôm sau khi cô tỉnh lại, lại chỉ còn mỗi mình cô, hấn đã rời đi, sau hôm đó cô cũng không nhận được bất kỳ cú điện thoại nào từ hấn.

Hấn... Không phải muốn cô hay sao? Cô rất quan tâm. Ngày đó giống như một giấc mơ vậy, hấn đưa cô về nhà, ôm cô, hôn cô, lồng ngực ẩm áp cùng cái vuốt ve dịu dàng của hấn cho đến bây giờ vẫn quanh quẩn trong đầu cô, mặc dù ngày đó cô say, nhưng vẫn có thể nhớ chuyện gì xảy ra. Đối với cô mà nói, ngày đó tất cả đều là mộng đẹp, chẳng qua hôm nay tỉnh mộng, không có gì lưu lại cả.

Hấn đến tốt cùng là nghĩ như thế nào? Có phải cảm thấy cô quá tùy tiện hay không? Hoặc cảm thấy thật có lỗi với vợ đã qua đời của hấn?

Tống Tĩnh Tĩnh bất an đi qua đi lại trong nhà, tầm mắt vẫn nhắm hướng điện thoại di động. Cô thật nhớ giọng nói của hấn, bây giờ hấn đang ở công ty làm việc ư? Cô không muốn quấy rầy hấn, nhưng cô thật sự rất nhớ hấn.

Trước kia hấn đối với cô mà nói, chỉ là một ảo ảnh xa xôi, nhưng trong khoảng thời gian gần đây, cô nhìn thấy hấn dịu dàng săn sóc, đáng tin cậy còn có tình cảm thâm tình của hấn dành cho vợ, hấn như vậy làm sao có thể khiến cô không thương hấn đây

Cô biết mình không xứng với hấn, cô không có gì cả, có cũng chỉ là tấm lòng, cô có thể cho hấn cũng chỉ là tấm lòng chân thật, nhưng hấn muốn sao?

Quen nhau 7, 8 tháng, mỗi khi hấn nhắc đến người vợ đã qua đời thì giọng nói luôn dịu dàng cùng tiếng cười, cô biết hấn còn yêu vợ của hấn, “vợ của hấn chết đã ba năm nhưng hấn đối với cô ấy vẫn nhớ mãi không quên, vợ của hấn nhất định rất dịu dàng, rất hoàn mỹ? Tống Tinh Tinh chán nản, cô vừa bắt đầu cũng biết cô cùng hấn là không thể nào, cô không thể nào thay thế được địa vị của cô ấy trong lòng hấn, cô cũng chưa từng nghĩ muốn thay thế, chỉ cần có thể ở bên cạnh hấn, nhìn hấn, thế là đủ.

Nhưng là, hiện tại cô phát hiện thật khó, thật sự rất khó khăn. Cũng bởi vì hấn qua đêm ở nơi này, cùng cô hơi thân mật một chút, cô liền bắt đầu có lòng tham sao?

Cô chần chờ đưa tay cầm điện thoại di động lên. Cô thật nhớ hấn, cô đã nhìn ba ngày. Cô hít sâu, mặc dù bất an, nhưng cô vẫn kiên quyết dứt khoát đề xuống điện thoại kia để không gọi cho hấn nhưng...

Âu Dương Vận Hàn đứng là ở trong phòng làm việc, chẳng qua hấn không ở một mình, Mạc Tu Bình cũng ở đây, khi thời điểm điện thoại di động vang lên, hấn đang nghe Mạc Tu Bình nói chuyện. Lấy điện thoại di động ra, vừa nhìn, Âu Dương Vận Hàn hơi nhíu mày, nhìn Mạc Tu Bình mắt yên ổn, đi tới bên cạnh, tiếp điện thoại di động lên.”Uy.”

“Uy.” Tống Tinh Tinh nắm chặt điện thoại di động, trong nháy mắt chợt nghe tiếng nói quen thuộc của hấn, những giọt nước mắt bắt đầu ứa ra, cô cố gắng không chế mình, không muốn hấn biết cô đang khóc.

Hồi lâu Âu Dương Vận Hàn không lên tiếng, hấn thâm trầm thở ra một hơi, thanh âm cứng nhắc nói: “Gần đây thế nào?”

Câu hỏi này khiến Tống Tinh Tinh cảm thấy buồn, khẩu khí của hấn hơi hợt, tuyệt không giống với con người hấn mấy tháng nay, hấn không phải thật hối hận? Hoặc là ghét cô?” Anh không có gọi điện thoại, em cảm thấy rất buồn.”

Cô thẳng thắn khiến Âu Dương Vận Hàn cắn răng, áo nào vì mình mềm yếu, ở trên thương trường tung hoành nhiều năm, hấn chưa bao giờ khó xử như vậy “Ngày đó anh rất xin lỗi.”

Xin lỗi? Tống Tinh Tinh lắc đầu, mặc dù hấn không thấy được, nhưng cũng có thể biết cô muốn không phải là lời xin lỗi của hấn a! Cô cần chính là... Cô cần chính là... Thứ cô muốn hấn vĩnh viễn không cho nổi, bởi vì hấn đã sớm cho vợ của hấn. “Không cần xin lỗi? Cảm ơn anh ngày đó đưa em về.”

Âu Dương Vận Hàn trầm mặc, cho dù giọng nói của cô nhẹ nhàng, thế nhưng hấn lại hiểu tâm tình của cô tuyệt không nhẹ nhõm, không biết vì sao hấn hiện tại rất hiểu rõ Tinh Tinh.”Lúc đó... Anh sai rồi, em không phải đặt ở trong lòng đó chứ.”

“Anh có phải cảm thấy em rất tùy tiện hay không?, chỉ cần say, đối với ai cũng có thể như vậy?” Cô hỏi, rất muốn hiểu rõ ý nghĩ của hấn.

“Không có.” Âu Dương Vận Hàn trả lời mà không cần suy nghĩ, hấn không có cảm thấy Tinh Tinh tùy tiện, ba ngày qua hấn luôn bị đè ép bởi lương tâm của hấn.

Tống Tinh Tinh mỉm cười một cách khổ sở, ít nhất... Ít nhất hấn không có cảm thấy cô tùy tiện.”Em muốn nói cho anh biết, nếu như... Nếu như không phải là anh, em sẽ không làm như vậy, cho dù em uống say.” Cô lấy hết dũng khí ra nói, lời nói này gần với lời tỏ tình, cô hồi hộp chờ hấn đáp lại.

Âu Dương Vận Hàn trầm mặc một lát, “Em biết mình đang nói gì không?” Cô nói là cô có tình yêu đối với hấn, ít nhất cô đang lầm tưởng là mình thích hấn. Hấn biết Tinh Tinh đối với hấn có cảm tình, thế nhưng cũng không phải là tình cảm nam nữ, đêm đó cô rất yếu đuối, có lẽ đó chính là nguyên nhân cô cho rằng mình yêu của hấn.

“Em dĩ nhiên biết.” bả vai của cô rũ xuống, môi dưới đã bị bản thân cắn ra một hàng dấu răng. Rất dễ nhận thấy, hấn một chút cảm tình đối với cô cũng không có, ngày đó... Thật chỉ là một giấc mộng. Nghĩ đi nghĩ lại, nước mắt lại rơi, cô hít sâu, nhưng vẫn không tránh được nước mắt.

Âu Dương Vận Hàn biết cô đang khóc, mà hấn cũng rất khó chịu, cầm điện thoại di động không biết nên nói gì cho phải, quay đầu nhìn lại, Mạc Tu Bình đang tò mò nhìn hấn nhưu mày không tiếng động hỏi, “Vấn đề của phụ nữ?”

Hắn lắc đầu, quay đầu lại nói với Tống Tinh Tinh “Ngày đó là anh không đúng, về sau anh đảm bảo sẽ không xảy ra nữa, hi vọng em có thể tha thứ cho anh, hơn nữa... Quên chuyện này đi, được không?”

Hắn cự tuyệt rõ ràng, tinh thần Tống Tinh Tinh sa sút. Cô thật muốn khóc rống lên một trận.

“Tinh Tinh? Em có ở đây nghe không?”

“Ừ.” Giọng mũi của cô nồng đậm, biết rằng nếu mình nói tiếp có thể sẽ không khống chế được mà khóc ra thành tiếng.”Xin lỗi quấy rầy anh làm việc, vậy... Cứ như vậy.” Cô cầm điện thoại di động, nhưng không có hành động cô còn muốn nghe giọng nói của hắn nhiều hơn nữa

Âu Dương Vận Hàn mím môi, “Ừ, hi vọng em tìm việc làm thuận lợi.”

Nghe ý tứ của hắn dường như hắn không muốn cúp điện thoại, Tống Tinh Tinh lấy dũng khí, thận trọng hỏi: “Lần sau chúng ta gặp mặt lúc nào?”

Lần sau? Âu Dương Vận Hàn cười khổ, hắn không biết mình khi nào mới có thể đối mặt với Tinh Tinh mà không cảm thấy áy náy, huống chi cô tựa hồ nghĩ sai cảm tình đối với hắn rồi, hắn không muốn sẽ tiếp tục khiến cô lún sâu vào cảm giác đối với hắn. Có lẽ một khoảng thời gian ngắn không gặp nhau cô sẽ có sự lựa chọn tốt hơn.

“Công ty gần đây có chút việc bận,lần sau lại nói được không?”

Hắn luôn bận rộn, mỗi ngày luôn ở công ty đến 8, 9 giờ tối, nhưng hắn luôn rút ra thời gian dành cho cô, thế nhưng hôm nay hắn lại lấy cớ công việc để cự tuyệt cô. trong lòng Tống Tinh Tinh rất đau, mộng đẹp tỉnh, cô lại không muốn đối mặt thực tế.”Em hiểu, vậy... anh làm việc đừng để mệt mỏi, chăm sóc thân thể.”

Kết thúc cuộc trò chuyện. Một lúc sau, lòng của Âu Dương Vận Hàn vẫn rất nặng nề, hắn sững sờ nhìn điện thoại di động, cho dù hắn. ... khôn kiếp như thế này, Tinh Tinh vẫn dịu dàng quan tâm hắn.

Ngày đó... Hắn thật không biết mình gặp cái quỷ gì, hắn từ trước đến giờ luôn có khả năng tự khắc chế, nhiều hấp dẫn hơn nữa hắn cũng có thể vượt qua, tại sao ngày đó lại không thể khống chế được, cứ nhiên ra tay với Tinh Tinh?

Hắn biết rõ mình thích Tinh Tinh, thế nhưng không liên quan tình cảm nam nữ; hắn coi trọng Tinh Tinh, bởi vì cô là bạn bè của hắn. Nhưng đáng chết, đêm hôm đó thời điểm ôm Tinh Tinh, hắn cơ hồ không nghĩ tới Duyệt Lăng!

Âu Dương Vận Hàn lắc đầu, có chút phiền não, nghĩ đến giọng nói sa sút của Tinh Tinh cùng tiếng khóc ầm nhĩ, hắn cảm thấy mình quả thật hồ đồ!

Mạc Tu Bình im lặng ngồi bên cạnh nhìn hắn. Âu Dương Vận Hàn từ trước đến giờ luôn tỉnh táo coi trọng hiệu suất làm việc nhưng vừa rồi chẳng những mất mười phút nói chuyện điện thoại, nội dung trò chuyện cũng không có ý nghĩa gì. Hiện tại, hắn cứ nhiên đang ngăn người, điều này làm cho Mạc Tu Bình cảm thấy cực kỳ kỳ lạ, không nhận được vỗ lên trên vai Vận Hàn, “Thế nào? Đừng nói với mình mới vừa rồi người nói chuyện với cậu không phải là phụ nữ.”

Âu Dương Vận Hàn mặt không chút thay đổi nhìn hắn một cái, trở lại ngồi xuống sau bàn làm việc, không để ý tới vấn đề của hắn, “Hồi nãy vừa nói được một nửa, cậu cùng bạn gái thế nào?”

“Uyển Dung?” Mạc Tu Bình sững sờ, nhớ tới bạn gái làm cho hắn quên mình vừa mới hỏi vấn đề gì, ngược lại tức giận mà nói, “Uyển Dung cứ nhiên sau lưng tớ đi theo bạn học thời đại học ăn cơm, đối phương còn là một tên đàn ông! Đối với mình hô to gọi nhỏ? Cậu hỏi có tức không?”

Âu Dương Vận Hàn than thở, “Mình nhớ được lần trước cậu nói hai người cãi nhau, nguyên nhân hình như là tại cậu, cậu vào khách sạn ăn cơm xã giao cùng các tiểu thư?”

“Cái đó đúng...” Mạc Tu Bình hừ một tiếng, “Đàn ông cùng phụ nữ không giống nhau, mình đó là xã giao, cô ấy vì giận mình, cố ý cùng đàn ông ra ngoài ăn cơm, thật đáng ghét, tùy hứng!”

“Giống nhau.” Âu Dương Vận Hàn lắc đầu. Mạc Tu Bình chẳng những cá tính kiêu ngạo, còn có chút khuynh hướng gia trưởng.”Nếu như cậu quan tâm cô ấy cùng đàn ông ra ngoài ăn cơm vậy thì cô ấy cũng vậy “

Mạc Tu Bình cực kỳ khó chịu, neho mắt lại trừng hấn, để ý mà nói: “Ai mới là bạn của cậu?”

“Ghen thì cứ nói cho cô ấy biết, cần gì ngoài miệng luôn cậy mạnh? Phụ nữ cũng có lúc rất chậm hiểu, cậu không nói, cô ấy cũng sẽ không biết.” Âu Dương Vận Hàn khuyên hấn.

“Ai nói mình ghen?” Mạc Tu Bình ưỡn ngực, khinh thường hừ một tiếng, “Nếu như cô ấy thích người đàn ông nào hơn, mình thoải mái mở lòng chúc phúc cho cô ấy! Một người đàn ông sao lại lo không lấy được vợ, mình tuyệt không quan tâm.”

“Tu Bình, thỉnh thoảng đối với mình thẳng thắn một chút cũng không phải là chuyện xấu, như cậu vậy, khó trách Uyển Dung luôn hiểu lầm cậu, thật ra thì cậu rất thích cô ấy không phải sao?”

Mạc Tu Bình bất giác có chút thẹn thùng, chẳng qua là hấn dùng thái độ cường ngạnh che giấu. Hấn phát tay một cái, bỏ qua cái đề tài này, “Thôi, mỗi lần nói cho cậu biết mình luôn là người tức giận, không nói, nghe cậu nói như chính mình là chuyên gia tình yêu vậy, nếu như cậu yêu thật thẳng thắn, mới vừa rồi nói điện thoại cũng sẽ không có như vậy, không phải sao?”

Âu Dương Vận Hàn sững sốt, lãnh đạm liếc hấn một cái, cúi đầu tiếp tục làm việc, nhàn nhạt nói: “Không tiền.”

Mạc Tu Bình “cạch” một tiếng, vừa mở cửa bước ra ngoài, vừa la hét oán trách: “Mình xem người không thẳng thắn nhất chính là cậu, là anh em có cái gì không thể nói hay sao? Coi như cậu có đối tượng gặp ở ngoài, hiện tại cũng không còn người cai quản, cần gì thần thần bí bí? Mình đi đây!”

Cửa “cạch” một tiếng bị đóng lại, Âu Dương Vận Hàn để cây viết trong tay xuống, vẽ mặt tối tăm. Lời nói của Mạc Tu Bình khiến hấn lại nghĩ tới Tinh Tinh, Tinh Tinh không phải là đối tượng hấn gặp ở ngoài, cô là bạn tốt của hấn...

Hấn muốn làm gì, xác thực sẽ không ai quản, có thể khiến hấn như vậy, cũng là lương tâm của chính hấn.

5. Chương 5

Hấn không phải là muốn cùng cô giữ vững khoảng cách đó chứ? Thậm chí... Cùng cô đoạn tuyệt qua lại?

Lại qua hơn một tuần lễ, Tống Tinh Tinh cực kỳ bất an, mỗi ngày cô đều sống trong mong chờ, vẫn cho rằng thứ sáu hoặc thứ bảy Âu Dương Vận Hàn sẽ liên lạc với cô, giống như trước đây hẹn gặp mặt vào chủ nhật. Nhưng thứ sáu đã qua, không có điện thoại, thứ bảy, chủ nhật cũng đã qua, một chút tin tức cũng không có, điện thoại di động của cô giống như là đã bị hỏng.

Sự chờ đợi này khiến Tống Tinh Tinh rất thống khổ, mỗi ngày cô si ngốc chờ điện thoại. Điện thoại di động chưa từng rời khỏi cô; mỗi ngày cô kiểm tra điện thoại di động vài chục lần, nhìn xem hấn có gọi tới hay không nhưng mỗi lần đều thất vọng. Tròn mười ngày, hấn chưa từng 1 lần liên lạc với cô.

Cô biết hấn thật sự nhiều việc, thân là đầu não của một công ty lớn, làm sao có thể không bận rộn? Nhưng trong lòng cô biết rõ, coi như hấn bận rộn nhưng chẳng lẽ ngay cả thời gian gọi điện thoại cho cô cũng không có ư, công việc bận rộn là lấy cớ thực ra lý do rất đơn giản —— bởi vì hấn không muốn gặp cô.

Kết thúc một giấc mơ là bắt đầu của ác mộng, Tống Tinh Tinh chưa từng vì bất luận kẻ nào mà lo được lo mất như vậy. Nếu là 7, 8 tháng trước gặp mặt trên máy bay, sau đó, cũng không có gặp lại, hoặc cô không liên lạc lại, thì hiện tại cô sẽ không đau khổ như vậy. Nhưng bây giờ cô biết hấn có bao nhiêu dục vọng sẵn sàng đối với cô vậy mà hiện giờ một chút tin tức về hấn cô cũng không biết khiến cho cô cơ hồ không cách nào chịu đựng.

Bất an cùng rối loạn trong mấy ngày này, chuyện tốt duy nhất đại khái chính là cô tìm được công việc ở một nhà xuất bản, nhưng cô luôn bị phân tâm, đặt trước mặt cô luôn là những bản tiếng anh chẳng chịt, cuối cùng luôn biến thành mặt hấn, mà cô đánh tiếng trung vào máy tính, nhưng lại thành từng tiếng thờ dài.

Hắn rốt cuộc là nghĩ như thế nào về cô đây? Nghĩ đến nếu hắn tính không bao giờ liên lạc nữa, cả người cô liền luống cuống hốt hoảng. Cô thật sự rất nhớ hắn a, đã lâu như vậy không thấy hắn, không biết hắn dạo này thế nào? Có phải lại quên ăn cơm hay không?

Lấy điện thoại di động ra, cô nhấn xuống những dãy số quen thuộc, ngón tay mảnh khảnh ở trên phím call, chỉ cần nhấn xuống, cô có thể nghe được giọng nói của hắn, chỉ cần nhẹ nhàng ấn xuống...

Cô không dám.

Tổng Tinh Tinh đưa ngón tay dời đi, u buồn than thở. Đã mười ngày không có liên lạc, không biết hắn sẽ dùng thái độ gì đối với cô? Lần trước mới ba ngày, giọng điệu của hắn liền thay đổi lạnh nhạt như vậy; lần này cách mười ngày, cô thật sợ khẩu khí của hắn sẽ càng lạnh nhạt hơn ngọ nhờ hắn làm như không biết cô thì sao? Cô không dám mạo hiểm, nếu hắn thật đối với cô như vậy, cô khó có thể nhận sự đả kích này.

Nhưng cô lại thật nhớ hắn... Nhìn điện thoại di động, đột nhiên cô nghĩ có thể gửi tin nhắn cho hắn a! So với gọi điện thoại một cách tùy tiện, nhắn tin tương đối là an toàn.

Nên gửi cái gì đây? Cô thẳng thắn suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng, đối với mình chọn một câu nói thành thật nhất —— em muốn gặp anh. Cô không biết rõ lắm về việc sử dụng ký hiệu, nỗ lực nửa ngày, đem một đồng ký hiệu đáng yêu đưa vào, hít sâu nhiều lần, lúc này mới nhấn nút gửi.

Sau đó, cô khẩn trương đưa điện thoại di động cầm ở trên tay, nghĩ tới không biết hắn có thể sẽ gọi cho cô hay không? Lại nghĩ hắn gọi cho cô làm gì?

Đột nhiên tiếng nhạc vang lên khiến Tổng Tinh Tinh bị dọa giật mình, điện thoại di động thiếu chút nữa rơi xuống đất, cô định thần nhìn lại, là hắn gọi điện thoại tới! Hắn gọi cho cô! Sự hưng phấn của cô quả thật không giấu được chứng tỏ hắn cũng không có ghét cô, hơn nữa, có phải hắn cũng muốn gặp cô?

Vội vàng nhấn phím call, mười ngày nhớ nhung khiến cho giọng nói không tự chủ được của cô giống như cô gái nhỏ làm nũng, “A lô.”

Âu Dương Vận Hàn hỏi: “Em đang ở đâu?”

“A, em ở nhà.” Cô trả lời rất nhanh, vui sướng khiến hai gò má của cô ửng đỏ, tự động cộng thêm một câu, “Nhưng mà lúc nào em cũng có thể ra ngoài.”

Đầu kia trầm mặc, 1 lúc sau mới truyền tới giọng nói: “Tinh Tinh, anh không thể cùng em gặp mặt”.

“Tại sao?” Cô không hiểu. Hôm nay là chủ nhật, ngày hôm nay cô và anh thường gặp mặt a

“Hôm nay đối với anh mà nói là một ngày quan trọng, anh không có ý định ra khỏi nhà”

“Hôm nay?” Tổng Tinh Tinh biết hôm nay không phải là ngày sinh nhật của hắn, vậy sẽ là ngày gì? Cô tha thiết hỏi: “Là ngày gì? Chúng ta ra ngoài cùng nhau ăn mừng được không?”

Trầm mặc vài giây, giọng nói của hắn truyền đến: “Hôm nay là ngày anh cùng Duyệt Lăng kết hôn, anh không muốn ra khỏi nhà”

Những lời này giống như sấm vang bên tai đối với Tổng Tinh Tinh, đầu óc cô choáng váng, cảm giác mình thật ngu, hôm nay là ngày kỷ niệm kết hôn của hắn, hắn không muốn ra cửa, mà cô cứ nhiên hỏi hắn có muốn cùng nhau ăn mừng hay không?

Khó trách hắn không muốn ra khỏi cửa, khó trách hắn cự tuyệt cô, bởi vì hôm nay hắn muốn ở nhà nhớ tới vợ, nhớ lại quá khứ của bọn họ?

Nước mắt không tự chủ được rơi xuống, cô vui vẻ khi hắn gọi tới, lòng tràn đầy mong đợi bọn họ sẽ giống như trước đây vui vẻ đi chơi, lại không nghĩ rằng chỉ có mình một bên tình nguyện. Cô rất buồn, lời của hắn còn khiến cô đau hơn là hắn trực tiếp tắt cô một cái tắt, cô hít sâu, âm thanh làm nũng cũng không thấy đâu, giọng nói thêm vào một tia lạnh nhạt, “Em hiểu, rất xin lỗi... Quấy rầy anh.”

Âu Dương Vận Hàn nhắm mắt lại, giọng nói của cô nồng đậm tiếng khóc, còn mang theo vài tiếng nức nở, hắn nghe được cô đang cố gắng kìm chế chính mình đừng khóc, mới vừa nhận điện thoại cô còn vui vẻ làm nũng nhưng bây giờ sự vui vẻ ấy cũng biến mất không còn một chút nào, hắn biết hắn lại đã thương cô,

trong lòng hắn cũng là không thoải mái nhưng lại không biết nên làm gì an ủi cô, chỉ có thể lựa chọn im lặng.

Hôm nay đúng là ngày kỷ niệm kết hôn của hắn cùng Duyệt Lăng, hắn cũng xác thực nghỉ ở nhà một mình, nhưng kỳ thật hắn có thể lựa chọn không nói, nhưng vẫn nói rồi, bởi vì hắn không muốn làm cho Tinh Tinh ôm hi vọng đối với hắn.

Mười ngày nay, quả thật hắn cũng muốn gặp cô, nhưng hắn vẫn tự nói với mình rằng bất kể đối với hắn hoặc là đối với cô mà nói vẫn còn cần nhiều thời gian hơn,. Hôm nay nhận được tin nhắn của cô, hắn rất kinh ngạc, không nghĩ tới Tinh Tinh vẫn cho là mình thích hắn, cho nên hắn đánh tới, biết sẽ làm cô bị tổn thương, nhưng hắn vẫn nói lời nói thật lòng.

Thấy hắn cái gì cũng không nói mọi chuyện đã rất rõ ràng rồi, cô so với hiện tại còn bối rối hơn? Tổng Tinh Tinh khụt khụt khịt, khổ sở mà nói: “Hẹn gặp lại.”

Mấy ngày kế tiếp, Tổng Tinh Tinh rất sa sút, làm cái gì cũng mất sức lực, không nhận được lại tìm Diệp Tư Bình tới nhà nói chuyện.

Diệp Tư Bình nghe cô nói từ đầu đến cuối, vừa sơn móng tay vừa gõ bàn đọc sách, trầm ngâm nói: “Đã rất rõ ràng “

“Rất rõ ràng rồi hả?” Tổng Tinh Tinh ngẩng đầu, đôi mắt khóc đến sưng đỏ của cô lại bắt đầu ngưng tụ nước mắt, “Hắn một chút cũng không thích mình có đúng hay không?”

“Cũng không thể nói hắn không thích cậu.” Diệp Tư Bình nói, rút tờ giấy lau mặt cho cô, “Đồ ngốc, vì đàn ông mà khóc thành như vậy? Hắn lại hỏi lại.”

“Mình rất khổ sở a...” Cô lại khóc nữa, xem ra rất đáng thương, không cách nào hiểu hỏi: “Nếu như hắn đối với mình không có tình cảm, tại sao ngày đó hắn lại có thể hôn mình? Chỉ vì mình say sao?”

“Ai, Tinh Tinh, cậu còn không hiểu, đàn ông mà, đều là giác quan động vật, không cần tình cảm cũng có thể đã làm loại chuyện đó, cùng phụ nữ không giống nhau.”

“Nhưng là... Nhưng là hắn không giống a, hắn không phải là loại đàn ông như vậy, nếu không, lấy điều kiện của hắn, muốn phụ nữ nào mà chẳng được? Không thể nào để tang vợ ba năm nhưng vẫn một mình.” Tổng Tinh Tinh ra sức vì Âu Dương Vận Hàn giải thích.

“Cho nên mình mới nói, cũng không thể nói hắn không thích cậu nha, có người nào sẽ nguyện ý dây dưa cùng với một người mà mình không thích? Hắn cũng không phải là nhàn rỗi không có chuyện gì làm.” Diệp Tư Bình giống như một quân sư tình yêu phân tích cho cô, “Bất quá cũng còn chưa tới đoạn tình cảm mà cậu mong đợi. Mình nghĩ hắn rất hối hận chuyện ngày đó, theo mình nghĩ, bây giờ hắn căn bản là không có tâm trạng để dính vào quan hệ nam nữ, bất kể là với cậu hay bất kỳ phụ nữ nào khác, chuyện ngày đó... Ừ, cậu hãy coi đó như một ký ức đẹp để nhớ lại thôi.”

“Tư Bình, mình không có biện pháp không thích hắn, hiện tại biến thành như vậy, mình nên làm cái gì cho phải bây giờ? Mình cùng hắn không phải cứ như vậy kết thúc rồi chứ?” Tổng Tinh Tinh lại muốn khóc.

“Ngừng! Đây chính là vấn đề lớn nhất trước mắt, Tinh Tinh, ” Diệp Tư Bình thận trọng nói cho cô biết, “Mình biết rõ cậu thương hắn, nhưng vấn đề là hiện tại không phải lúc, cậu khổ sở thương tâm muốn biết hắn nghĩ như thế nào, nhưng như vậy ngược lại sẽ khiến hắn cách xa cậu hơn.”

Cô suy nghĩ một chút, khổ sở hỏi: “Cậu nói đó là dấu hiệu không tốt?”

Diệp Tư Bình dùng sức gạt đầu, rất hài lòng với một chút thông suốt của cô.”Còn cậu nói muốn thấy hắn ..., mình biết là do cậu thật lòng, nhưng là giai đoạn này cũng không thích hợp nói thật lòng.”

“Vậy mình nên làm như thế nào mới phải?” Tổng Tinh Tinh thở dài nói, vẻ mặt nghiêm túc nhìn chăm chăm bạn tốt. Tư Bình rất hiểu đàn ông, mặc dù luôn bị trên đương tình, nhưng so với cô- người mà một chút kinh nghiệm cũng không có, chỉ thích đọc tiểu thuyết tình yêu như cô thì có thể coi như là bậc thầy được rồi.

“Án binh bất động.” Diệp Tư Bình cho cô bốn chữ châm ngôn.”Khôi phục lại tình bạn như trước đây, hiểu không?”

Cá tính Tổng Tinh Tinh vốn đơn thuần, thỉnh thoảng có chút mơ màng, không phải là người có thể che giấu tâm sự, nhưng là, lúc này vì Âu Dương Vận Hàn, vì có thể cùng hắn ở chung một chỗ như trước, cô lựa chọn lừa gạt mình, lừa gạt hắn.

Hôm nay, cô lại gọi điện thoại cho Âu Dương Vận Hàn, trước đó luyện tập lời kịch mười mấy lần, đã sớm nhớ kỹ trong lòng.

“A lô”

Chợt nghe âm thanh trầm thấp quen thuộc của hắn, thiếu chút nữa lại để cho Tổng Tinh Tinh mất công sức, nhưng là cô cố gắng ức chế tình cảm, nhẹ nhàng chào hỏi hắn: “Đã lâu không gặp, hiện tại có rảnh rồi nói chuyện với em không?”

Tiếng nói nhẹ nhàng dị thường của cô khiến Âu Dương Vận Hàn có chút khốn đốn, nhưng là cô chủ động gọi điện thoại, nghe tâm tình tựa hồ rất vui vẻ, điều này làm cho hắn cũng lộ ra nụ cười.”Đã lâu không gặp, thế nào?”

“Thời gian trước em rất xin lỗi chuyện đó, tạo cho anh không ít bối rối?”

Âu Dương Vận Hàn ngây ngẩn cả người, tại sao Tinh Tinh lại nói xin lỗi với hắn?”Em là chỉ cái gì?”

“Chính là...” Biết rõ hắn không thấy được, Tổng Tinh Tinh vẫn là nhịn không được vung tay lên, nghiêm chỉnh nói: “Chính là lần ngoài ý muốn đó, phản ứng của em có chút quá kích động, khiến anh bị hù dọa đi, bất quá bây giờ em đã không sao rồi, anh không phải để ý, em chỉ là... Chỉ là bởi vì không có kinh nghiệm về cái đó nên nghĩ quá nhiều, bất quá bây giờ tốt rồi, anh phải tin tưởng em.”

Ngoài ý muốn? Không giống lời Tinh Tinh sẽ nói, tâm tình Âu Dương Vận Hàn có chút phức tạp, thở phào nhẹ nhõm, rồi lại cảm thấy có chút mất mát, hắn không hiểu loại cảm giác mất mát này từ đâu mà đến, cũng không muốn biết, chẳng qua là theo bản năng nói: “Vậy sao?”

“Ừ.” trong lòng Tổng Tinh Tinh thật ra rất khổ sở, nói những lời này làm trái với lòng cô, nhưng vì không muốn đoạn tuyệt quan hệ tới lui, cô chỉ có thể làm bộ như tất cả đã không sao. Nhưng giọng nói của hắn lại không vui vẻ như cô đã dự tính, tại sao vậy? Cô không nghĩ ra, chỉ sợ hắn còn chưa tin cô, vì vậy cô lại cường điệu: “Thật, em không có lừa anh, bây giờ em đã hoàn toàn quên chuyện ngoài ý muốn hôm đó, chúng ta vẫn là bạn bè chứ?”

“Đương nhiên.” Âu Dương Vận Hàn nói, cô vẫn là người bạn quan trọng của hắn.

“Thật tốt quá.” Cô thở phào nhẹ nhõm, “Vận Hàn, em đã sắp 25 tuổi rồi, vẫn còn chưa quen bạn trai, người quen của anh so với em nhiều hơn, có cơ hội giúp em giới thiệu.” Cô nói giỡn, thật ra thì mang theo một chút thử dò xét, một chút mong đợi.

Từ ngày uống rượu say đó, đây là lần đầu tiên cô kêu tên của hắn. Âu Dương Vận Hàn còn không kịp phân tích cảm giác kỳ lạ trong lòng mình thì lại nghe được lời nói của cô, hắn sửng sốt.

Giúp cô giới thiệu bạn trai? Trong đầu hắn lúc này cảm thấy hơi trống rỗng, rất khó tưởng tượng Tinh Tinh tay kéo một người đàn ông khác, ngọt ngào nói chuyện với hắn, nhưng là...

Bỏ qua tình cảm cá nhân một bên, hắn nghiêm túc suy tư, Tinh Tinh mặc dù so với hắn nhỏ hơn mười tuổi, nhưng đã 24 rồi, mà vẫn chưa gặp gỡ bạn trai, hiện tại cô muốn hắn giúp một tay, hắn thân là bạn bè đương nhiên phải hết sức giúp đỡ.”Anh biết rồi, anh sẽ suy nghĩ một chút xem có ai thích hợp với em hay không.”

Hắn thật sự giúp cô giới thiệu người thích hợp... ở đầu bên kia điện thoại Tổng Tinh Tinh cảm thấy khổ sở, không phải cô đã nói quá mức rồi chứ?

“Điều kiện của em là gì?” Âu Dương Vận Hàn hỏi, bắt đầu ở trong đầu chọn những người thích hợp.

Điều kiện? cô nói nhỏ, “Ách... Với anh không khác biệt lắm.” Nhận thấy được lời này tương đối mập mờ, cô vội vàng bổ sung, “Ý em là cá tính phải chung tình “

Âu Dương Vận Hàn gật đầu, “Anh đã biết, nếu như có người thích hợp sẽ liên lạc với em.”

Tống Tinh Tinh cắn môi, cô một chút cũng không muốn gặp người khác, bắt đầu từ bốn năm trước, người cô muốn cũng chỉ có hần, nhưng nghe khẩu khí của hần, hiển nhiên hần tuyệt đối không thể nào đem mình giới thiệu cho cô...

Ai, ít nhất đây là cách bắt đầu tốt nhất, hi vọng những vướng mắc giữa họ sẽ biến mất, cô không cầu cái gì, chỉ hy vọng có thể gặp mặt giống trong quá khứ, cùng hần nói chuyện phiếm, đi ăn bánh ngọt ngon mà thôi.

Lần sau vào lúc nào hần sẽ hẹn cô gặp mặt đây?

Nguyện vọng của Tống Tinh Tinh rất nhanh liền thực hiện, sau một tuần lễ, Âu Dương Vận Hàn rốt cuộc hẹn cô gặp mặt. Chẳng qua, hần không phải đi một mình, mà là dẫn theo bạn bè, một” người đàn ông chất lượng tốt”, bảo là muốn giới thiệu cho cô.

Cô mới không cần người đàn ông chất lượng tốt, Âu Dương Vận Hàn tích cực khiến cô khổ sở đến chút nữa thì rơi lệ, nhưng hối hận cũng không kịp nữa rồi.

Vì vậy, sau sự kiên say rượu, cách gần một tháng, Tống Tinh Tinh cùng Âu Dương Vận Hàn lại gặp mặt lần nữa, chẳng qua là lúc này cùng thường ngày có chút khác nhau, ở giữa họ là một người đàn ông, một người cao lớn ngăm đen, nụ cười như ánh mặt trời rực rỡ, hàm răng so với người đàn ông trong quảng cáo kem đánh răng còn trắng hơn.

Người đàn ông này tên là Phó Nam, thể trạng bền chắc, thân hình cao lớn, nghe nói lúc học đại học là đại diện cho đội bơi lội, bơi vài chục năm, khó trách bả vai lại dày như vận động viên chuyên nghiệp.

Phó Nam cùng Âu Dương Vận Hàn đều là dạng đàn ông cao lớn anh tuấn. Ngũ quan Âu Dương Vận Hàn thâm thúy, thời điểm không cười có vẻ lạnh lùng, diện mạo của Phó Nam lại hơi thô lỗ, dáng người cường tráng, khiến dáng người nhỏ nhắn như cô có cảm giác bị áp bách. Bất quá, tuy Phó Nam là lưng hùm vai gấu nhưng cử chỉ lại ngoài ý muốn giống thư sinh.

Ba người đến phong ăn đã hẹn, hần còn dẫn đầu vì cô kéo cái ghế ra, cử chỉ thú vị này khiến Tống Tinh Tinh nhin không được bật cười.

Thực đơn đưa tới, Phó Nam đem thực đơn đưa tới trước mặt cô.

“Anh gọi trước đi.” Cô cười nói, ánh mắt chuyển tới trên người Âu Dương Vận Hàn. Đã một tháng không thấy hần, cô thật rất nhớ hần. Hôm nay, hần mặc một bộ trang phục thoải mái, vẻ mặt cũng rất nhẹ nhõm, cô không nhin được cong lên một nụ cười dịu dàng, ánh mắt vẫn lượn quanh trên người của hần.

Âu Dương Vận Hàn nhìn về phía cô, đáp lại nụ cười của cô, không tiếng động nói: “Anh đói bụng.”

Thời điểm khi hần đột nhiên nhìn về phía cô, lòng Tống Tinh Tinh cả kinh, rất lo lắng si mê trong mắt sẽ bị hần nhìn thấy, nhưng thấy hần cười như vậy, lại nghe thấy hần nói nhỏ, cô nhin không được bật cười, cảm giác ấm áp vây lấy toàn thân cô.

Sau khi ba người cùng ăn điểm tâm, Âu Dương Vận Hàn hướng Phó Nam giới thiệu, “Đây là em gái Tống Tinh Tinh mà mình quen biết trên máy bay, đáng yêu, dịu dàng lại sắc sảo, hơn nữa còn là con sâu lười nhỏ, một tuần lễ mới làm cơm một lần.” Phó Nam cười.

Tống Tinh Tinh chu mỏ trừng Âu Dương Vận Hàn một cái, đỏ mặt cũng cười, nhưng trong nội tâm lại có chút khó chịu. Hần gọi cô là “em gái”, giống như đang ám chỉ cái gì, tựa như, cái gì cô cũng không được biểu hiện ra, bởi vì chẳng qua bây giờ bọn họ cũng chỉ là bạn bè hoặc có thể vĩnh viễn chỉ có thể là bạn bè...

“Phó Nam là bạn học cao trung của anh, lớn lên giống dã thú, nhưng kỳ thật là một thư sinh, em đừng sợ hần.” Âu Dương Vận Hàn vỗ vai phó Nam, nói đùa, vô cùng làm tốt chức trách “người tiến cử”.

Phó Nam cười hiện ra một hóp răng trắng, “Đây là lời giới thiệu gì vậy?” Hần chuyển sang Tống Tinh Tinh, rất có phong độ mỉm cười với cô, “Em đừng sợ anh, mặc dù đáng dấp anh cao lớn một chút, nhưng cũng chỉ là”một chút” thôi, thật ra thì nội tâm của anh rất yếu ớt.”

Tống Tinh Tinh bị vẻ mặt cố làm ra vẻ bị thương của hắn chọc cười, “Em không sợ anh, em biết rõ anh là người mặt ác tâm thiện.”

Phó Nam nháy mắt, nói với Âu Dương Vận Hàn: “Cô ấy là đang khen mình, thế nào mình lại có cảm giác bị tổn thương a?”

“Em chỉ là nói thật.” Tống Tinh Tinh cười nói, cô thích Phó Nam, hắn rất sáng sủa, rất thú vị.

“Có muốn thêm một chút phô mai hay không?” Phó Nam cầm chai phô mai hỏi Tống Tinh Tinh, thấy cô gật đầu, hắn giúp cô bỏ thêm một chút, còn nói giỡn với Âu Dương Vận Hàn: “Chỉ có mỹ nữ mới được phục vụ đặc biệt như vậy thôi nha.”

Tống Tinh Tinh lại bị chọc cười. Phó Nam rất biết cách trêu chọc khiến con gái vui vẻ, lại săn sóc, nhất định là có rất nhiều người con gái thích, chẳng qua là cô không phải là một trong số đó, bởi vì lòng của cô đã đặt hết lên người Âu Dương Vận Hàn.

Cô nhìn về phía Âu Dương Vận Hàn, nhớ tới mới vừa rồi hắn nói dói bụng, dịu dàng hỏi: “Anh giúp em ăn một chút được không? Em ăn không hết.”

Đầu tiên Âu Dương Vận Hàn sửng sốt, sau đó lắc đầu cười nói: “Em ăn trước đi, ăn không vô thì sẽ có Phó Nam, khẳng định không thành vấn đề, nhiều hơn nữa hắn cũng có thể giải quyết, phải không?” Hắn hỏi Phó Nam, không biết là vô tình hay cố ý, hắn cũng không nhìn Tống Tinh Tinh lần thứ hai.

“Không sai, giao cho anh là được rồi.” Phó Nam vỗ vỗ lồng ngực.

Tống Tinh Tinh nặn ra một nụ cười, không biết có phải là tự mình nghĩ quá nhiều hay không, Âu Dương Vận Hàn làm như vậy, khiến cô có cảm giác hắn đang tích cực giao cô cho Phó Nam. Bất quá như đã nói qua, mục đích gặp mặt hôm nay là — giúp cô giới thiệu bạn trai, không phải sao?

Cô yên lặng ăn mỳ ý, vốn vừa rồi chỉ là muốn cho Âu Dương Vận Hàn ăn nhiều một chút, nhưng bây giờ, cô thật không có gì muốn ăn.

Mặc dù Phó Nam dáng dấp cao lớn to con, suy nghĩ lại tương đối tính tế, hắn liếc mắt liền biết người Tống Tinh Tinh thích là ai, sự mát mẻ hiện ra trên mặt cô rất rõ ràng, rõ ràng đến nỗi khiến hắn cũng vì cô mà cảm thấy đau khổ, bởi vì Âu Dương Vận Hàn đối với cô ấy dường như không có cảm giác, ít nhất nhìn không ra được mặt ngoài... Phó Nam lâm vào trầm tư, nhìn về phía vẻ mặt bình tĩnh của bạn tốt, hoặc có thể là hắn che giấu quá tốt?

“Tinh Tinh, chúng ta không phải là lần đầu tiên gặp mặt ” Phó Nam lần nữa mở ra đề tài. Hắn thích Tinh Tinh, cô mang đến cho người ta một cảm giác thoải mái, còn có ánh mắt dịu dàng của cô, nếu không phải cô đã có đối tượng trong lòng nhất định hắn sẽ theo đuổi cô, nhưng hiện tại, hắn chỉ hi vọng mình có thể cùng cô làm bạn bè

“Đây là lần đầu tiên đi, em không có... Gặp qua anh.” Tống Tinh Tinh kinh ngạc, nhìn Phó Nam chăm chú, xác định mình chưa từng thấy qua hắn.

“Có, có một lần ở phòng làm việc của Âu Dương, thời điểm lễ Giáng Sinh.” Phó Nam nhắc nhở cô.

“A ~” Tống Tinh Tinh đỏ mặt, lúng túng nhớ tới ngày đó, hiện trường tựa hồ còn có hai người đàn ông ở đây, thì ra là một người trong đó là Phó Nam... Cô phát phát tay cố gắng phủ nhận.”Không có chuyện này, em đã quên, anh cũng quên đi, kia thật không phải là em.”

Phó Nam cười, phối hợp gật đầu, “Anh biết rồi, nhất định là anh nhận lầm em. Hôm nay, đây là lần đầu tiên chúng ta gặp mặt.”

“Không sai” cô dùng sức gật đầu, le lưỡi cười, biết Phó Nam là cố ý phối hợp cùng cô, ngầm hiểu lẫn nhau.

Nhìn thấy động tác dí dỏm của cô, Âu Dương Vận Hàn nhăn mày lại. Cô giống như rất thích Phó Nam? Hắn nhẹ nhàng thở ra, biết mình nên cảm thấy cao hứng, nhưng trong lòng tựa như có cái gì đè ép khiến hắn không thoải mái.

Tiếp đó, Phó Nam hỏi công việc của cô, biết cô làm phiên dịch tại một nhà xuất bản, hắn khoa trương ồ một tiếng, “Đúng lúc anh cũng kinh doanh nhà xuất bản, như vậy đi, tới công ty anh đi làm, như thế nào?”

Tống Tinh Tinh lắc đầu, “Em vừa mới đi làm không lâu, cái gì cũng không hiểu ngược lại sẽ mang nhiều phiền phức đến cho anh.”

“Làm sao lại như vậy? Có cô gái đáng yêu như em tới làm, nhất định sẽ làm tăng tinh thần chiến đấu của nhân viên, hưởng chi anh tín nhiệm năng lực của em.”

“Em?” Tống Tinh Tinh giạt mình chỉ vào mặt mình, tò mò hỏi: “Làm sao anh biết em có năng lực a?”

“Anh vừa nhìn sẽ biết.” Phó Nam cố làm nghiêm chỉnh nói, “Anh nhìn người rất chuẩn.”

Biết hần đang trêu chọc cô, Tống Tinh Tinh cười đến vui vẻ, “Có thật không? Em xem người cũng rất chuẩn.”

“Vậy sao?” Phó Nam cố ý kéo kéo cổ áo trước mặt cô, vụng về, “Vậy em cảm thấy anh là người như thế nào?”

“Anh là...” cô dừng lại, trên mặt hiện lên nụ cười đùa dai, “Một: thích nói hươu nói vượn, Hai: lừa gạt phụ nữ và đàn ông a.”

Phó Nam oa oa gọi, “Em hiểu lầm anh a, nói như thế thật khiến trái tim anh bị tổn thương.”

Tống Tinh Tinh bị hần chọc cho vui vẻ, cô chưa từng cãi nhau với người đầu tiên gặp mặt như vậy, thật rất khoái trá, cô tin tưởng mình có thể cùng Phó Nam trở thành bạn tốt.

Âu Dương Vận Hàn vẫn thờ ơ lạnh nhạt, chuyên tâm nghe bọn họ nói chuyện, xem ra Tinh Tinh cùng phó Nam rất hợp, nhưng nhìn nhìn, trong lòng hần nổi lên cảm giác khác thường, một loại cảm giác không vui lặng lẽ chiếm cứ tim hần.

Xem ra hần lo lắng vô ích, hần cho rằng Tinh Tinh sẽ không thích ứng được, cho là cô sẽ giống như lúc trên máy bay, khẩn trương đến nỗi luôn xảy ra việc ngoài ý muốn, hần đã chuẩn bị tốt muốn làm cho không khí trở nên vui hơn, nhưng xem ra cô cùng phó Nam rất vui vẻ, vẻ mặt phấn chấn, cùng vài tuần trước nước mắt rùng rùng ở trong điện thoại, liên tưởng không có gì giống nhau.

Cô bây giờ, tương đối có thói quen cũng đàn ông ở chung một chỗ, không giống Tinh Tinh mà hần biết. Âu Dương Vận Hàn đột nhiên cảm thấy có chút phiền não.

Phó Nam là một dạng thân sĩ săn sóc, biết cách trêu chọc khiến con gái vui vẻ, bọn họ quen biết vượt qua mười lăm năm, hần rất hiểu rõ Phó Nam, hôm nay biểu hiện của hần không có gì khác biệt, nhưng giờ phút này hần cảm giác khuôn mặt tươi cười ôn hòa cùng hành động của Phó Nam có chút... Chướng mắt. (Ngư: chẹp, anh yêu một lần ời mà ko biết mình đang ghen hử?)

Âu Dương Vận Hàn có chút rùng mình, tại sao hần lại có thể có loại tâm tình này? Giống như là đối với hai người bọn họ tức giận, tựa như bất mãn, hần là thế nào?

Món ăn đã ăn xong, cà phê cũng uống xong rồi, nhưng là tựa hồ Phó Nam cùng Tinh Tinh đối thoại đang rất hăng say, Âu Dương Vận Hàn quyết định, “Phó Nam, cậu cùng Tinh Tinh hảo hảo tán gẫu, công ty mình còn có việc, phải trở về xử lý, đi trước.” Hần áo khoác cầm lên.

Tống Tinh Tinh ngạc nhiên, không hiểu hỏi: “Chủ nhật anh còn muốn đi công ty?”

“Ừ, em cùng Nam hảo hảo chơi, đi xem phim đi.” Âu Dương Vận Hàn đề nghị, vỗ vỗ vai Phó Nam “Đừng làm cho Tinh Tinh buồn a.” Rồi sau đó bắt đầu đi.

Nếu là thúc đẩy hai người, dĩ nhiên nên cho bọn họ cơ hội ở một chỗ nhiều một chút, Âu Dương Vận Hàn tự nói với mình như vậy, vậy mà, mặt của hần lại biểu lộ ngược lại như vậy.

Phó Nam không nói gì nhiều, “Biết, mình sẽ chăm sóc thật tốt cho Tinh Tinh.”

Những lời này khiến bước chân của Âu Dương Vận Hàn dừng lại mấy giây, khẽ gật đầu, sau đó rời đi.

Mới vừa rồi tự tin của Tống Tinh Tinh còn rất cao, nhưng Âu Dương Vận Hàn đột nhiên rời khỏi, khiến cho cô cảm thấy rất khốn hoặc, một tháng nay cô đã không thấy hần, hôm nay còn không nói được mấy câu, còn không có nhìn hần đủ, thế nhưng hần lại đột nhiên rời đi... Cô mất hồn quay lại nhìn Phó Nam cười cười, sức sống vừa rồi hầu như đã biến mất không còn.

“Chúng ta đi thôi.” Phó Nam xem phản ứng của cô, lại như cũ thoải mái mà nói.

“Ách...” Cô nhìn hắn, nhớ tới mới vừa rồi Âu Dương Vận Hàn nói, mặt lộ vẻ khó khăn cự tuyệt, ” Anh Phó Nam, em không muốn đi xem phim.”

“Anh biết.” Phó Nam hiểu rõ mỉm cười, đứng dậy mặc áo khoác. Nếu cô gọi hắn một tiếng anh, hắn không giúp cô là không được.” Yêu Âu Dương rất vất vả nhưng anh ủng hộ em.”

Cô nháy mắt, “Anh nói cái gì?” Hắn nói chuyện giọng như bình thường, cơ hồ muốn cho cô cho là mình nghe lầm.

Cái gì Phó Nam cũng không nói, chẳng qua là vỗ vỗ vai cô, “Đi thôi.”

6. Chương 6

Bảy giờ rưỡi tối, Âu Dương Vận Hàn xử lý xong công việc, chuẩn bị rời khỏi công ty đón Tổng Tinh Tinh ăn cơm. Lần trước khi đem Phó Nam giới thiệu cho cô, bọn họ gặp mặt một lần. Đây là lần đầu tiên sau hôm say rượu bọn họ gặp mặt riêng.

Tinh Tinh vẫn bình thường. Đối với chuyện ngày đó cũng không nhắc đến một chữ, cũng không giống thời gian trước mất mát khổ sở, cô cùng hắn tán gẫu về công việc, tán gẫu chuyện sinh hoạt vụn vặt, hết thấy đều không có thay đổi. Nhưng hắn lại cảm thấy không khí giữa bọn họ có điểm nào đó quái dị, hắn không cách nào xác định rõ được. Điều này chỉ xuất hiện khi bọn họ bốn mắt nhìn nhau hoặc không cần thận dụng chạm lẫn nhau.

Hắn không thích cảm giác đó, cũng không thích mình luôn nghĩ đến chuyện đêm hôm đó, lại càng không thích mỗi khi nhìn Tinh Tinh chăm chú thì trong lòng lại dâng lên cảm giác kỳ lạ. Vì vậy, hắn cũng không liên lạc với Tinh Tinh, hắn nói với cô rằng hắn bận rộn nhiều việc, bận rộn là cái cớ tốt nhất, mà cô cũng không hề dị nghị, chẳng qua là dịu dàng nói hắn không nên để bản thân mệt mỏi như vậy, thân thể là quan trọng nhất.

Những lời đó khiến hắn có chút xấu hổ, Tinh Tinh xem hắn như một người bạn tốt để quan tâm, nhưng rốt cuộc hắn là vì cái gì mà không muốn gặp cô, giống như đang trốn tránh? Mà hắn lại có cái gì cần trốn tránh đây?

Sau đó hắn lại tìm được lý do rất tốt, đó chính là hắn không muốn quấy rầy Tinh Tinh cùng Phó Nam phát triển. Nếu hắn cùng Tinh Tinh thường xuyên gặp mặt sẽ khiến cô khó xử với Phó Nam.

Ôm loại ý nghĩ này, liên tục hai tuần lễ Âu Dương Vận Hàn bận rộn với công việc. Công việc bận đến nỗi hắn phải mang về nhà làm, nhưng hắn không những không chỉ nhớ Tinh Tinh mà ngược lại càng muốn gặp cô. Rốt cuộc, hắn thỏa hiệp đối với mình, chủ động liên lạc với cô, hẹn tối hôm nay cùng đi ra ngoài ăn cơm.

Hắn tự nói với mình, trước đó là do mình suy nghĩ quá nhiều, thỉnh thoảng cùng bạn bè ăn một bữa cơm cũng không sao cả. Huống chi hắn cũng muốn biết Tinh Tinh cùng Phó Nam tiến triển thế nào rồi.

Hắn đưa Tổng Tinh Tinh đến một nhà hàng đang được quảng cáo rùm beng. Đi vào phòng ăn riêng, ngồi vào chỗ của mình, sau đó hắn nhìn khuôn mặt vui vẻ của cô và hỏi: “Muốn ăn cái gì?”

“Ăn cái gì cũng được đây là lần đầu tiên em tới chỗ này anh giúp em quyết định đi.” Tổng Tinh Tinh mỉm cười, tận tâm che dấu lý do khiến cô vui vẻ.

Ghi món ăn xong, Âu Dương Vận Hàn tựa lưng vào ghế ngồi, cười nhìn cô. Tóc cô dài buông xõa trên vai, nhìn rất nữ tính, tóc dài rất thích hợp với cô.”Gần đây cùng Phó Nam như thế nào? Có thường gặp mặt hay không?”

Cô lắc đầu, “Không có, sau lần đầu tiên gặp mặt, cũng chỉ đi ăn một bữa cơm mà thôi.”

“Cứ như vậy?”

“Ừ, thỉnh thoảng anh Phó Nam sẽ gọi điện tâm sự cùng em.”

Anh Phó Nam? Âu Dương Vận Hàn kinh ngạc, “Em gọi hần là anh à? Hai người không phải là đang quen nhau sao?”

“Mới không phải! Em thích anh Phó Nam nhưng không phải loại thích đó.” Cô giải thích, không muốn làm cho hần nghĩ rằng cô cùng Phó Nam tiến triển thuận lợi.

Vì cô biết Phó Nam không có ý gì với cô nên cô mới cùng ra ngoài ăn cơm với hần.

“Vậy sao?” Tâm tình của Âu Dương Vận Hàn thoải mái hơn, giống như xé tan màn đêm nhìn thấy ánh sáng, hần cười cười hỏi cô, “Cần anh giúp em giới thiệu những người khác không?”

“Không cần.” Cô phát tay, “Hiện tại em đang thích một người, thật.”

Bữa ăn đưa tới, Âu Dương Vận Hàn vừa ăn, vừa hỏi cô: “Gần đây như thế nào? Công việc đã quen chưa?”

“Ừ, công việc rất thú vị. Mặc dù cả ngày ngồi ở trước máy vi tính rất buồn.” Cô đang hoang nói, thở dài nhìn hần một cái, “Em sắp 25 tuổi rồi nhưng một chút biến hóa trong cuộc sống cũng không có.”

Lúc này Âu Dương Vận Hàn mới nhớ ra là mình không biết sinh nhật của cô, “Sinh nhật của em là lúc nào?” Nghe cô nói ngày tháng, hần sững sốt, “Chủ nhật tới?”

Cô gật đầu, chột dạ cúi đầu. Mới vừa rồi là cô cố ý nói như vậy, để cho hần chú ý tới. Bởi vì cô hi vọng lấy cơ sinh nhật này để yêu cầu hần cùng cô đi một chỗ nào đó

Âu Dương Vận Hàn hỏi cô: “Ngày đó có hẹn với ai chưa? Em muốn quà gì, anh mua cho em?” (Ngư: Chị ấy muốn anh tặng trái tim của anh cho chị ấy đó)

“Ngày đó em không có hẹn.” Cô trả lời ngay, về phần cô nghĩ muốn cái gì... “Em không muốn quà tặng, chẳng qua là đã hai mươi lăm tuổi rồi, em muốn làm một chuyện mà bình thường chưa làm qua, tương đối kích thích... Ví dụ như chuyện mạo hiểm. Nếu như anh có thời gian, em hi vọng...anh có thể đi cùng em.”

Kích thích, mạo hiểm? Âu Dương Vận Hàn khốn hoặc hỏi: “Đi chỗ nào? Khu vui chơi?”

“Không phải.” Cô có chút nói không ra lời, da mặt thật mỏng ửng đỏ, nghĩ tới mình không phải là quá lớn mật rồi.

“Đó là nơi nào?” Nhìn thái độ chần chừ cùng khuôn mặt đỏ ửng của cô, Âu Dương Vận Hàn càng ngày càng khốn hoặc. Đây là sinh nhật của Tinh Tinh, coi như hần bận rộn đi nữa, cũng nhất định sẽ tận lực đi cùng cô, vấn đề là cô muốn đi nơi nào đây?

“Em muốn đi...” Tổng Tinh Tinh lấy dũng khí, xoay người ngắm các vị khách quanh mình, nghiêng người về phía trước, đưa tay ý bảo hần đưa đầu lại gần, nhỏ giọng nói: “Em muốn đi khách sạn xem một chút.” (Ngư: ax, đi chỗ đấy thì đúng là kích thích và mạo hiểm thật)

“Khách sạn?” lần này Âu Dương Vận Hàn ngây ngẩn cả người, căn bản không nghĩ tới Tinh Tinh lại muốn đến nơi đó.

“Không sai, em vẫn muốn đi xem một chút. Trong tiểu thuyết mỗi lần nhắc tới khách sạn, cũng sẽ xuất hiện cái giường xoay tròn, em tò mò đã lâu rồi.” Cô rất hưng phấn, “Đối với em mà nói đây là mạo hiểm rất lớn, hơn nữa rất kích thích, em muốn... Nếu như có thể anh có thể đi với em hay không?”

Âu Dương Vận Hàn không thể nào phản bác được, hần biết Tinh Tinh đáng yêu đơn thuần, còn tràn đầy hiếu kỳ, hơn nữa tuyệt đối không có cái loại ý đồ đó, nhưng là... Đi khách sạn? Hần vuốt mặt, cười khổ, nhìn cô bởi vì hưng phấn mà ánh mắt tỏa sáng, thở dài nói: “Tinh Tinh, em không nên mở miệng mời đàn ông đi khách sạn”

“Em sẽ không làm chuyện xấu.” Cô đưa tay bảo đảm, ánh mắt sáng chói rất nghiêm túc, cố gắng muốn thuyết phục hần, “Một mình em không thể đi nha, chuyện như vậy lại không thể nhờ cậy người đàn ông khác, em chỉ có thể nhờ anh thôi.”

Hần đương nhiên biết cô sẽ không làm chuyện xấu”, Âu Dương Vận Hàn bật cười, nhưng không bao lâu hần liền không cười được nữa nhớ tới sự việc “ngoài ý muốn” ngày đó, hần kiên định lắc đầu, “Không được, em muốn cái gì đều được nhưng chuyện này anh không làm được.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tống Tinh Tinh suy sụp xuống, vẻ mặt cô đơn, “Nhưng em không muốn bánh ngọt, cũng không muốn thổi nến, em cái gì cũng không muốn, chỉ là muốn đi nhìn một chút nơi đó, còn có xem một chút về cái giường đó mà thôi.”

Nhìn thấy vẻ mặt khổ sở của cô, Âu Dương Vận Hàn tiến thoái lưỡng nan, hẳn không thích cô mất đi nụ cười, nhưng là... Đi khách sạn? Hẳn thật sự là đối với mình không có lòng tin.”Giường sẽ không xoay, đó là gạt người.”

Nghe giọng của hắn có chút mềm lại, một lần nữa khuôn mặt nhỏ nhắn của Tống Tinh Tinh tràn đầy mong chờ “Anh theo em đi có được hay không? Em bảo đảm sẽ không làm chuyện xấu, đây là nguyện vọng duy nhất của em, làm ơn đi”

Cô cố gắng nặn nỉ, biết yêu cầu của mình nghe rất phóng dăng, nhưng là hắn hiểu cô, biết cô cũng không có loại ý tứ kia. Mục đích thật sự của cô là gì? Dĩ nhiên là cô thật muốn đi xem khách sạn một chút, nhưng cô chân chính hy vọng, chính là muốn cùng hắn ở chung một chỗ mà thôi. Điều đó tưởng chừng rất đơn giản, nhưng cô không có biện pháp nói ra khỏi miệng, chỉ có thể lấy sinh nhật làm cái cớ.

Âu Dương Vận Hàn rất khó khăn để đưa ra quyết định, cũng rất áo nã, hắn cũng đã cự tuyệt, mà chuyện hắn quyết định chưa bao giờ có ai có thể thay đổi, càng không có dư âm cò kè mặc cả. Nhưng là, hiện tại hắn lại nghiêm túc suy tính có muốn đáp ứng yêu cầu điên cuồng này của Tinh Tinh hay không.

Hắn nghĩ đến Phó Nam, nếu là Phó Nam, hắn sẽ mang cô đi sao? Mặc dù Phó Nam là người tốt, nhưng cũng không phải Liễu Hạ Huệ, khó bảo đảm sẽ không ăn Tinh Tinh. Vì sự an toàn của Tinh Tinh, hắn không hy vọng cô đi cầu xin Phó Nam, mặc dù hắn cũng biết cô không có khả năng đi năn nỉ Phó Nam loại chuyện như thế này.

Vì an toàn của cô? Âu Dương Vận Hàn cảm thấy có chút châm chọc, Tinh Tinh cùng hắn ở chung một chỗ, cũng không có nhiều an toàn.

“Giường sẽ không xoay tròn.” Hắn liên tục nhắc lại.

Tống Tinh Tinh có chút suy sụp, đối phương thức hỏi: “Vậy nếu như em tìm được nơi có giường xoay tròn, anh có phải sẽ mang em đi hay không?”

Âu Dương Vận Hàn rất có tự tin, hắn cho là không khả năng sẽ có cái giường xoay tròn kia, vì vậy gạt đầu, “Nếu như em có thể tìm được.”

Một tuần lễ sau đó vào buổi tối chủ nhật, Âu Dương Vận Hàn mở cửa xe thể thao cao cấp ra, ngồi bên cạnh là Tống Tinh Tinh đang hưng phấn dị thường, hắn ảo não nghĩ mình không nên tự tin như vậy, nhưng lời đã nói ra khỏi miệng, không thể thu lại được.

Vì vậy, hiện tại hắn lái xe, nghe chỉ thị của Tống Tinh Tinh, bắt đầu tìm cái khách sạn đáng chết kia.

“Không có trên điện thoại sao?”

Tống Tinh Tinh chuyên tâm nhìn vị trí của khách sạn trên điện thoại, nghiêng đầu khốn hoặc nói: “Nó không có trên điện thoại, rất khó tìm phải không?”

Âu Dương Vận Hàn cầm lấy điện thoại, vừa lái xe vừa nhìn, vị trí khách sạn này có chút chênh lệch, lại tìm hơn 10 phút. Sau đó, hắn đem xe chậm rãi dừng bên đường, đem nơi đến đưa vào hệ thống vệ tinh tìm kiếm, theo chỉ thị, lần nữa đem xe thể thao đi trên đường.

“Đây là lần đầu anh dùng vệ tinh hướng dẫn tìm vị trí khách sạn.” Âu Dương Vận Hàn than thở, rất là bất đắc dĩ.

Tống Tinh Tinh cười, cả ngày hôm nay tâm tình của cô cực kì khoái trá, đầu tiên là buổi trưa cô cùng Diệp Tư Bình và Cao Uyển Y ba người cùng nhau ăn cơm, sau đó gần tối cùng hắn gặp mặt, trước tiên đi ăn cơm tối, sau đó liền lên đường tìm khách sạn.

Khách sạn này là do Cao Uyển Y lên mạng tìm được. Trước mắt đây là khách sạn duy nhất ở phía Bắc có cái giường xoay tròn. Mấy ngày trước cô hưng phấn đến nỗi gọi điện thoại nói cho Âu Dương Vận Hàn

biết, vốn là lo lắng hẳn sẽ cự tuyệt, bất quá cô nên cảm tạ hẳn coi trọng chữ tín, mặc dù có chút kinh ngạc nhưng vẫn mang cô đi nha.

“Anh nói lại lần nữa, hôm nay chúng ta không qua đêm? Chẳng qua là dẫn em đi xem một chút mà thôi.”
Âu Dương Vận Hàn lần nữa cường điệu nói.

Tống Tinh Tinh không lên tiếng, chuyên chú nhìn phía trước, hôm nay thật vất vả mới có cơ hội cùng hẳn ở một chỗ, cô quyết định không nghe lời của hẳn.

“Tinh Tinh?” Tiếng nói Âu Dương Vận Hàn hơi gia tăng.

“A, đến đến!” giọng nói của cô giương cao, hưng phấn chỉ vào phía trước, “Anh xem!”

Âu Dương Vận Hàn thấy phía trước có vài tòa nhà có ánh sáng hoa lệ cùng các kiến trúc khoa trương tập trung tại một chỗ, ở trong bóng đêm cực kì dễ thấy. Mà trong đó có một tòa nhà đúng là tòa nhà mà họ đang kiếm. Bên ngoài khách sạn đều là đá cẩm thạch màu trắng, ngay phía trên khách sạn có một pho tượng bất chúc một vị thần trong thần thoại Hi Lạp.

Âu Dương Vận Hàn chậm rãi đem xe lái vào bãi đỗ xe, xuống xe, cùng Tống Tinh Tinh đi vào phía cửa trong bãi đậu xe.

Bên trong cũng không có một quầy nào, một bóng người cũng không có, riêng tư hoàn toàn được bảo đảm, bên trong duy nhất chỉ có danh sách cùng hình ảnh mô tả các phòng. Tống Tinh Tinh chỉ vào một gian phòng, hưng phấn mà nói: “Chính là cái này!”

Cô chỉ gian phòng có “chiếc giường xoay tròn duy nhất ở phía bắc”. Âu Dương Vận Hàn theo đó ấn xuống cái nút, sau đó theo lối đi chật hẹp đến thang máy.

Hai người đi thang máy tới lầu ba, Tống Tinh Tinh đi theo phía sau hẳn hết nhìn đông lại nhìn tây, tìm kiếm số phòng, trong chốc lát liền tới cửa phòng, một khắc nín thở ngưng thần chờ đợi mở cửa.

Âu Dương Vận Hàn nhìn cô, lui ra, khóe môi hơi cong, vẻ mặt cứng chịu, “Em đi vào trước đi.”

” Thật không?” Tống Tinh Tinh cực kỳ hưng phấn, thận trọng mở cửa, đi vào, “Oa ~” tiếng kinh hô của cô không ngừng vang lên, cảnh tượng bên trong khiến cho cô cười mãi không thôi.

Âu Dương Vận Hàn đi vào theo, đều kinh hãi giống nhau, gian phòng thành công chọn độ cao làm trung tâm chính, chòm đèn pha lê cũng có nhiều màu sắc khác nhau làm nổi bật lên những trang trí tuyệt đẹp, một bức chân dung của nữ hoàng Mary treo trên tường, hai mặt tường còn lại là những tấm gương lớn, điều đó càng làm không gian thêm rộng rãi.

Ngay chính giữa là chiếc giường xoay tròn, phải đi mấy bậc thang mới có thể đi lên, Âu Dương Vận Hàn thấy Tống Tinh Tinh hưng phấn chạy lên lầu hai, hết nhìn đông tới nhìn tây, đi dọc theo sàn gác, mở ra một hàng rào giống như dùng để trang trí, phía dưới chính là chiếc giường lớn xoay tròn, chỉ cần cô bước lên trước, cả người sẽ té xuống, trái tim của hẳn cả kinh cuồng loạn, vội vàng kêu: “Tinh Tinh, cẩn thận chớ rơi xuống.”

“Anh nghĩ làm thế nào bây giờ? Muốn cho chúng ta nhảy xuống giường sao?” Tống Tinh Tinh hướng dưới chân mà nhìn, chiếc giường giống như là đang kêu gọi cô.

“Em đừng động, anh xem một chút.” Âu Dương Vận Hàn đi tới bên giường, nhìn cái nút ở đầu giường mấy giây, lập tức hiểu.”Giường này chẳng những có thể xoay tròn mà còn có thể lên cao rồi rơi xuống, hàng rào có thể mở ra, sau đó giường có thể lên cao đến lầu hai, làm cho người ta có thể từ lầu hai trực tiếp lên giường đi, cho nên mới phải thiết kế thành như vậy.”

“Oa ~ Vận Hàn, nơi này thật là rất xinh đẹp, lộng lẫy, quả thật vượt qua sức tưởng tượng của em, đây chính là khách sạn a.” Tống Tinh Tinh cảm thấy rất mới mẻ, lại đồng đông chạy xuống lầu, lúc này cô mở cửa phòng tắm ra nhìn, bên trong rộng rãi khiến cô ghen hòng nhìn trần trời, phòng tắm cùng phòng khách nhỏ nhà cô cũng không khác nhau nhiều lắm, còn có bồn tắm xoa bóp, có thể tắm nha.

Cô thở dài mà đi ra ngoài, biểu hiện trên mặt cực kỳ hạnh phúc, “Vận Hàn, anh cảm thấy nơi này như thế nào? Có phải rất lợi hại hay không?”

Âu Dương Vận Hàn không thể không gật đầu: “So với trong trí tưởng tượng của anh thì quả thật hoa lệ hơn nhiều.”

Tống Tinh Tinh nhảy lên giường, độ mềm mại của chiếc giường khiến cô lú lẫm, cô nằm trên chiếc giường, cặp mắt khép hờ, than vãn thở dài.

Tiếng thở dài kia lọt vào trong tai Âu Dương Vận Hàn, mang tới cho hắn cảm thụ cũng không quá đơn thuần, hai cánh tay hắn ôm ngực, thân thể có chút cứng ngắc, “Em không phải muốn xem hình dáng của chiếc giường xoay tròn này sao? Ấn vào cái nút trên đầu giường.”

Tống Tinh Tinh tò mò mở to hai mắt, nằm lì ở trên giường chuyên chú nghiên cứu cái nút, thử nhấn nút bên “trái”, giường trong nháy mắt chuyển động, chậm rãi di chuyển về phía bên trái. Cô ngồi thẳng dậy, vẻ mặt sùng bái, “Oa ~ giường thật đang động nha!”

Nhìn cô vui như một đứa trẻ, Âu Dương Vận Hàn lắc đầu, cười một cái: “Đây là nút lên xuống?”

Tống Tinh Tinh theo lời nhấn xuống, giường nhất thời từ từ đi lên, lên cao đồng thời tiếp tục chuyển động về phía trái, cô vui vẻ vỗ một cái vào giường, vui mặt ở trong mền, vô cùng hưng phấn. Chiếc giường lên tới cực điểm rồi dừng lại, Tống Tinh Tinh vừa mở mắt nhìn, thì đã đến lần hai, có thể trực tiếp bước qua hàng rào để lên tầng thứ hai.

Cô nhào người về phía mép giường nhìn xuống, nhìn thấy Âu Dương Vận Hàn đang gật đầu với mình, vội vàng nhấn nút đi xuống, khốn hoặc hỏi hắn: “Vận Hàn, tại sao anh không lên đây cùng chơi với em?” Từ nãy đến giờ hắn tựa như vẫn đứng ở nơi đó.

Âu Dương Vận Hàn lắc đầu, “Vui không?”

“Vui” Cô dùng sức gật đầu, chờ giường hoàn toàn xuống đến lần một, cô xuống giường, chạy đến trước mặt Âu Dương Vận Hàn, kéo tay hắn, “Anh cũng cùng lên đi, chơi rất vui đó.”

“Tinh Tinh, ” cúi đầu nhìn bàn tay nhỏ bé đang kéo tay mình, vẻ mặt của hắn rất tỉnh táo, “Thời gian vui chơi là đến mười giờ.”

“Cái gì là thời gian vui chơi?” Cô không hiểu ý nghĩa của câu nói đó.

“Mười giờ nhất định phải rời đi.” Hắn kiên nhẫn nói lại lần nữa, “Có nhớ không? Hôm nay không qua đêm.”

Tống Tinh Tinh cau mày, vẻ mặt ảm đạm, cô nhìn hắn, năn nỉ nói: “Làm ơn có được hay không? Đây là lần duy nhất cũng là lần cuối cùng, sau này em sẽ không đưa ra yêu cầu vô lí như vậy nữa, làm ơn a..., có thể đáp ứng em hay không?”

“Không được.”

“Cầu xin anh, dù sao cũng tới rồi.” Cô kéo kéo tay áo của hắn, mong ngóng nhìn.

“Không được.”

“Hôm nay là sinh nhật của em, có phải anh muốn em chán nản, buồn bã hay không?” Cô rưng rưng nước mắt chực khóc, Tống Tinh Tinh không muốn nhanh như vậy cùng hắn tách ra, cô chỉ có thể lấy sinh nhật ra làm cớ, chỉ một ngày cũng tốt, cô muốn cùng hắn trải qua sinh nhật đặc biệt này.

Âu Dương Vận Hàn mím môi, nhìn bộ dạng khổ sở của cô, nghĩ đến cô đã từng nói dối với cô sinh nhật này có một ý nghĩa rất lớn, lại nghĩ đến bộ dạng vui vẻ của cô làm lòng hắn mềm lại. Hắn chưa bao giờ thỏa hiệp nhưng vì cô mà lần thứ hai phá lệ, cắn răng nói, “Được rồi.”

“Có thật không? Cảm ơn!” Cô cười.

Nụ cười kia khiến Âu Dương Vận Hàn biết mình đã quyết định đúng, nhưng là hắn đồng thời cũng biết: buổi tối này đối với hắn không tốt chút nào.

“Anh tới đây đi.” Tống Tinh Tinh kéo hắn lên giường, hưng phấn nhấn cái nút, khiến giường bay lên lần hai.

Âu Dương Vận Hàn dựa vào giường, trong mắt đều thấy khí phái hoa lệ, mang một ít không khí yêu mỹ không hiện thực, mà Tống Tinh Tinh hết nhìn đông tới nhìn tây, buông lỏng tựa vào trên giường hạnh phúc than thở, một chút ý thức nguy cơ cũng không có khiến hấn không khỏi có chút để ý.

Giường lên tới lầu hai, Tống Tinh Tinh bước lên lầu hai, tò mò mở tủ lạnh ra nhìn.”Vận Hàn, có đồ uống đó, anh muốn uống cái gì?”

“Cái gì cũng được.” Hấn chỉ nghĩ muốn nhanh chóng qua cái buổi tối đáng chết này. Hấn hoài nghi mình có phải điên rồi hay không, cứ nhiên đáp ứng cùng Tinh Tinh qua đêm ở khách sạn.

“Anh uống rượu, nước trái cây hay nước ngọt?”

“Anh không uống rượu, Còn nữa..., em cũng không thể uống rượu.” Âu Dương Vận Hàn nhắc nhở cô

Tống Tinh Tinh đứng ở trước tủ lạnh nhỏ chọn đồ uống, nghe hấn nói như thế, động tác của cô dừng lại, biết hấn đang bắn khoăn cái gì, bất quá hôm nay cô cũng không có ý định uống rượu, hấn đại khái có thể yên tâm.

Cô vui vẻ giơ lên hai lon nước trái cây, “Cho anh.”

Trở lại trên giường, nhấn cái nút khiến giường trở lại lầu một, Tống Tinh Tinh mở ti vi, hàng loạt thanh âm thờ dốc truyền vào trong tai, sau đó là hình ảnh một đôi nam nữ trần truồng. Mới vừa uống xong một hộp nước trái cây, cô bị sặc, đỏ mặt lập tức tắt TV. Cô không có chuẩn bị trước tâm lý, hình ảnh này thật sự là quá kích thích.

Âu Dương Vận Hàn giễu cợt cô, “Đứa ngốc.”

Cô chu mỏ, nhịp tim vẫn chưa bình ổn lại, “Anh thật đáng ghét.”

Thanh âm này mang chút ngang ngược khiến hấn giật mình, Âu Dương Vận Hàn thở dài, lẩm bẩm nói: “Anh cứ nhiên lại dẫn em tới khách sạn.”

Tống Tinh Tinh không lên tiếng, đang ngoan ngoãn uống nước. Bây giờ còn chưa tới mười giờ, cô lo lắng hấn sẽ thay đổi chủ ý.

“Em vừa bắt đầu là nói: nào là mạo hiểm, nào là kích thích, anh còn tưởng rằng em nghĩ đi khu vui chơi ngồi tàu lượn.” Âu Dương Vận Hàn lắc đầu, cười mình đánh giá quá thấp lòng hiếu kỳ của cô.

“Anh muốn đi?” Cô hỏi.

Âu Dương Vận Hàn mỉm cười, “Thật nhiều năm không có đi, thật đúng là có chút muốn đi, chẳng qua là không có thời gian.”

Tống Tinh Tinh nghe, nghiêm túc ghi nhớ trong lòng, nếu như có cơ hội cô hi vọng có thể đi cùng hấn.

Hàn huyền một lát, Âu Dương Vận Hàn thở dài, nằm ở trên giường, mệt mỏi xoa xoa mi tâm.

“Mệt lắm sao?”

“Ừ, gần đây vẫn bề bộn nhiều việc, không có thời gian nghỉ ngơi.”

Tống Tinh Tinh nghe thấy vậy thì rất đau lòng, cô suy nghĩ một chút, linh quang lóe lên, “Em giúp anh xoa bóp được không? Trước kia em thường giúp mẹ em xoa bóp.”

Cô để cho hấn nằm xuống, nửa quỳ bắt đầu xoa bóp cho hấn, đôi tay có quy luật, tiết tấu xoa bóp lưng hấn, bắp thịt của hấn rắn chắc, cùng với thân hình mềm mại của mẹ cô khác nhau rất lớn, cô kiềm hãm không được mà nóng lên.

Âu Dương Vận Hàn cực kỳ thoải mái, bàn tay xoa bóp khéo léo của cô khiến những mệt mỏi cùng những đau đớn của hấn dần biến mất, hấn nhắm mắt lại khen ngợi cô: “Em làm như vậy thật tốt.”

“Có thật không?” Cô thật cao hứng, càng thêm nghiêm túc, cho dù ngón tay có chút đau nhức, cô lại không để ý, chỉ cần hấn thoải mái là tốt rồi.

Trong chốc lát, Âu Dương Vận Hàn lo lắng tay cô sẽ đau, sau khi nói cảm ơn với cô, nghiêng người ngẫm cô, “Không mệt sao?”

“Ừ, không mệt.” Tống Tinh Tinh dịu dàng cười cười với hắn, mừng rỡ khi nhìn thấy mệt mỏi trên mặt hắn biến mất hơn phân nửa. Hắn dựa vào bên người cô, mặc dù hắn không thương cô nhưng lại dễ dàng tha thứ cho những yêu cầu của cô, mang cô tới nơi này —. Cho dù hắn vĩnh viễn sẽ không yêu cô, nhưng phần dịu dàng này cô sẽ không bao giờ quên

Đối với cô dịu dàng.

Âu Dương Vận Hàn không nhịn được sờ sờ tóc cô, nghĩ đến hôm nay còn không có nói câu kia với cô, vì vậy nhẹ nhàng mở miệng: “Sinh nhật vui vẻ.”

Hàn huyền một hồi, Tống Tinh Tinh đến phòng tắm tắm, nhìn thấy bên trong bồn có được liệu tắm nước nóng, không nhịn được đem bồn tắm đổ đầy nước, thêm vào một gói được liệu, nước trong bồn trong vắt rất nhanh trở nên vẫn đục, hương bưởi trải ngập trong phòng tắm.

Cô bước vào bồn tắm, nước có chút nóng nhưng rất thoải mái, cô từ từ đem thân thể chìm vào bồn tắm, khiến nước nóng ngập qua bả vai, thật là thoải mái... Lâu rồi cô không hạnh phúc như vậy, đây là lần đầu tiên trong đời cô được ngâm mình trong nước nóng, cô buông lỏng thân thể, nhắm mắt lại, cái gì cũng không muốn nghĩ, giấc ngủ dần dần cuốn lấy cô, cô thỏa mãn than thở, ý thức bắt đầu mờ dần.

Nửa tiếng đồng hồ qua đi, cô mở mắt, đứng dậy bước ra khỏi bồn tắm, cô lung lay một cái, không nhịn được nhú mào, đầu của cô thật khó chịu, giống như có đồ vật gì đó hướng đỉnh đầu rơi xuống khiến cho người cô không giữ được thăng bằng. Cô cầm lấy khăn lông lớn bao quanh cơ thể, muốn đi ra khỏi phòng tắm, chân lại mềm nhũn ngã xuống, cả người mất đi ý thức...

Trong phòng, Âu Dương Vận Hàn đợi đã một tiếng, hắn bắt đầu phát hiện có cái gì đó không đúng. Tinh Tinh thế nào? Tắm sẽ lâu như vậy sao? Hắn lo lắng xuống giường, đi tới bên ngoài phòng tắm, gõ cửa hỏi: “Tinh Tinh?”

Không có ai đáp lại, sắc mặt hắn biến đổi, không nghĩ được nhiều, trực tiếp phá cửa đi vào, thấy Tống Tinh Tinh té trên nền đất trong phòng tắm, thoáng chốc máu trong người hắn đông cứng lại, thật nhanh đến bên cạnh cô, giương mắt liếc thấy trong bồn tắm đổ đầy nước, xem ra Tinh Tinh là ngâm nước quá lâu.

Hắn cẩn thận ôm lấy cô, đi ra phòng tắm, để cho cô nằm trên giường, khăn lông lớn trên người cô đã từ từ mở ra, Âu Dương Vận Hàn lấy một chiếc khăn lông lau khô thân thể cô, cố gắng không nhìn da thịt tuyệt trắng, rồi sau đó đem chăn bông dày đặc chặt chẽ đắp lên trên người cô.

“Tinh Tinh? Tinh Tinh? Nghe được anh không?” Âu Dương Vận Hàn nhẹ nhàng gọi cô, đưa tay vỗ nhẹ khuôn mặt cô.

Tống Tinh Tinh rất không thoải mái tỉnh lại, toàn thân cảm giác vô lực khiến cô muốn khóc, cả người còn choáng váng, thấy hắn quan tâm cúi người nhìn cô, cô không nhịn được tìm kiếm an ủi từ hắn, “Vận Hàn, em rất khó chịu.”

Âu Dương Vận Hàn cầm lấy ly trà nóng, để bên môi cô, “Uống vài hớp.”

Cô ngoan ngoãn uống vài ngụm, còn rất không thoải mái, cô ngồi dậy khiến chăn bông cũng theo đó mà rơi xuống, lộ ra thân thể mềm mại trần trụi, cô bị dọa đến giật mình, kêu lên một tiếng, vội vàng chui vào trong chăn, mà động tác kịch liệt lại khiến cô ngã về phía sau, bất quá lúc này Âu Dương Vận Hàn tiếp được cô.

“Không nên nghĩ linh tinh, em té xỉu ở trong phòng tắm, anh bế em ra ngoài, cái gì anh cũng không thấy.” Âu Dương Vận Hàn nói dối, không hy vọng cô cảm thấy lúng túng.

Cô không nói gì, nằm ở trong ngực hắn. Chỉ cần là hắn, cô cái gì cũng không sợ.

“Em có biết tại sao lại té xỉu không?” Âu Dương Vận Hàn ôm cô, cau mày quan tâm hỏi.

Tống Tinh Tinh lắc đầu, mềm nhũn tựa vào trong ngực hắn, cảm thấy rất an tâm.

“Em ngâm nước quá lâu khiến cơ thể không thoải mái cho nên mới ngứa.” Đột nhiên Âu Dương Vận Hàn ý thức được cô cùng hắn đang quá thân mật, cả người cô cơ hồ nằm trong ngực hắn, hắn cảm thấy bộ ngực mềm mại của cô chạm vào lồng ngực hắn.

Hắn nhớ tới mình vừa thấy thân thể mềm mại không chút che dấu của cô, thân thể hắn trở nên cứng đờ, hắn đột nhiên cảm thấy mình sinh ra xúc động.

Hắn nghĩ muốn kéo khoảng cách ra, để cho cô ngoan ngoãn nằm lại trên gối, nhưng cô không chịu hợp tác, lần nữa bất an trở về trong ngực hắn.

“Anh đừng đẩy em ra, ôm em có được không? Em cần anh.”

Tiếng nói của cô có chút đáng thương nhưng Âu Dương Vận Hàn cảm thấy mình mới là người cùng đường, dục vọng của hắn tới thật vội vã, trong ngực lại ôm thân thể ấm áp mềm mại, trên người cô phảng phất mùi hương buổi khiến lòng hắn bị phân tâm. Hắn vẫn cho là mình thanh tâm quả dục, nhưng cho tới bây giờ hắn mới biết, đó là bởi vì những người phụ nữ kia không giống Tinh Tinh.

“Tinh Tinh, ngoan, nằm xuống.” tiếng nói của hắn có chút nghiêm nghị.

Tổng Tinh Tinh mặc kệ tất cả, cô chỉ biết mình không thoải mái, cần hắn ôm cô. Cái ôm ấy khiến cô cảm thấy hạnh phúc, hơn nữa tương đối an tâm.

Tự chủ của Âu Dương Vận Hàn dần dần biến mất, hắn trầm giọng cảnh cáo, “Tinh Tinh, nhanh lên một chút buông anh ra!”

“Không buông.” Cô lắc đầu, ngược lại hướng trong ngực hắn gần hơn chút nữa.

Âu Dương Vận Hàn hít một hơi thật sâu muốn tỉnh táo lại nhưng chỉ càng có cảm giác rõ ràng hơn, cô rất tròn rất đầy đặn... Hắn thở hắt vì kinh ngạc, lý trí càng ngày càng bay xa, hắn dò tay vào trong chăn bông, rồi phủ lên người cô, nhẹ nhàng vuốt ve.

Hắn nhẹ nhàng xoa khiến cô không muốn cự tuyệt, lưỡi biếng nằm trong vòng tay của hắn, thậm chí phối hợp nâng nửa người trên lên, cái miệng nhỏ nhắn bật ra âm thanh.

Ánh đèn lu mờ, ánh mắt kiều mị khép hờ, giống như Tổng Tinh Tinh cam tâm tình nguyện mặc hắn muốn làm gì thì làm. Điều ấy khiến Âu Dương Vận Hàn không thể suy nghĩ bất cứ điều gì, tất cả đều dựa vào bản năng mà hành động, hắn vuốt ve thân thể mềm mại vô lực của cô, dịu dàng triền miên lấy lòng...

Trên trán hắn lấm tấm mồ hôi, dục vọng khiến hắn thấy đau, cô gái nhỏ trên giường khẽ rên, hắn đặt mình ở giữa đùi cô, chỉ kém một bước cuối cùng, hắn liền hoàn toàn đoạt lấy cô.

“Vận Hàn...” Tổng Tinh Tinh mở mắt, tràn đầy tình yêu khẽ gọi, hướng hắn giang ra hai cánh tay.

Động tác hoàn toàn đầu hàng như vậy khiến đầu óc đang hỗn loạn do dục vọng của Âu Dương Vận Hàn dần dần thanh tỉnh, hắn cắn răng, cứng ngắc không động hồi lâu, hô hấp nặng nề, rồi sau đó lật người nằm xuống giường, đưa lưng về phía Tổng Tinh Tinh đang nằm bên cạnh, dùng tất cả ý chí đè nén dục vọng xuống, thiếu chút nữa là không thể cứu vãn được rồi.

“Vận Hàn?” Tổng Tinh Tinh không hiểu tại sao hắn muốn dừng lại, cô kêu hắn, thân thể vẫn còn nhói đau.

“Ngủ đi!” tiếng nói thô lỗ của Âu Dương Vận Hàn vang lên, hắn đứng dậy, mặc kệ thân thể trần truồng của mình, tự mình đi vào phòng tắm ... Áo ...áo ...

Phanh! Hắn áo nào đâm một quyền lên tường, hắn giận chính mình cũng giận Tinh Tinh, giận tự chủ của chính mình quá kém, giận chính mình không nên mềm lòng đáp ứng Tinh Tinh, mang cô tới đây, cũng tức Tinh Tinh bởi cô ...thể nhưng lại cam tâm tình nguyện hiến thân cho hắn.

Đáng chết nhất chính là, cô kêu tên hắn không những kiều mị mà lại ôn nhu, đáng yêu rồi lại hấp dẫn khiến hắn rung động cuồng loạn!

Âu Dương Vận Hàn nhắm mắt lại. Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Hắn gặp cái quỷ gì rồi không biết?

Khẽ nguyên rửa một tiếng, hắn lại đâm một quyền lên tường.

7. Chương 7

Trong một căn phòng nhỏ, Tống Tinh Tinh cong hai chân lên, cùi chỏ để trên đầu gối, cầm chống lên đôi tay, u buồn không nói chuyện, chỉ than thở.

Cao Uyển Y nằm ở trên giường cũng thở dài, “Mình thấy cậu rất thích hần, nhưng bây giờ chuyện biến thành như vậy, cậu định làm như thế nào đây?”

Tống Tinh Tinh uể oải, liếc bạn tốt một cái, lắc đầu, “Mình không biết.”

Đêm hôm đó ở khách sạn, sau khi hần tắm xong một câu cũng không nói, tự mình ngủ, đến buổi sáng, lại lãnh đạm nhắc nhở cô nên rời đi, một câu nói nhảm cũng không nói, đem cô bình an đưa về nhà, từ đó cũng không liên lạc. Cô phỏng đoán, nếu không phải do cô bị ngắt, thân thể không thoải mái, hần căn bản sẽ không lưu lại qua đêm.

“Ai, cậu tốt nhất nên suy nghĩ một chút đi, bất quá mới qua mấy ngày, cậu đã biến mình thành như thế này, mắt sưng lên giống như gấu mèo, còn có một vòng quầng thâm, rất đáng sợ!” Từ khi mở cửa cho Tống Tinh Tinh, Cao Uyển Y liền bị bộ dạng của cô làm cho sợ hãi, cảm thấy cô thật đáng thương, vì đàn ông mà thương tâm thành như vậy. Thật may là cô một chút cũng không muốn nói chuyện yêu đương, cũng không hi vọng mình giống Tống Tinh Tinh.

“Uyển Y!” Tống Tinh Tinh ỉu xìu trừng mắt nhìn cô, khổ sở cắn môi dưới, “Mình cũng không muốn như vậy nhưng buổi tối mình không ngủ được, nghĩ đến hần liền muốn khóc, mình không có biện pháp không chế.”

“Được rồi, nhưng cậu muốn tiếp tục khóc bao lâu đây? Tư Bình nói thế nào?” Cao Uyển Y chộp lấy gấu bông hình bánh bao ôm vào trong ngực, lộ ra đôi mắt tròn, hỏi.

“Tư Bình nói mình đã làm sai, như vậy sẽ chỉ làm hần rời xa hơn, hiện tại hần cần là thời gian, rất nhiều rất nhiều thời gian.” Tống Tinh Tinh nhăn mày lại, biết mình làm việc có chút xúc động, nhưng mà trong tình yêu nào có ai tỉnh táo được? Ít nhất cô lại học không được sự phán đoán tỉnh táo, cô chỉ có nhiệt tình cùng tình yêu

“Bắt đầu từ đâu?” Cao Uyển Y than thở, lắc đầu thẳng thắn hỏi: “Lần này lại dùng lý do gì? Mình cảm thấy thực cực khổ..., cậu như vậy không thấy khổ sở sao? Rõ ràng thích hần, còn phải làm bộ không có chuyện gì, hơn nữa, cậu cảm thấy như vậy có thể khôi phục lại quan hệ bạn bè sao?”

Tống Tinh Tinh khụt khà khụt khịt, tròng mắt lập tức trở nên ướt át, “Mình... Mình rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ?” Mặt cô như đưa đám, úp vào trong lòng bàn tay, giọng nói mơ hồ truyền tới, “Mình không có khả năng làm bộ, nó quá khó khăn, mình không có khả năng... Không có khả năng.”

“Ai...” Nhìn cô như vậy Cao Uyển Y cũng rất khổ sở, cô tự tưởng tượng nếu như mình thích người kia, lại chỉ có thể len lén dấu ở trong lòng, ngoài mặt còn phải xưng em gọi anh, vẻ mặt tươi cười, quả thực là không thể làm được! Nếu là cô..., sẽ làm như thế nào đây? Cô rất nghiêm túc suy nghĩ.

“Mấy ngày trước mình nghe anh Phó Nam nói qua, hần nói Vận Hàn rất yêu vợ trước của hần, đã từng thề đời này tuyệt không tái giá, phụ nữ thích hần, bất kể là thiên kim đại tiểu thư có nhiều tiền hay xinh đẹp, đều bị sắc mặt không chút thay đổi của hần cự tuyệt, mình...” Tống Tinh Tinh rất tuyệt vọng, “Mình cái gì cũng không có, cũng biết mình không xứng với hần, cũng chỉ có thể thích hần, mình có tự tin tuyệt đối sẽ không bại bởi bất cứ kẻ nào, nhưng cho đến bây giờ hần vẫn rất yêu vợ hần, mình thật sự không biết nên làm cái gì nữa.”

“Ai, đừng luôn nói lời không may, sao cậu lại có thể thiện lương cùng dịu dàng, còn si tình như vậy, hiện tại không còn mấy phụ nữ giống cậu ... Bất quá mình vẫn phải nói, tình địch của cậu là một người chết, ” Cao Uyển Y nhanh mồm nhanh miệng, “Mình cảm thấy dù như thế nào đi nữa cậu cũng không thể thắng nổi cô ấy. Trong lòng Âu Dương Vận Hàn cô ấy là tốt đẹp nhất, đó là chuyện không thể nào thay đổi.”

“Mình cũng không muốn thắng cô ấy, mình chỉ đơn thuần thích hần, hi vọng có một ngày nào đó hần có thể thích mình, coi như mức độ hần thích mình so với vợ hần thua rất xa cũng không quan hệ.” Tống Tinh Tinh nhẹ nhàng nói.

“Vậy thì nói cho hần biết nha.” Cao Uyển Y khích lệ cô, “Quan trọng nhất là đem lòng của mình nói cho hần biết, không phải sao? Coi như hần không thích cậu, ít nhất cậu cũng đã đem nỗi lòng của mình nói cho hần biết, cho dù kết quả không như cậu mong muốn nhưng cũng không phải hối tiếc, đúng không?”

Nghe vậy, Tống Tinh Tinh rung một cái. Đúng nha, cô đã từng ngay cả cơ hội nói thích hần cũng không có, có thể dùng thân phận bạn bè để tiếp xúc với hần đến bây giờ, đã rất cao hứng, cô lại trở nên có lòng tham, thật sự là rất xấu hổ nha.

“Uyển Y!” Cô kích động cầm tay bạn tốt, “Cám ơn cậu, mình đã hiểu nên làm thế nào rồi.”

Cao Uyển Y mở to hai mắt. Biểu tình của Tinh Tinh thật kích động, so với vừa rồi thì bây giờ có tinh thần hơn nhiều, mặc dù mắt sưng lên nhưng vẫn sáng, hồi phục sức sống như trong quá khứ.

Thấy mình một phen nói có hiệu quả như vậy, Cao Uyển Y không khỏi đắc ý, mặc dù cô không nói chuyện yêu đương bao giờ nhưng cô vẫn có thể cố vấn nha. Cô nhắc nhở Tinh Tinh: “Đương nhiên rồi, nếu như hần thật sự không quan tâm đến lời nói của cậu, vậy cậu liền buông tay đi, không cần lại vì thế mà hao tổn tinh thần.”

Tống Tinh Tinh cười gật đầu, nhưng mà một chút cũng không nghe vào.

Hiện tại trong đầu cô đầy những suy nghĩ về chuyện tỏ tình, cô phải mở miệng như thế nào? Nói cho hần biết, cô thích hần, vẫn thật thích hần...

Tống Tinh Tinh khuấy lên tất cả dũng khí gọi điện thoại cho Âu Dương Vận hàn, hi vọng hẹn hần ra ngoài gặp mặt. Tiếng nói của hần nghe không ra tâm tình, nhàn nhạt hỏi cô có chuyện không thể ở trong điện thoại nói sao? Cô rất khổ sở, biết hần không muốn cùng cô gặp mặt, nhưng là cô vẫn nói cho hần biết trong điện thoại nói không rõ ràng lắm, hi vọng hần có thể rút ra một chút thời gian cùng cô gặp mặt.

Vì vậy, Chủ nhật, Tống Tinh Tinh đi tới một quán trà kín đáo như đã hẹn.

Hần đã ngồi ở bên trong đợi cô, nhìn thấy cô đi vào, chỉ hơi hơi gật đầu, vẻ mặt không thay đổi, “Đã lâu không gặp.”

Lời thăm hỏi lạnh nhạt này khiến cô muốn khóc, thậm chí trên mặt hần cũng không có nụ cười, tuyệt không giống như trước.

“Uống gì?” Âu Dương Vận Hàn hỏi. Tinh Tinh gầy đi, xem ra thật là tiêu tụy, điều này khiến lòng hần rất khó chịu, nhưng nhiều năm kinh nghiệm thương trường, khiến hần có thể dễ dàng che dấu nội tâm bên trong.

“Cái gì cũng được.” Cô nhẹ nhàng nói, ngồi xuống, đem túi xách để qua một bên. Hần một chút cũng không có thay đổi, vẫn là bộ dạng tinh tảo chững chạc, điều này làm cho cô cảm thấy an ủi, rồi lòng lại bị tổn thương, hiển nhiên có cô hay không đối với hần một chút ảnh hưởng cũng không có.

“Có chuyện gì?” Âu Dương Vận Hàn mở miệng, “Em nói đi.”

“Em...” Thấy hần liếc nhìn tay mình, Tống Tinh Tinh rất khổ sở, biết hần đang nhắc nhở cô thời gian không có nhiều, cô cũng biết đây là hần lấy cớ, hần chỉ là không nguyện ý ngồi bên cô dù chỉ một giây.

“Nói đi, gặp phải khó khăn gì?” Âu Dương Vận Hàn cố ý kéo khoảng cách ra, có thể thấy được ánh mắt như đưa đám của cô, hần lại đau lòng không dứt, mặc dù đã mơ hồ đoán được cô muốn nói cái gì, nhưng còn sót lại một chút xiu khả năng không phải là điều đó nên hần mở miệng hỏi trước hoặc có thể cô chỉ là gặp phải khó khăn, cần hần giúp một tay.

“Không có.” Tống Tinh Tinh gọi phục vụ đem ly đặt trên bàn, đem trà trong ấm đổ vào ly. Cô nhìn chăm chăm nhiệt khí lượn lờ trên cao, cố gắng thừa dịp này lấy lại dũng khí.

Cô rất rõ mình không xứng với hần, nếu như hần muốn phụ nữ, còn nhiều phụ nữ so với cô tốt hơn, nhưng ngay cả như vậy, cô vẫn muốn đem tình cảm của mình truyền đạt cho hần, cho dù hần không thể yêu cô, ít nhất... Ít nhất trong lòng cô sẽ không cảm thấy tiếc nuối.

Âu Dương Vận Hàn mím môi, không tiếng động thở dài, chờ Tinh Tinh nói chuyện.

“Em... Em muốn nói cho anh biết...” Tống Tinh Tinh hít sâu, lấy tất cả dũng khí nhìn thẳng vào mắt hắn, cho dù tay lạnh đến phát run, cho dù nhịp tim cuồng loạn đến nỗi khiến cô cảm thấy mình sẽ bất tỉnh nhưng cô vẫn dũng cảm mở miệng “Em thích anh, vẫn rất thích anh, từ lâu trước kia đã bắt đầu.”

Biểu tình Âu Dương Vận Hàn không đổi, lẳng lặng nhìn cô, gương mặt của cô ửng hồng, tâm tình xem ra tương đối kích động, hần trăm mặc một lát, khoe môi cong lên, “Tinh Tinh, anh cũng thích em, em là em gái đáng yêu nhất của anh.”

Hắn không có nghe hoặc là nên nói... Hắn cố ý không hiểu ý tứ chân chính của cô. Tinh thần cô sa sút, biết hắn chỉ là dụ dỗ không muốn nói lời cự tuyệt, nhưng hôm nay cô không cần lừa gạt chính mình nữa, cũng không cần lừa gạt hắn nữa. Cô thốt ra: “Em yêu anh, Vận Hàn, em rất yêu anh.”

Âu Dương Vận Hàn nhìn gương mặt hồng hồng của cô, còn có ánh mắt chứa lệ, một hồi thở dài, “Tinh Tinh, chúng ta quen biết không đủ lâu, chẳng qua em là đem gập gỡ của chúng ta lãng mạn hóa lên, dĩ nhiên loại cảm giác này rất nhanh sẽ biến mất.”

Hắn coi cô như một đứa trẻ, vẫn còn nằm mộng thiếu nữ?! Tống Tinh Tinh tức giận lại khổ sở, giơ tay lên lau sạch nước mắt, quyết định thẳng thắn đối với hắn, “Ồ trên máy bay không phải là vô tình gập gỡ, em đã sớm biết anh là ai rồi, bởi vì em đã thích anh rất lâu rồi, vẫn muốn gặp anh, cho nên mới nhờ bạn bè giúp em, sắp xếp chỗ ngồi của chúng ta gần nhau. Đây căn bản không phải là vô tình gập gỡ, em yêu anh không phải là chuyện ngày một, ngày hai, không phải là một đứa trẻ đang nháo, một chút sẽ ngán, sẽ quên.”

Âu Dương Vận Hàn không dám tin, nhưng nét mặt nghiêm túc của cô, không chút nào giống như đang nói đùa. Cho nên lời cô nói là sự thật? Hết thấy đều không phải là vô tình gập gỡ, mà là đã sớm an bài hay sao?! Tinh Tinh? Em gái hồn nhiên, đáng yêu của hắn cũng có tâm cơ?

“Cho nên anh không cần phải trả lời qua loa, em cái gì cũng không có, nhưng em thích anh tuyệt đối không thua bởi bất cứ kẻ nào, em chỉ hi vọng anh biết em đang rất nghiêm túc, không cần coi em như đứa trẻ.” Tống Tinh Tinh cắn môi nhìn hắn, vội vàng hi vọng hắn có thể hiểu rõ lòng cô.

Trong đầu hắn bây giờ là một mảnh hỗn độn, lời nói của cô khiến hắn giật mình. Hắn hồi tưởng lại tất cả từ lúc bọn họ gặp nhau đến giờ, bỗng chốc khuôn mặt hắn trầm xuống, nặng nề hướng cô trừng mắt, “Vừa bắt đầu em đã biết rõ vợ anh qua đời? Vừa bắt đầu em cũng đã biết thân phận của anh?”

“Ừ, anh không phải muốn tức giận chứ, em không có ác ý, chỉ là em yêu anh đã lâu lắm rồi, càng ngày càng muốn gặp anh, cho nên mới phải...” Tống Tinh Tinh ngập ngừng, vẻ mặt của hắn thật hung dữ, lần đầu tiên cô nhìn thấy biểu tình của hắn như vậy, rốt cuộc cũng hiểu được trước kia hắn đối với cô dung túng cỡ nào, thương yêu, nhưng cô không có ác ý a, cô không hi vọng hắn hiểu lầm cô.

Âu Dương Vận Hàn không nghĩ tới cô thế nhưng lại lừa gạt hắn, hắn vẫn tin tưởng cô như vậy, cho rằng cô là cô gái ngây thơ, đơn thuần, không nghĩ tới vừa bắt đầu cô đã lừa gạt hắn, mà hắn chán ghét nhất là bị người ta lừa gạt!

“Vận Hàn, anh không phải muốn tức giận chứ, anh như vậy khiến em thấy sợ, em biết em như vậy là không tốt a, nhưng em chỉ muốn nhìn thấy anh, em không biết nên làm thế nào mới thấy anh, anh đừng tức giận, không nên tức giận...” Tống Tinh Tinh mếu máo, gấp đến độ sắp khóc rồi, “Em chỉ là rất yêu anh...”

Em chỉ là rất yêu anh... Những lời này khiến lòng của Âu Dương Vận Hàn chấn động. Cô lừa hắn khiến cho hắn không khác gì đứa ngốc. Hôm nay biết sự thật, hắn đại khái nên trực tiếp rời khỏi đây vĩnh viễn không liên lạc nữa, nhưng hắn vẫn còn ngồi ở đây nghe cô khổ sở nói lời yêu với hắn.

Hắn tại sao còn không đi? Âu Dương Vận Hàn tự hỏi, đáp án mơ hồ hiện lên, hắn hất đầu, tự nói với mình đây chẳng qua là cảm giác nhất thời, hắn không thể nào đối với Tinh Tinh động tâm, người hắn yêu là Duyệt Lăng, không phải là Tinh Tinh.

Vậy mà, cho dù cố gắng thuyết phục mình đến cỡ nào đi chăng nữa, Âu Dương Vận Hàn cũng hiểu được, Tinh Tinh đối với hắn mà nói, đã sớm không chỉ đơn thuần là cô gái gặp trên máy bay nữa rồi, bất tri bất giác cô đã chiếm một vị trí trong lòng hắn, nếu là... Nếu hắn thật đối với cô động tâm, thậm chí yêu cô, ngộ nhỡ cô cũng như Duyệt Lăng gặp chuyện không may, hắn biết mình tuyệt đối không cách nào có thể chịu

đựng được, sinh ly tử biệt là loại cảm giác quá đau đớn, hẳn tuyệt đối không có khả năng chấp nhận lần thứ hai!

“Vận Hàn, anh làm sao vậy? Anh đừng giận em có được không? Hôm nay em hẹn anh ra ngoài không phải muốn chọc giận anh, chỉ là muốn nói cho anh biết: em thực sự rất yêu anh, em không muốn lừa gạt chính mình nữa, thật.” Tròng mắt Tống Tinh Tinh ướt át, đưa tay chạm vào bàn tay đang đặt trên bàn của hắn, vẻ mặt hết hoảng.

Âu Dương Vận như chạm phải vật nóng, đột nhiên rút tay lại, nhìn thấy biểu tình bị dả kích lớn của cô, hẳn có chút không nhìn được, nhưng hắn không thể để cho Tinh Tinh đến gần hắn, hắn không thể chịu đựng được, yêu cô quá nguy hiểm, hắn nhất định phải bảo vệ lòng của mình.

Âu Dương Vận Hàn mím môi, hắn không muốn tổn thương Tinh Tinh, nhưng hắn không thể không tổn thương cô.

Như vậy đối với hai người bọn họ đều là chuyện tốt, Tinh Tinh còn trẻ, qua một thời gian sẽ đem hắn quên mất, nói không chừng có một người đàn ông tốt khác đang chờ cô, người ấy sẽ cho cô nhiều hạnh phúc hơn.

Hạnh phúc của cô không ở trên người hắn.

“Vận Hàn?” Tống Tinh Tinh khẽ gọi, lần này lại không dám kéo tay hắn, vẻ mặt giống như là đang đợi phán quyết tử hình.

“Em khiến cho anh thấy thất vọng.” Âu Dương Vận Hàn trầm thấp mở miệng.

“Thất vọng?” Cô ngạc nhiên, vội vàng giải thích, “Em không phải cố ý lừa gạt anh, anh đừng tức giận.”

Âu Dương Vận Hàn không để ý tới cô, tự mình nói tiếp: “Em đến gần tôi cũng chỉ vì tiền tài cùng quyền thế của Âu Dương gia? Làm bộ không biết thân phận của tôi, làm bộ không biết tôi để tang vợ, tâm cơ của em sâu đến nỗi tôi cảm thấy mình không sánh bằng.”

“Em không có!” Tống Tinh Tinh há to mồm, không nghĩ tới hắn lại có thể nói cô như vậy, là cô dấu diếm hắn nhưng từ đó tới nay cô không muốn qua hắn làm cái gì nữa.

“Đi khách sạn cũng là muốn hấp dẫn tôi, muốn tôi không thể không có trách nhiệm với em, thật là một người phụ nữ lợi hại, bề ngoài thì ngây thơ nhưng tất cả cũng chỉ là kế hoạch của em? Thật lợi hại.” Âu Dương Vận Hàn vỗ tay, vẻ mặt thâm trầm, so với tuyết mùa đông còn lạnh hơn.

“Em không có.” Cô không ngừng lắc đầu, những thứ hắn lên án này cơ hồ khiến cho cô phải khóc. Hắn thật sự nghĩ cô như vậy sao? Cô có thể chịu đựng hắn không thương cô, nhưng cô không cách nào chịu đựng hắn hiểu lầm cô

Âu Dương Vận Hàn không chút nào để ý lời giải thích của cô, đối với nước mắt của cô cũng không chút mềm lòng, mặt hắn không chút thay đổi nói tiếp, “Đời này, tôi không thể qua lại cùng em được, một chút xú có thể cũng không có.”

Tống Tinh Tinh chưa bao giờ biết, thì ra lời nói không có chút nhiệt độ nào lại đem người ta lạnh đến mức thế này. Hắn tại sao có thể hiểu lầm cô như vậy? Tại sao có thể không chút nào nhẫn tâm tổn thương cô?

“Em...” Cô lắc đầu, cố gắng muốn cho hắn hiểu được trái tim của mình, “Em không có cái loại vọng tưởng đó, em chỉ muốn nói cho anh biết: em yêu anh, em ——”

Âu Dương Vận Hàn lạnh lùng chen vào nói, “Đáng tiếc, người duy nhất tôi yêu chỉ có Duyệt Lăng, vĩnh viễn chỉ có một mình cô ấy, tôi đối với em một chút hứng thú cũng không có, em có thể nhanh chút buông tha tôi, không cần lãng phí thời gian trên người tôi.”

Hắn nhìn về phía cô, tăng cường giọng nói, nói ra lời nói tuyệt tình tàn nhẫn, “Tôi chưa từng thích qua em, chẳng qua em cũng chỉ là đối tượng giết thời gian trong lúc tôi rảnh rỗi, tôi hi vọng từ nay về sau sẽ không gặp lại em nữa.”

8. Chương 8

Cô chỉ là đối tượng giết thời gian trong lúc hẩn rảnh rỗi mà thôi.

Hẩn chưa từng thích cô, đối với cô một chút hứng thú cũng không có.

Đời này hẩn không thể nào cùng cô lui tới, một chút xú có thể cũng không có.

Hẩn hi vọng từ nay về sau sẽ không gặp lại cô.

Tống Tinh Tinh cố gắng chịu đựng không cho nước mắt rơi xuống nhưng nước mắt vẫn từng giọt từng giọt rơi xuống. Cô không biết mình thế nào lại vẫn còn nước mắt? Một tháng này, cô khóc đến nỗi nước mắt cũng khô lại, nhưng là mỗi lần nghĩ đến lời nói của Âu Dương Vận Hàn, biểu tình lãnh đạm của hẩn, nước mắt sẽ không tự chủ được mà rơi ra.

Cô không biết tại sao hẩn lại đối với mình như vậy? Cô biết mình không đủ hoàn mỹ, không có bề ngoài cùng quyền thế xứng với hẩn. Mặc dù cô không có gì cả, có lẽ thứ duy nhất mà cô có chính là tình yêu cô dành cho hẩn, nhưng tại sao hẩn lại nói như vậy với cô?

Chẳng lẽ cô giống một đứa trẻ đến vậy, cũng không có quyền lợi sao? Cô khổ sở nghĩ, thật rất thống khổ, làm chuyện gì cũng đều không chú ý, lão bản đã bảo cô hai lần rồi, nếu là tiếp tục như vậy nữa, cô đại khái sẽ phải cuốn gói ra đường, nhưng là...

Ai... Cô vô thần nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ. Hôm nay là chủ nhật, nhớ tới trước kia bọn họ gặp mặt luôn là ngày chủ nhật, lại nghĩ tới rất nhiều rất nhiều việc trước kia, bất quá những thứ kia cũng đã qua. Cô lại rơi lệ, hoặc có thể vừa bắt đầu cô không nên vọng tưởng gặp hẩn, ít nhất cô còn có thể có một tia ảo tưởng, mà không phải giống như bây giờ khắp người đều thương tích.

Không! Cô không nên nghĩ như vậy, cho dù kết quả khiến cô khó chịu cùng thương tâm như vậy, nhưng những chuyện xảy ra với cô đều thật trân quý, cho dù là một cái ánh mắt, một câu nói của hẩn, cô đều thận trọng cất dấu ở trong lòng, đó là thứ duy nhất trong cuộc sống mà cô có thể nhớ lại.

Cô sẽ không còn được gặp lại hẩn... Tống Tinh Tinh nằm ở trên bàn sách, khóc đến đau lòng.

Nằm khóc rống một hồi, cô cực kỳ mệt mỏi, mơ mơ màng màng ngủ. Đột nhiên, cô cảm thấy có một bàn tay nhẹ nhàng đặt ở vai cô, cô vừa mở mắt nhìn, nước mắt không nhịn được lại rơi xuống.

Diệp Tư Bình có chút lo lắng, rút tờ giấy đưa cho cô, muốn nói lại thôi, nhưng lại băn khoăn đến tâm tình của cô ấy, cuối cùng chẳng qua là chỉ vào cửa, “Cậu quá không cẩn thận, ngay cả cửa cũng không khóa, nếu là người xấu chạy vào, cậu liền xong đời!”

Tống Tinh Tinh cười, Tư Bình chính là luôn nói chuyện thẳng thắn như vậy, nhưng bây giờ nghe thì đặc biệt ấm áp.

Không khỏi đau buồn, cô ngã vào trong lòng bạn tốt khóc tiếp, vừa nói vừa thút tha thút thít nên không ai hiểu được lời nói.

“Ngừng! Đừng khóc.” Diệp Tư Bình nhẫn nại thêm vài phút, rốt cuộc không chịu nổi, cô cau mày nhìn chăm chăm bộ dạng tiều tụy của Tống Tinh Tinh. Tinh Tinh gầy đi rất nhiều, bộ dạng hiện giờ của Tinh Tinh người không giống người, quý không giống quý. Làm cô tức giận nhất là, bộ dạng này của Tinh Tinh đã kéo dài hơn một tháng rồi. Cô biết thất tình rất thống khổ nhưng Tinh Tinh quá vô dụng, hôm nay nếu không phải cô đến, cô khẳng định Tinh Tinh sẽ núp trong nhà khóc cả một ngày.

Bị Tư Bình kêu như vậy, Tinh Tinh cũng dừng việc khóc thút thít lại, xuyên thấu qua đôi mắt mơ hồ đắm lệ nhìn bộ dạng xinh đẹp của Diệp Tư Bình, vẻ mặt khốn hoặc.

“Đi, mình dẫn cậu đi xem mắt! Mỗi ngày vì một người đàn ông mà khóc đến chết đi sống lại thì có lợi ích gì? Người này không được thì tìm người tiếp theo, cậu làm như cả cái thế giới này chỉ có Âu Dương Vận Hàn là đàn ông à?” Diệp Tư Bình kéo cô, đẩy cô hướng vào phòng tắm, “Tắm nhanh lên, thời gian không nhiều lắm, mình đã hẹn người ta một giờ sau rồi!”

“Ách?” Tống Tinh Tinh mở miệng sẽ phải cự tuyệt, “Mình không muốn cùng ——”

“Ngừng!” Diệp Tư Bình trừng cô, “Mình không muốn nhìn cậu cứ tiếp tục hành hạ bản thân mình. Cũng không bảo cậu cùng người kia lui tới, chẳng qua là đi xem mắt một chút, gia tăng một chút kinh nghiệm mà thôi, đến lúc đó cậu sẽ biết rõ cuộc sống vẫn có rất nhiều khả năng, hiểu không? Đúng rồi, ” cô nghĩ đến cái gì đó, với tay lấy túi đồ trang điểm, hướng về phía Tống Tinh Tinh cười, “Chờ cậu ra ngoài, mình giúp cậu trang điểm, che dấu đôi mắt sưng này.”

Vì vậy, một giờ sau đó, Tống Tinh Tinh cùng Diệp Tư Bình đi tới quán cà phê đã hẹn, vừa đặt chân vào cô liền muốn khóc bởi vì cô phát hiện quán cà phê này Âu Dương Vận Hàn thường đem cô tới. Cô khổ sở đi vào trong tiệm, một chút ý định cũng không có đặt ở người hẹn.

Mới vừa ở trên đường, Diệp Tư Bình nói nửa ngày, cô cơ hồ cũng không nghe vào, chỉ biết là người này là bạn của bạn Tư Bình, quan hệ rất xa, Tư Bình cùng hắn cũng là lần đầu tiên gặp mặt, nghe nói đã cưới vợ hai lần, là một thương nhân nhỏ giàu có.

“Xin chào, Hoàng tiên sinh sao?” Diệp Tư Bình kéo Tống Tinh Tinh đến một cái bàn, khách khí hỏi người đàn ông ngồi đằng kia.

Người đàn ông ngừng đầu, lễ phép mỉm cười, “Là tôi. Đây là Diệp tiểu thư cùng Tống tiểu thư sao?”

Tống Tinh Tinh co quắp gật đầu, lòng không yên nhìn cái bàn khác, nghĩ tới tình cảnh mấy ngày trước cùng Âu Dương Vận Hàn đến chỗ này.

“Xin chào, đây là bạn tôi, tên là Tống Tinh Tinh, cảm ơn anh hôm nay nguyện ý ra ngoài gặp mặt cùng mọi người kết giao bạn bè.” Diệp Tư Bình mỉm cười, khách sáo lễ độ mà nói, vừa vụng trộm siết chặt bắp đùi Tống Tinh Tinh, nhắc nhở cô hồi thần.

“Nói gì vậy, tôi rất vinh hạnh cùng hai vị mỹ nữ uống trà chiều.” Hoàng Phú Vinh mỉm cười lịch sự, đặc biệt nhìn Tống Tinh Tinh mấy lần, rồi sau đó đưa tay gọi người phục vụ tới đây, tràn đầy thần thái tự tin, ung dung của đàn ông.

Tống Tinh Tinh căn bản chưa bao giờ đi xem mắt nên không biết làm sao, cả quá trình chính là gật đầu mỉm cười, nghe đối phương nói chuyện, thỉnh thoảng trả lời vấn đề của hắn. Người này gọi là Hoàng Phú Vinh diện mạo cũng không kém, lại lịch sự nhã nhặn, lúc cười lên mắt có chút nếp nhăn, là người thân thiện.

“Thấy thế nào?” Khi hắn rời đi để nhận điện thoại, Diệp Tư Bình lấy cùi chỏ huých nhẹ Tống Tinh Tinh, đối với cô nháy mắt mấy cái, “mình cảm thấy người này tốt vô cùng, tuổi cũng tương đối, lớn hơn cậu năm tuổi, buôn bán cũng thuận lợi, chắc chắn cậu sẽ không phải chịu khổ, ấn tượng của cậu với hắn như thế nào?”

Tống Tinh Tinh lắc đầu, “Chưa thể nói được ấn tượng, đây là lần đầu tiên gặp mặt”

“Mình thấy hắn rất thích cậu, nói một hồi vòng qua lại hỏi cậu, hơn nữa vẫn nhìn chăm chăm vào cậu nha! Chờ một chút đưa số điện thoại cho hắn, mình cảm thấy rất có hi vọng thành công a!” Diệp Tư Bình so với cô còn hưng phấn hơn.

“Tư Bình, mình...” về mặt Tống Tinh Tinh khó xử.

“Mình biết cậu định nói cái gì, nhưng là cậu nên cho hắn cơ hội cũng là cho chính mình một cơ hội, chẳng lẽ cậu định vì tên khốn Âu Dương Vận Hàn kia mà khóc cả đời sao?” Diệp Tư Bình xuy một tiếng còn mắt trợn trắng, “Si tình quá mức liền biến thành phụ nữ ngốc a..., thử một chút xem sao.”

Tống Tinh Tinh không nói, cô biết tính Tư Bình rất tốt, vì vậy mỉm cười gật đầu, “Ừ, cảm ơn cậu quan tâm chuyện của mình như vậy, Tư Bình.”

“Nếu không như vậy thì cần bạn bè để làm cái gì?” Diệp Tư Bình cười trừng mắt nhìn cô, gật đầu tính toán, “Mình xem điều kiện của hắn cũng không tệ, mặc dù đã qua hai lần cưới, bắt quá người cũng khó tránh khỏi sai lầm, cậu nói đúng không? Thân cận rồi kết hôn có thể không lãng mạn, nhưng ít ra so với cậu luôn khóc suốt mười vì Âu Dương Vận Hàn thì tốt hơn nhiều? Huống chi người ta căn bản không đặt cậu ở trong lòng! Gả cho người yêu cậu mới hạnh phúc nhất, dĩ nhiên, nếu không hợp với hắn cũng không sao, đàn ông chưa lập gia đình còn nhiều, mình lại tiếp tục giúp cậu giới thiệu, giao anh.”

“Xin lỗi đã để cho hai người chờ lâu.”

Hoàng Phú Vinh trở lại vào lúc này khiến Diệp Tư Bình chợt dạ ngừng miệng, hướng về phía Tống Tinh Tinh nhảy mắt ra hiệu.

Tống Tinh Tinh cúi đầu cười trộm. Bề ngoài Diệp Tư Bình mang đến cho người ta cảm giác lạnh lùng, nhưng với cô Tư Bình mới giống một bà mẹ luôn lầm nhảm, phần quan tâm này khiến tâm tình của cô tốt hơn nhiều.

Bất quá xem mắt rồi kết hôn? Tư Bình muốn cũng quá xa rồi, nhưng là, cô ấy nói cũng không sai, thật sự cô không nên khóc rồi rít như vậy nữa... Nghĩ đến Âu Dương Vận Hàn, cô liền đau lòng, cô không muốn tiếp tục thống khổ nữa, nhưng làm thế nào mới có thể quên đây?

Phó Nam nói Tinh Tinh đi thân cận, còn nói cô cùng đối tượng hẹn hò giống như phát triển rất thuận lợi, người đàn ông kia thường hẹn cô ra ngoài, cơ hồ ngày nghỉ Tinh Tinh đều ở cùng hắn...

Âu Dương Vận Hàn làm như không thấy chăm chăm nhìn tài liệu chất đầy trên bàn làm việc, tự nói với mình, hắn thật cao hứng, nghe tin tức ấy, hắn thật cao hứng, vô cùng cao hứng...

Gặp quỷ, Phó Nam không có việc gì làm hay sao mà gọi điện nói chuyện này với hắn làm gì? Hắn mím môi, bắt đầu trách Phó Nam lắm chuyện.

Hắn phiền não vò vò tóc, càng ngày càng không hiểu mình, hắn nên thật cao hứng bởi Tinh Tinh đã không còn mê luyến hắn, bất quá hơn một tháng, cô đã bắt đầu một đoạn quan hệ mới, thế nhưng hắn... lại đáng chết vô cùng quan tâm!

Quan tâm cái gì? Hắn có cái gì cần quan tâm? Âu Dương Vận Hàn tự hỏi, lại không có được bất kỳ đáp án nào.

Lúc này, thư ký ở bên ngoài gõ cửa, lại không nghe được bất kỳ lời đáp lại, cô khốn hoặc lặng lẽ mở cửa, nhìn thấy tổng giám đốc nhìn chăm chăm vào các tài liệu trên bàn làm việc... Không, là chăm chăm nhìn tài liệu đến... Ngần người?!

Thư ký kinh ngạc vô cùng? Đây là tổng giám đốc của cô sao? Trừ công việc, cơ hồ đối với những chuyện khác hắn đều thờ ơ? Nhìn túi giấy trên tay, cô đoán tổng giám đốc đang không tập trung.

Thỉnh thoảng thấy biến hóa trên mặt tổng giám đốc cũng không tồi, cô len lén nghĩ tới, tránh cho cô luôn hoài nghi tổng giám đốc là rô bốt, không có thất tình tục dục.

Thư ký lại yên lặng đứng tại chỗ một lúc lâu, Âu Dương Vận Hàn vẫn không chú ý tới cô, cô đành mở miệng: “Tổng giám đốc, ở đây có đồ muốn giao cho anh.”

Âu Dương Vận Hàn đột nhiên ngẩng đầu, che giấu sự lúng túng, ho khan hỏi: “Thứ gì?”

Thư ký đi tới, không có ý định vạch trần: “Hình như là một phong thư gửi cho tổng giám đốc, tôi đi ra ngoài trước.” Cô cúi người chào cáo lui, thật sự rất tò mò nét mặt của tổng giám đốc khi xem qua phong thư nhưng đáng tiếc cô không có can đảm ở lại.

Âu Dương Vận Hàn không giải thích được, hắn cầm lên xem, nhìn thấy cái đó đã mở ra, khe nhú mảy. Tại sao thư ký rõ ràng nhìn rồi, cũng không nói cho hắn biết bên trong là cái gì?

Đem thứ bên trong đổ ra, Âu Dương Vận Hàn dừng động tác trên tay lại, vẻ mặt cứng lại, tình cảm kỳ dị trong lòng bắt đầu nảy lên, hóa thành sương mù toát ra ở trong mắt hắn

Đặt ở trước mặt hắn, là tư liệu các khu vui chơi.

Khu vui chơi từ phía Bắc đến phía Nam Đài Loan, khu vui chơi ở Nhật Bản, khu vui chơi ở nước Mỹ,... cơ hồ tư liệu khu vui chơi các nơi trên thế giới tất cả đều thu góp ở chỗ này, bao gồm vị trí, giá tiền, còn có giới thiệu về địa điểm và các vùng phụ cận gần địa điểm, thậm chí còn có cả hình ảnh các trò chơi.

Hắn lật tới lật lui, biết người sẽ vì hắn làm như thế chỉ có Tinh Tinh. Sau đó, hắn rốt cuộc tìm được mùi thơm nhàn nhạt của giấy viết thư, ở trên còn có chữ viết tinh tế của cô.

Hắn vội vàng đọc, tâm tình nặng nề, hắn không đáng giá để cô đối tốt như vậy.

Cô viết xin lỗi hắn bởi đến bây giờ mà còn quấy rầy hắn, những thứ này là tư liệu khu vui chơi cô tìm được, bởi vì về sau không có cơ hội gặp mặt, cho nên cô chỉ có thể gửi cho hắn, hi vọng sẽ không tạo nên sự quấy nhiễu cho hắn.

Cô còn viết đây là chuyện nhỏ duy nhất cô có thể làm cho hắn, vốn là muốn đi cùng hắn, bây giờ nhìn lại là không thể nào, nhưng vẫn hi vọng hắn có thể dùng những tài liệu này, về sau cùng người trong lòng cùng đi.

Mấy câu nói ngắn ngủn khiến cho lòng Âu Dương Vận hàn gọn sóng, chỉ vì hắn lơ đãng nói qua muốn đi khu vui chơi, cô cứ nhiên để ở trong lòng, còn phí tâm tìm tài liệu cho hắn như vậy.

Ngón tay Âu Dương Vận Hàn nhẹ nhàng vẽ trên tờ giấy, tâm tình phức tạp.

Nói không cảm động là gạt người, nhưng trừ cảm động ra, còn có tình cảm không thể nói ra, làm cho hắn không nhận được thở dài.

Hắn không đáng giá, thật.

Cô thế nào? Trong một tháng này, hắn vẫn như cũ trải qua từng ngày đi sớm về trễ, đem công ty làm nhà trong cuộc sống, nhưng chỉ có chính hắn mới biết, thời gian suy nghĩ đến cô còn nhiều hơn thời gian chuyên tâm làm việc.

Hắn luôn tưởng niệm cô, tưởng niệm lúc nói chuyện phiếm cùng cô, tưởng niệm lời nói mơ hồ của cô, tưởng niệm cô đáng yêu lớn mật, tưởng niệm tất cả về cô ...

Nhớ tới lần cuối cùng gặp mặt, lời của hắn đã đã thương cô, Âu Dương Vận Hàn không khỏi cảm thấy có chút ảo não. Hắn quá hiểu Tinh Tinh, cô không ham làm giàu, không hiểu tính toán, biết cô đến bây giờ, cô đều thật lòng lui tới cùng hắn, thật lòng quan tâm hắn, săn sóc hắn.

Cô dùng tất cả dũng khí để tỏ tình với hắn, thế nhưng hắn lại hung hăng đã thương lòng của cô... Âu Dương Vận Hàn mím môi, không nhận được nắm quyền đánh vào bàn làm việc.

Hắn đối với cô một chút cũng không tốt, Tinh Tinh lại nói thương hắn thật lâu thật lâu, phải là tình cảm sâu đậm như thế nào cô mới đủ dũng khí nói cho hắn biết?

Tinh Tinh, Tinh Tinh... trong lòng hắn khẽ gọi, là hắn nói vĩnh viễn không muốn gặp mặt, nhưng là hắn thật muốn gặp cô, bất quá giờ đã không cần thiết, hiện tại bên người cô đã có một người đàn ông khác, một người thật lòng đợi cô, sẽ không để cô phải khóc như hắn.

Chỉ cần biết rằng cô sống vẫn tốt, hắn liền thỏa mãn, chỉ cần cô vui vẻ, vĩnh viễn không gặp mặt nữa cũng không sao.

Tinh Tinh... Sẽ rất nhanh quên hắn sao? Kết quả như thế là tốt nhất. Hắn không có gì để cho Tinh Tinh, vì bảo vệ mình, hắn chỉ có thể lựa chọn ép cô rời đi.

Điện thoại vang lên, thư ký nói Phó Nam đang gọi, hắn bắt máy: “Alô.”

Tiếng nói của Phó Nam trầm thấp, không có nhiều lời nói nhảm mà trực tiếp vào vấn đề, “Vận Hàn, mình có chút lo lắng cho Tinh Tinh.” Giọng nói có chút ưu tâm.

“Tinh Tinh thế nào? Cô ấy không phải cùng với đối tượng hẹn hò tiến triển rất thuận lợi sao?” Âu Dương Vận Hàn tức giận nói, nghĩ thầm Phó Nam thật đúng là nhiều chuyện, hắn không muốn nghe Tinh Tinh cùng người đàn ông khác hẹn hò rất thuận lợi.

“Chính là quá thuận lợi, mình mới lo lắng.” Phó Nam nói, cố ý dừng lại một chút.

“Có ý tứ gì?” Âu Dương Vận Hàn không nhận được hỏi, hơi giận bạn tốt của hắn nói chuyện điên cuồng, khẩu vị trên người.

“Cái người gọi là Hoàn Phú Vinh đó là một thương nhân, nghe nói có tính bạo lực, hai người vợ trước đó vì không chịu nổi mối kiện lên tòa, còn đi kiểm tra thân thể mới lấy được giấy ly hôn.”

“Cái gì?!” Âu Dương Vận Hàn không cách nào che giấu được lòng mình, “Người đàn ông kia đã cưới hai lần? Còn đánh vợ?” Hắn chau mày, lo lắng, “Tinh Tinh không thể cùng người như vậy ở chung một chỗ!”

“Mình cũng cảm thấy như vậy.” Phó Nam đề nghị: “Cậu có nên cùng Tinh Tinh nói chuyện một chút, khuyên nhủ cô ấy?”

Âu Dương Vận Hàn sững sốt, vẻ mặt tối tăm, “Cậu nếu biết chuyện này sao không trực tiếp nói cho cô ấy biết?”

“Mình sợ cô ấy không tin mình, dù sao mình cũng là người cậu giới thiệu cho cô ấy, nếu cô ấy hiểu lầm mình vì không theo đuổi được cô ấy nên có ác ý hăm hãi, như vậy không tốt.”

“Tinh Tinh sẽ không nghĩ như vậy.” Âu Dương Vận Hàn mở miệng bác bỏ, “Cô ấy không phải là người như vậy.”

Phó Nam mắt đét tai ngơ, tự mình nói tiếp “Mình nghĩ cậu nói chuyện này với cô ấy thì tốt hơn, không phải cậu nói cô ấy là em gái cậu sao, dĩ nhiên với mình thì cậu nói sẽ tốt hơn, phải không?”

“Mình...” Đời này Âu Dương Vận Hàn có rất ít lời nói không thể nói ra vào đúng thời điểm, thế nhưng lần này hẳn lại chỉ có thể bực mình cúp điện thoại.

Nhìn chằm chằm vào tư liệu các khu vui chơi trên bàn, tâm hắn lại loạn lên.

9. Chương 9

Âu Dương Vận Hàn chạy xe trên đường lớn, nơi đến là nhà Tống Tinh Tinh, một sự nóng nảy bám theo trái tim hắn mấy ngày nay, mà hết thấy những điều này đều do Phó Nam ban tặng.

Vì chuyện này, hắn đã đấu tranh rất nhiều ngày, cuối cùng quyết định gọi điện cho Tống Tinh Tinh, chung quy lại không có người nghe, tình huống này không tầm thường. Điều đó khiến hắn càng thêm lo lắng, rốt cuộc quyết định tự mình đi đến nhà cô tìm.

Hắn đem xe dừng lại, nhớ tới trước kia đưa Tinh Tinh về, lần đầu tiên hắn ôm cô, lời nói rõ ràng dứt khoát kia khiến hắn không cách nào quên được. Rõ ràng chính hắn là người phá giới hạn bạn bè, còn nói với cô những lời nói ác liệt kia, nếu như Tinh Tinh không muốn gặp hắn, hắn cũng không thể trách người nào, chẳng qua bất kể là như thế nào, hắn đều phải đem chuyện của người đàn ông kia nói cho cô biết, hắn không hy vọng Tinh Tinh bị tổn thương.

Ngẩng đầu vừa nhìn, đèn nhà Tống Tinh Tinh sáng, điều này chứng tỏ cô ở nhà làm cho Âu Dương Vận Hàn an tâm một chút. Hắn đi cầu thang lên lầu, bước chân lại càng ngày càng nặng nề, ảo não phát hiện mình cứ nhiên bởi vì khẩn trương mà tim đập rộn lên.

Kể từ ngày đó, hắn đã rất lâu không có nhìn thấy cô, không biết cô sẽ dùng thái độ gì đối với hắn?

Đi lên lầu ba, Âu Dương Vận Hàn đi xuyên qua hành lang, đi tới trước cửa nhà Tinh Tinh, kinh ngạc chú ý tới cửa cứ nhiên không khóa. Hắn khe khẽ đẩy cửa ra, vừa nhìn một cái cơ hồ máu huyết trong người hắn dường như muốn đông lại!

Tống Tinh Tinh nằm ở trên giường, một nửa người trên trần trụi của đàn ông cúi xuống người cô, hắn đang chuẩn bị kéo quần áo của cô...

Âu Dương Vận Hàn không còn khả năng để suy nghĩ, vọt vào, “Tên khốn khiếp này!”

Người đàn ông kinh ngạc quay đầu lại, còn không kịp thấy rõ người trước mặt là ai thì đã bị đánh ngã trên mặt đất, đau đớn, không ngừng kêu rên, “Anh là ai?”

“Anh không xứng để biết tên tôi, cút đi cho tôi! Nếu không cút anh hãy chờ lên tòa” Âu Dương Vận Hàn đã man nói.

Một người đàn ông trắng nõn mềm yếu lại dám đụng vào Tinh Tinh! Nếu hắn đến trễ mấy phút, có phải Tinh Tinh sẽ bị hủy trong tay hắn hay không? Nghĩ tới đây, hắn lãnh khốc đem tên kia kéo lại, đánh ầm ầm, mỗi một cú đều giáng vào bụng hắn vừa chính xác lại vừa đau

Hoàng Phú Vinh kêu rên ngã xuống đất, đau đến cơ hồ không bò dậy nổi. Người đàn ông trước mặt lửa giận ngút trời, cao lớn to con, hắn căn bản đánh không lại, hướng chỉ lòng hắn lại chột dạ, nghe được hai

chữ ” tòa án”, sợ tới mức cái gì cũng không dám nói, bò đến bên giường, cầm lấy y phục, liều mình chạy trốn chết.

Âu Dương Vận Hàn hô hấp nặng nề, cố gắng làm bình tĩnh lại, hắn chưa bao giờ mất khống chế như vậy, mới vừa rồi hắn cơ hồ đem tên đàn ông kia đánh cho còn nửa cái mạng, tất cả cũng vì Tinh Tinh.

Hắn quay đầu nhìn về phía Tống Tinh Tinh, không hiểu tại sao cô còn an tĩnh nằm trên giường. Hắn lo âu đi đến bên người cô, lại thấy cô bình tĩnh nhắm mắt lại, khuôn mặt trắng noãn vẻ mặt ôn hòa, tựa hồ một chút cũng không bị quấy rầy.

Nhìn xung quanh, Âu Dương Vận Hàn nhìn thấy hai lon nước trên bàn, nhất thời hiểu ra. Hắn thô thanh nguyên rửa, hận không thể đem tên đàn ông kia băm thành trăm mảnh!

Hắn cư nhiên bỏ thuốc với Tinh Tinh!

Âu Dương Vận Hàn đi tới cửa, khóa lại, trở lại bên cạnh Tống Tinh Tinh, trầm mặc nhìn cô hồi lâu, hô hấp của cô nhẹ nhẹ mà vững vàng, vẻ mặt dịu dàng của cô giống như thiên sứ đang ngủ say. Khóe miệng hắn cong lên, đem chân đạp lên trên người cô, đưa tay nhẹ nhàng đem mấy sợi tóc rủ xuống trên mắt vén lên, còn mình thì ngồi xuống sàn nhà.

Chỉ cần có hắn ở đây, hắn sẽ không để cho bất luận kẻ nào tổn thương cô...

Có lẽ là nhìn thấy Tống Tinh Tinh bình an vô sự, hắn rốt cuộc thở phào nhẹ nhõm, hắn tựa vào bên giường, không tự chủ được nhắm mắt lại, ngủ thật say.

Không biết qua bao lâu, Tống Tinh Tinh không thoải mái tỉnh lại, mở mắt, cảm giác đầu rất đau, thân thể nặng nề không giống của mình. Cô sao vậy? Cô nằm ở trên giường, nhớ ngày hôm qua Hoàng Phú Vinh cầu hôn với cô, cô không đáp ứng, sau đó hắn đưa cô về nhà, vẻ mặt như đưa đám, cô cảm thấy nên xin lỗi hắn, vì vậy mời hắn lên nhà uống ly trà, sau... Sau nữa cô cũng không có ấn tượng.

Hắn ở đâu? Cô khốn hoặc ngồi dậy, nhìn thấy có một người đàn ông ngồi bên cạnh giường cô ngủ, cô chỉ thấy hắn phát ra một chút nồng đậm, hình như là... Cô che miệng, trong nháy mắt trái tim dừng lại, rồi sau đó lại điên cuồng gia tốc nhảy lên.

Cô không hiểu, hắn tại sao lại ở chỗ này?

Động tĩnh trên giường khiến Âu Dương Vận Hàn tỉnh lại, hắn nhìn trên giường, nhìn thấy Tống Tinh Tinh mở to hai mắt nhìn hắn, vẻ mặt mê hoặc, giống như không biết chuyện gì xảy ra.

“Em có khỏe không? Có cảm thấy nơi nào không thoải mái hay không?”

Tiếng nói khàn khàn của hắn khiến Tống Tinh Tinh tin là mình không nằm mộng, nhưng mà hắn...

“Sao anh lại ở chỗ này?” Cô thận trọng hỏi. Gặp lại hắn, cô rất vui nhưng cô không dám biểu hiện ra.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô tràn đầy khốn hoặc, không giống trước kia khi nhìn hắn cô luôn cười ngọt ngào, điều này làm cho Âu Dương Vận Hàn có chút bi thương nhưng hắn vẫn cố ngượng đáp. “Hôm qua em bị tên khốn kia bỏ thuốc, bất quá không có chuyện gì, anh sẽ không để hắn thương tổn đến em.”

Bỏ thuốc? Đây chính là nguyên nhân cô cảm thấy không thoải mái sao? Tống Tinh Tinh rất khó tin Hoàng Phú Vinh lại làm như vậy, nhưng lại nghĩ đến sau khi uống nước do hắn mua cô mới bất tỉnh nhân sự, cô lẩm bẩm mà nói: “Hôm qua hắn vừa cầu hôn với em, không lẽ lại làm vậy.”

Cầu hôn?! Âu Dương Vận Hàn phản ứng kích động, “Em không thể gả cho hắn!”

“Tại sao?” Tống Tinh Tinh càng ngày càng không hiểu. Hắn vẫn là hắn, rồi lại không phải là hắn, hắn xem ra thật kích động, khuôn mặt thậm chí có chút đỏ.

“Hắn... Em biết vì sao hắn hai lần cưới vợ không?! Cũng bởi vì hắn có khuynh hướng bạo lực! Ngày hôm qua lại bỏ thuốc với em, hắn là người cạn bã! Em không thể gả cho người như vậy!”

“Sao anh lại biết rõ ràng như vậy?” Cô không hiểu, ánh mắt trong suốt nhìn hắn, “Anh như thế nào lại ở chỗ này?”

Âu Dương Vận Hàn cứng họng, ảo não vò vò tóc, không biết nên nói như thế nào nữa, chỉ có thể lặp lại: “Em không thể gả cho hần.”

Tống Tinh Tinh biểu lộ một chút chán nản, “Không sao cả, thực ra hần đối với em rất tốt, em cũng không đáp ứng sẽ gả cho hần, nhưng em sẽ nghiêm túc suy nghĩ, dù sao em cũng đã hai mươi lăm tuổi rồi, mà hần lại là người đàn ông đầu tiên cầu hôn em, nói không chừng em sẽ rất hạnh phúc.”

Âu Dương Vận Hàn trong lòng rét run, thốt ra: “Hạnh phúc rất quý giá! Anh sẽ không cho phép em gả cho hần!” Hần lớn tiếng nói.

Hần xem ra rất tức giận, nhưng tại sao lại vậy chứ? Cô đã sớm cùng hần không có quan hệ không phải sao? Xem ra so với bình thường thì hần kích động hơn, đến cùng là có chuyện gì xảy ra? Giống như... Giống như hần rất quan tâm đến cô.

Chẳng qua là, nghĩ đến lời nói lần cuối cùng gặp mặt của hần, Tống Tinh Tinh mới vừa dấy lên hi vọng lập tức bị dập tắt. Không thể nào, nhất định là cô hiểu lầm.

Cô cái gì cũng không nói, chỉ dùng cặp mắt đau thương nhìn hần, điều này làm cho Âu Dương Vận Hàn khản trương, cơ hồ nghĩ hung hăng lay động cô, “Em không thể đem hạnh phúc cả đời ra nói giỡn được!”

Tống Tinh Tinh vẫn không nói chuyện, chẳng qua trầm mặc nhìn hần, cố gắng muốn khắc sâu bộ dáng của hần vào trong tâm trí. Cô rất nhớ hần, mới vừa rồi còn tưởng là ảo giác, không nghĩ tới lại là thực tế, hần đang ở trước mặt cô.

“Anh đang nói chuyện với em nha!” Âu Dương Vận Hàn lòng tràn đầy nóng nảy, nhất định phải nghe được lời hứa của cô.

“Cám ơn anh đã quan tâm em như vậy.” Tống Tinh Tinh rút cuộc nhẹ nhàng mở miệng, “Em không sao, anh không phải lo lắng. Công việc của anh đã quá mệt mỏi, không cần quan tâm đến em, hãy tự chăm sóc bản thân mình, được không?”

Mẹ kiếp! Âu Dương Vận Hàn nặng nề thở dài, nhắm mắt lại, tâm trạng quá đau khổ. Hần tình nguyện bị cô trách cứ, sắc mặt không tốt nhìn hần, cũng không cần cô dịu dàng quan tâm hần như thế, giống như trước đây ám áp quan tâm hần, điều này làm cho hần cảm giác mình rất khổn kiếp, rất đáng chết!” Tại sao em lại không nhận điện thoại của anh?”

Tống Tinh Tinh sửng sốt, nhàn nhạt nói, “Em cho là anh gọi nhầm, em không muốn mang phiền phức đến cho anh nữa cho nên em không nhận. Thật xin lỗi, đã để cho anh lo lắng, lại còn đặc biệt vì em chạy tới.”

Cô còn cùng hần nói xin lỗi? Ông trời! Âu Dương Vận Hàn bị cảm giác tội ác bao phủ, hần tức giận nhìn cô, “Con mẹ nó, em không phải xin lỗi, người khổn khiếp chính là anh, em có thể tức, có thể mắng anh, cũng có thể đánh anh, nhưng không nên bình tĩnh như vậy. Ngày đó anh nói chuyện rất quá đáng phải không? Anh đã khiến em thương tâm không phải sao?”

Tống Tinh Tinh lắc đầu, cúi đầu không nói lời nào, không bao lâu, một giọt nước mắt rơi trên chần, sau đó là hai giọt, ba giọt,... thấy vậy Âu Dương Vận Hàn tan nát cõi lòng, hần muốn ôm cô vào lòng, nhưng lại nghe được cô nhỏ giọng nói ——

“Không thích em không phải lỗi của anh, em chỉ muốn anh vui vẻ thôi. Vận Hàn, so với trước kia anh có vui vẻ hơn không?” Tống Tinh Tinh ngẩng đầu lên, vẻ mặt tràn đầy chờ mong.

Âu Dương Vận Hàn không đáp được, hồi lâu, hần chỉ là ngu muội nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn dịu dàng của cô, cái gì cũng không nói.

Cô chỉ hi vọng hần vui vẻ...

Âu Dương Vận Hàn ngồi ở trong phòng làm việc ngăn người, Tinh Tinh... Hần không đối xử tốt với cô, nhưng cô lại quan tâm hần như trước đây, còn nói mong hần được vui vẻ... Hần vui vẻ sao?

Hần phát hiện mình cư nhiên không trả lời được, cuộc sống không có Tinh Tinh, hần nói không ra hai chữ “Vui vẻ”.

Điện thoại vang lên, Âu Dương Vận Hàn bắt máy, đầu bên kia điện thoại là Phó Nam nói cho hắn biết, bạn gái Mạc Tu Bình gặp chuyện không may, hiện tại cả người Mạc Tu Bình đều đang suy sụp...

Cúp điện thoại, Âu Dương Vận Hàn lập tức gọi điện cho Mạc Tu Bình nhưng điện thoại di động không ai nhận, hắn rất lo lắng.

Không suy tính gì nhiều, Âu Dương Vận Hàn quyết định đến nhà Mạc Tu Bình tìm người.

Sắc mặt hắn ngưng đọng, vẫn không thể tin, chuyện này thật sự quá đột ngột, thật làm cho người ta kinh hãi.

Phó Nam nói: Chuyến bay đi Canada rơi xuống Đại Tây Dương, tất cả hành khách không một ai may mắn còn sống sót. Hắn cũng biết tin tức này, mấy ngày nay trên báo chí đều đăng tin tức ngoài ý muốn này, chẳng qua hắn không biết bạn gái Mạc Tu Bình cũng ở trong số đó

Tại sao lại xảy ra chuyện như vậy chứ? Âu Dương Vận Hàn thở dài..

Cho dù ngoài miệng Mạc Tu Bình không thừa nhận, nhưng hắn biết địa vị Uyển Dung ở trong lòng hắn không có người nào có thể so sánh. Hiện tại lại xảy ra chuyện như vậy, chắc chắn Mạc Tu Bình chịu đả kích không nhỏ. Nhớ tới cái chết của Duyệt Lăng, nhớ tới lúc ấy hắn có bao nhiêu thống khổ, tuyệt vọng cỡ nào, hắn thế nhất định phải giúp Mạc Tu Bình bước ra khỏi nỗi đau này.

Âu Dương Vận Hàn đem xe vào bãi đỗ xe trong cao ốc, hắn đã hỏi nhân viên quản lý, xác định mấy ngày hôm nay Mạc Tu Bình không ra khỏi nhà, hắn trực tiếp đi thang máy lên nhà bạn tốt, đứng trước cửa ấn chuông. Hắn ấn chuông cửa, lại không người nào ra mở, hắn không chết tâm tiếp tục ấn, hắn biết Mạc Tu Bình ở nhà.

Qua hồi lâu, cửa rốt cuộc cũng mở ra, nhìn thấy bạn tốt, Âu Dương Vận Hàn quả thật không nhận ra hắn. Mạc Tu Bình hoàn toàn thay đổi, không thấy một mối, trên người chỉ có một chiếc áo sơ mi nhúm cùng chiếc quần màu đen cũng như vậy, vừa mở cửa, hắn liền xoay người vào nhà, bước chân xiêu vẹo, nặng nề té ở trên sa lon.

“Vận Hàn, con mẹ nó, cậu đủ cố chấp, hiện tại mình không mong người nào đến phiền mình, cậu về đi.”

Âu Dương Vận Hàn vào nhà, trong nhà bữa bọn không chịu nổi, còn ngửi được mùi rượu nồng đậm, nhưng hắn không quan tâm những thứ này, hắn quan tâm là Mạc Tu Bình. Đến gần vừa nhìn, hắn phát hiện tóc Mạc Tu Bình rối tung, mắt tràn đầy tơ máu, râu ria hiện đầy cằm, nếu ném hắn trên đường, hắn cùng kẻ lang thang không có gì khác biệt.

Bất quá thời gian mới mấy ngày mà Mạc Tu Bình liền tiêu tụy như vậy, cả người lồi thoi lệch thẹo, gầy đi rất nhiều, quần rộng thùng thình, xem ra cái chết của Uyển Dung có đả kích rất lớn với hắn.

Âu Dương Vận Hàn trầm mặc, ngồi đối diện hắn, qua hồi lâu mới mở miệng: “Tu Bình, mình cũng rất khổ sở”

Những lời này khiến Mạc Tu Bình nổi lên phản ứng, hắn tựa như bị điện lướt qua cái bàn, đến trước mắt Âu Dương Vận Hàn túm cổ áo, quát: “Con mẹ nó cậu khổ sở cái rắm! Cậu cái gì cũng không biết, cái gì cũng không biết, là mình hại chết Uyển Dung, là mình!” càng rống về sau, thanh âm lại xen lẫn với tiếng khóc.

Âu Dương Vận Hàn kéo tay hắn xuống, dùng sức cầm hai vai hắn.”Tu Bình, tỉnh lại một chút, chuyện này xảy ra là ngoài ý muốn không phải lỗi của cậu.”

“Cậu không biết, cậu không biết...” Mạc Tu Bình khóc, hắn từ trước đến giờ kiêu ngạo, không người nào có thể làm hắn yếu thế nhưng bây giờ hắn khóc giống như đứa trẻ, hắn lôi kéo Âu Dương Vận Hàn thật chặt, nước mắt trên mặt cứ chảy xuống, “Mình có thể ngăn cản cô ấy, cô ấy không phải muốn đi chơi mà là muốn mình giữ cô ấy lại... Trước đó bọn mình cãi nhau một trận, cô ấy chỉ nói lấy, mình có thể giữ cô ấy lại nhưng mình đã không làm thế! Mình đáng chết không giữ cô ấy lại mình đang chết, đáng chết!”

Nói xong, hắn buông Âu Dương Vận Hàn ra, liều mạng đánh lồng ngực mình.

Thấy hần như vậy, Âu Dương Vận Hàn khó chịu, hần ngăn cản Mạc Tu Bình tiếp tục thương tổn mình, đẩy hần ngồi xuống, thanh âm nghiêm nghị, “Tu Bình, chuyện đã như vậy, cậu có đem mình đánh chết, Uyển Dung cũng sẽ không sống lại!”

Mạc Tu Bình dừng động tác lại, vẻ mặt tuyệt vọng, tinh thần sa sút té ở ghế sa lon, tựa như mất tất cả khí lực, không ngừng lẩm bẩm mà nói: “Mình không thấy cô ấy, ngay cả tiền lên máy bay mình cũng không đi, mình cho rằng cô ấy sẽ không ra khỏi nước, không nghĩ tới máy bay cư nhiên gặp chuyện không may, tại sao lại vừa lúc như vậy? Tại sao? Tại sao?!”

“Mình biết, mình biết.” Âu Dương Vận Hàn vỗ vỗ lưng của hần, nhớ tới nhiều năm trước mất đi Duyệt Lăng, “Mình cũng đã từng trải qua cảm giác này.”

“Không, không giống như vậy, cậu không biết.” Mạc Tu Bình mở ánh mắt sưng đỏ của hần ra, cõi lòng tan nát nói nhỏ: “Mình thật tâm yêu cô ấy, rất yêu cô ấy, muốn cùng cô ấy sống cả đời bên nhau. Ngay cả nhẫn kết hôn mình cũng đã mua, chuẩn bị qua sang năm sẽ cầu hôn cô ấy, không nghĩ tới cô ấy lại đi như vậy, ngay cả lần cuối cùng mình cũng không thấy được cô ấy...”

Âu Dương Vận Hàn trầm mặc nghe, hần cảm thấy khổ sở. Cuộc sống không thể biết trước được điều gì, hạnh phúc có thể dễ dàng biến mất, muốn hủy diệt có cơ nào dễ dàng. Điều này làm cho lòng hần tràn đầy cảm khái.

“Ngay cả một câu yêu mình cũng chưa nói với cô ấy...” Từ trước đến giờ hần hăng hái không ai bì nổi nhưng hần ..., dần ông không dễ dàng rơi lệ, hiện tại lệ hần rơi làm thế nào cũng không ngừng được. “Nghĩ đến cô ấy đã chết mà vẫn không biết mình yêu cô ấy, mình rất hối hận! Nếu mình không kiêu ngạo, không sĩ diện, ít nhất cô ấy...” Hần cũng không nói được nữa, thanh âm nhỏ dần, “Mình rõ ràng... Rõ ràng có thể bắt được... Hạnh phúc, rõ ràng có thể... Chỉ cần mình thẳng thắn một chút, đối với mình thành thật một chút... Chỉ cần mình...” (Ngư: Haizz...vậy mới nói: lúc hạnh phúc ở trong tay thì lại hồ hững không cần nhưng đến khi nó biến mất mới biết đối với mình nó quan trọng nhường nào. Mong rằng ai đang có hạnh phúc trong tay thì hãy giữ lấy đừng như anh này nhé)

Âu Dương Vận Hàn ngồi một bên trầm mặc lắng nghe, không nói lời an ủi gì. Mặt khác, tâm tình của hần phức tạp vạn phần, một bóng người hiện ra trong đầu hần, bóng người ấy không phải Duyệt Lăng mà là Tinh Tinh.

Hạnh phúc khó có thể nắm giữ, thấy Mạc Tu Bình ảo não hối hận, làm hần nghĩ đến mình cùng Tinh Tinh. Hần biết mình rất thích Tinh Tinh, có lẽ có yêu cô một ít, nhưng hần lại ép cô rời xa hần, nguyên nhân rất đơn giản, hần không thể lại tiếp nhận một lần nữa mất đi, cho nên hần tình nguyện bức cô đi, cũng không nguyện ý mạo hiểm.

Nhưng hiện tại, hần bắt đầu hoài nghi quyết định của mình có phải sai lầm hay không. Hạnh phúc chỉ có trong nháy mắt, hoặc ngay sau một khắc sẽ bị cướp đi, nhưng là còn hơn chưa từng có hoặc có thể... Vững vàng bắt được hạnh phúc mới là lựa chọn chính xác?

Âu Dương Vận Hàn trầm tư, nở nụ cười khổ. Hiện tại hần muốn những thứ này còn hữu dụng sao? Là chính bản thân hần buông tha hạnh phúc, không phải sao?

Chuyện tình của Mạc Tu Bình khiến Âu Dương Vận Hàn suy nghĩ rất nhiều, mấy ngày nay hần tự hỏi mình có phải đã quyết định sai hay không, ý nghĩ cũng càng ngày càng hỗn loạn, không tìm được đáp án.

Hôm nay, hần hẹn gặp mặt Hiểu Lạc, đây là lần đầu tiên gặp mặt sau khi Hiểu Lạc kết hôn cũng là bọn họ lần đầu tiên lên lút gặp mặt, hần biết chồng của cô -Viên Mục Nghiêu có sức ghen rất lớn, không muốn đưa tới những điều hiểu lầm không đáng, nhưng lúc này hần thật sự cần Hiểu Lạc cho ý kiến.

Mặc dù đã kết hôn hơn ba năm, nhưng Hiểu Lạc một chút cũng không thay đổi, chẳng qua là hơi đầy đặn, xem ra Viên Mục Nghiêu chăm sóc cô rất khá. Âu Dương Vận Hàn cảm thấy rất an ủi, Hiểu Lạc hạnh phúc như vậy, hần cũng vui vẻ.

Sau khi tán ngẫu tình trạng gần đây, Âu Dương Vận Hàn chủ động nói đến chuyện của Tinh Tinh, từ chuyện bọn họ gặp mặt ở trên máy bay cho đến chuyện hần ép cô rời đi, Từ đầu đến cuối Hiểu Lạc vẫn chuyện tâm lắng nghe, không nói một lời nào.

Ánh mắt Âu Dương Vận Hàn trầm trầm hướng về phương xa không có mục đích ngoài cửa kính, thanh âm trầm thấp, “Anh không biết mình có phải đã làm sai hay không, anh thích cô ấy nhưng lại làm cô ấy bị tổn thương, cô ấy... là một cô gái tốt, bất kể anh nói cái gì, làm cái gì, cô ấy cũng chưa bao giờ trách anh, thủy chung nguyện ý tha thứ, quan tâm anh, ai...”

Hiếu Lạc trầm mặc chờ hắn nói xong, chuyên tâm quan sát vẻ mặt của hắn, cảm thấy rất kinh ngạc, cô chưa bao giờ gặp qua biểu tình giãy giụa của hắn như vậy, từ trước đến giờ hắn luôn tỉnh táo chừng chặc, giống như trên thế giới không có chuyện gì có thể làm khó hắn, nhưng bây giờ vì một người phụ nữ hắn lại giãy giụa than thở, thế này...

“Anh Âu Dương, em đối với anh thật thất vọng.”

Âu Dương Vận Hàn ngây ngẩn cả người, hắn nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Hiếu Lạc, lại có chút khản trương. “Em nói như vậy là có ý gì?”

“Anh đã từng vì người phụ nữ nào mà đấu tranh, phiền não như vậy chưa? Không có đúng không? Anh căn bản đã yêu cái cô gái có tên gọi là Tống Tinh Tinh kia..., không giải thích được lý do vì sao đẩy cô ra, làm cho hai người cũng thống khổ. Hai người đều thích nhau, tại sao lại muốn cự tuyệt hạnh phúc a? Cũng chỉ bởi vì anh cảm thấy hạnh phúc này không phải là chị Duyệt Lăng? Cũng bởi vì anh không muốn chịu đựng nỗi thống khổ lần nữa?” Cô nặng nề thở dài, thất vọng lắc đầu —

“Em nghĩ nếu chị Duyệt Lăng ở trên trời có biết, sẽ tức giận giống em, mắng anh làm sao có thể biến thành một tên nhất gan như vậy!”

Cả người Âu Dương Vận Hàn kinh ngạc nhìn Hiếu Lạc, tại sao hắn lại không biết Hiếu Lạc mắng người hung hãn như vậy, cô phân tích tình cảm mạch lạc, quả thật không giống Hiếu Lạc mà hắn biết.

“Em không phải nói quá rồi chứ?” Hiếu Lạc miệng đắng lưỡi khô nói, cầm chén nước uống vài ngụm, lúc này mới chú ý tới vẻ mặt của hắn, đỏ mặt lên, “Bất quá, em thật sự cảm thấy anh không nên a..., tổn thương cái cô gái gọi Tinh Tinh như vậy, huống chi lý do anh cự tuyệt cô ấy rất buồn cười, hoang đường.”

“Buồn cười, hoang đường?” Âu Dương Vận Hàn nháy mắt mấy cái, có chút mê hoặc. Hắn vì chuyện của Tinh Tinh mà tự trách như vậy, nóng nảy lại phiền não, Hiếu Lạc lại nói hết thấy đều là do hắn lo sợ không đầu.

“Dĩ nhiên. Chính anh suy nghĩ một chút nếu như không phải anh yêu cô ấy..., cần gì quan tâm như vậy, vì cô ấy phiền não đây? Anh nên hỏi mình một chút, tại sao anh lại quan tâm cô ấy như vậy, quan tâm đến nỗi đem thời gian làm việc hẹn em ra nói chuyện? Điểm này cũng không giống anh a, anh không phải luôn thích làm việc sao? Tất cả mọi người đều nói anh là người điên cuồng làm việc. Đây! Hiện tại trong đầu anh là cô ấy cho nên em nghĩ anh đã sớm yêu cô ấy a”

“Chị Duyệt Lăng không có khả năng ở với anh đến bạc đầu giai lão, hiện tại có một người khác có thể cùng anh, làm cho anh vui vẻ, làm cho anh hạnh phúc thì tại sao chị Duyệt Lăng sẽ tức giận đây? Em nghĩ chị ấy chẳng những không tức giận mà còn chúc phúc cho anh, bởi hạnh phúc của anh cũng chính là hạnh phúc của chị ấy a.”

Âu Dương Vận Hàn nghe vậy, tâm trạng hỗn loạn dường như tìm được ánh sáng, từ từ trở nên thư thái, chẳng qua là... “Nếu cô ấy cũng giống như Duyệt Lăng đột ngột rời đi, anh sợ mình sẽ không có khả năng chịu đựng.” Đây là chuyện hắn lo lắng nhất.

Hiếu Lạc liếc mắt, lắc đầu thở dài, “Tương lai sẽ xảy ra chuyện gì, không có ai có thể dự đoán, nếu như hai người có thể hạnh phúc đến già thì sao? Như vậy chẳng phải anh đã đánh mất hạnh phúc của mình sao? Huống chi, bởi vì sợ mà mất đi, tình nguyện vừa bắt đầu liền cự tuyệt, đây không phải là đầu đuôi lẫn lộn sao? Nếu anh thực sự để Tinh Tinh rời khỏi anh, nhất định anh sẽ hối hận!”

Âu Dương Vận Hàn trầm mặc, lời nói của Hiếu Lạc từng điểm từng điểm đánh vào trái tim hắn, tuy tuổi cô còn nhỏ nhưng rất hiểu hắn, cô so với hắn còn hiểu rõ bản thân hắn hơn. Chuyện thật sự đơn giản như vậy sao?

“Anh Âu Dương, em biết cái chết của chị Duyệt Lăng khiến anh rất thống khổ, nhưng cũng đã qua lâu như vậy rồi, làm lành hạnh phúc một lần nữa không phải là sai, em hi vọng anh suy nghĩ một chút, không cần

làm ra quyết định hối hận.” Hiểu Lạc thành tâm thành ý mà nói.

Sau khi cùng Hiểu Lạc nói xong, Âu Dương Vận Hàn đi ô tô về nhà, trên đường hắn nghĩ rất nhiều, nhớ tới Mạc Tu Bình yêu Uyển Dung mà không thể nói ra khỏi miệng được, lại nhớ tới Tinh Tinh yêu hắn như vậy, khúc mắc quanh năm tích tụ từ từ từng điểm từng điểm được tháo gỡ.

Mấy ngày trước, hắn cùng Phó Nam đi qua xem Mạc Tu Bình. Mặc dù trên mặt Mạc Tu Bình không có nụ cười nhưng hắn đã dần dần tiếp nhận sự thật, chẳng qua, thủy chung không đem lời yêu nói ra khỏi miệng, sợ cả đời sẽ phải ở lại trong lòng hắn.

Âu Dương Vận Hàn về đến nhà, đi về phía phòng ngủ chính mà mấy năm nay hắn chưa bao giờ đặt chân vào, đẩy cửa đi vào. Kể từ khi Duyệt Lăng chết đi, hắn liền từ phòng ngủ chính chuyển đến phòng khách, bởi vì sợ mà hắn đã rất lâu không có bước vào nơi này.

Nhìn thấy cảnh vật quen thuộc, hắn vẫn như cũ không cách nào ngăn chặn đau đớn, tựa hồ thân ảnh của Duyệt Lăng tràn đầy căn phòng. Hắn đi tới trước ngăn tủ, bên trong đều là những kỉ niệm của hắn cùng Duyệt Lăng, mười mấy quyển album lớn, còn có mười mấy cuốn băng (tape), bốn phía khắp nơi trong gian phòng đều là ảnh chụp ngọt ngào của họ, trong tấm hình chính họ luôn cười vui vẻ, thế nhưng đây cũng là chuyện của quá khứ rồi.

Âu Dương Vận Hàn tiện tay rút ra một quyển băng (tape) bỏ vào đầu đĩa, trầm mặc nhìn bộ dạng của Duyệt Lăng đứng trước ống kính cười đến vui vẻ, sau đó hắn thấy mình nhiều năm trước, hắn nhớ đây là ngày kỉ niệm kết hôn của bọn họ, Duyệt Lăng khoái trá cùng hắn ở nhà.

Hắn nghe thấy trên TV Duyệt Lăng nói: cái này để lại cho con để chúng thấy cha mẹ ân ái cỡ nào.

Nguyện vọng này vĩnh viễn sẽ không được thực hiện, Âu Dương Vận Hàn đau lòng không chịu nổi, hắn tắt TV, hô hấp nặng nề.

Duyệt Lăng... Anh còn có thể có được hạnh phúc sao? Duyệt Lăng không phải sẽ bị phản bội sao? Em có thể sẽ trách anh hay không? Hắn yên lặng ở trong lòng hỏi, lại không nhận được bất kỳ đáp án nào.

Đem băng (tape) cẩn thận trả về chỗ cũ, hắn rút ra trong đó một quyển album, lẳng lặng nhớ lại ngày trước. Giở từng trang, hắn thỉnh thoảng khẽ vuốt tấm hình có nụ cười rục rịch của vợ. Lật qua một trang, hắn ngừng ra, nhìn chăm chú vào một tấm hình trong đó, hồi lâu không thể nói ra được.

Đó là một tấm hình chụp Duyệt Lăng cùng một cô gái trẻ ở trước một gian hàng, hắn không nhớ rõ thời điểm chụp tấm hình này, nhưng hắn nhớ cô gái kia! Cô gái kia cười đến xấu hổ, còn mang theo điểm ngây thơ, hắn xác định đó là Tinh Tinh!

Tại sao? Tại sao lại có Tinh Tinh trong hình của Duyệt Lăng? Âu Dương Vận Hàn cau mày, cố gắng hồi tưởng, rốt cuộc nghĩ tới.

Nhiều năm trước, hắn cùng Duyệt Lăng đi dạo chợ đêm, mua bồn hoa cùng giống cây, hắn còn nhớ rõ Duyệt Lăng còn lôi kéo cô gái trong gian hàng cùng chụp hình.

Cô bé kia là Tinh Tinh? Âu Dương Vận Hàn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, đây quả thực quá đúng dịp! Hắn cứ nhiên từ nhiều năm trước đã cùng Tinh Tinh gặp mặt? Tinh Tinh... Nhớ tới cô, trong lòng hắn ầm ập một hồi. Cô có nhớ không? Không thể nào nhớ, khi đó cô còn nhỏ như vậy, ngay cả hắn cũng không nhớ, dĩ nhiên Tinh Tinh càng không thể nào có ấn tượng.

Nghĩ tới điều gì, hắn để quyển album xuống, đi ra khỏi phòng ngủ ra ngoài cửa, đi đến đình viện bên ngoài, hắn nhìn thấy hoa cỏ nở rộ, khắp nơi xanh biếc, hắn bước lên trên cỏ, đi tới một cây đại thụ, cúi đầu nhìn tấm biển bên cạnh gốc cây, chữ viết Duyệt Lăng tinh tế hiện ra ở trên, còn ghi rõ nhật kỳ.

Hắn ngẩng đầu lên, nhìn lên hai cây cao, cây mọc khỏe mạnh, lá xanh đón gió lay động bay theo chiều gió, tràn đầy năng lượng. Nhìn nhìn, ánh mắt Âu Dương Vận Hàn liền ươn ướt, trong lòng ngực tràn đầy tình cảm không thể nói ra, bắt đầu tin tưởng vào vận mệnh.

Đây là giống cây năm đó Duyệt Lăng mua của Tinh Tinh, hắn còn nhớ rõ hôm sau mưa về, Duyệt Lăng hào hứng đi đến đình viện vội vàng đào đất tưới nước, thận trọng đem giống cây trồng xuống dưới đất.

Giống cây năm đó hôm nay đã phát triển nhanh chóng, đáng đáp so với hân còn cao hơn, Âu Dương Vận Hàn đưa tay khẽ vuốt cây, tình cảm trong lòng hân rối rắm, quần quanh, cuối cùng cũng trở nên thư thái.

Âu Dương Vận Hàn cúi đầu, nhẹ nhàng ở thân cây ấn xuống một nụ hôn, rồi sau đó lui ra, mang theo một cổ quyết tâm.

Đó là hân tạm biệt Duyệt Lăng, không phải hân quên mất cô, mà đem những kỉ niệm cùng cô cất giấu ở trong lòng. Hân rút cuộc đối với mình thỏa hiệp, cũng thỏa hiệp với tình cảm của Tinh Tinh, hân muốn bắt được hạnh phúc, cho dù bị kịch sinh ly tử biệt có thể tái diễn lần nữa, hân cũng muốn cùng Tinh Tinh gần nhau, cho cô rất nhiều rất nhiều hạnh phúc!

10. Chương 10

Sau khi hiểu được trái tim mình, Âu Dương Vận Hàn vượt qua một buổi tối, nếu không phải hôm sau đi làm, hân nhất định lái xe đến gặp Tinh Tinh.

Nhưng cuối cùng hiện tại hân đang ở công ty xử lý công việc có chút không yên lòng, hân nghĩ đến cô, vô cùng muốn gặp cô, càng muốn nhìn thấy khuôn mặt đáng yêu tươi cười của cô

Hiện tại Tinh Tinh cũng đang đi làm, buổi tối cô sẽ nguyện ý cùng hân gặp mặt? Âu Dương Vận Hàn không có được tự tin. Hân không tốt với Tinh Tinh như vậy, cô sẽ nguyện ý tha thứ cho hân sao, cho hân thêm cơ hội sao? Nhất định sẽ! Cô thương hân, dịu dàng, thiện lương như vậy, nhất định sẽ tha thứ cho hân.

Đến trưa, Âu Dương Vận Hàn xử lý xong công việc, thư ký mua giúp hân một phần cơm, bắt tri bắt giác hân lại nghĩ tới Tinh Tinh, nhớ tới ước hẹn bữa trưa trong quá khứ của bọn họ. Không chịu đựng được nỗi nhớ, hân lấy điện thoại di động ra, hiện tại mặc dù không có biện pháp thấy cô, ít nhất trước tiên có thể nghe một chút tiếng nói của cô, hoặc có thể Tinh Tinh đang ăn phần ăn tiện lợi

Không biết có phải hay không sẽ nghĩ đến hân?

Điện thoại di động vừa kết nối, vang lên một tiếng lại một một tiếng, nhưng thủy chung không có ai nghe, hân không khỏi thở dài. Tinh Tinh có phải vẫn còn giận hân hay không? Nhưng lần trước cô đã đáp ứng sẽ tiếp điện thoại của hân không để cho hân phải lo lắng.

Cắt đứt điện thoại, hân lại gọi lại lần nữa, lúc này vang không được mấy tiếng liền có người nhận

Hân mỉm cười, thở phào nhẹ nhõm. “Tinh Tinh? Là anh.”

“Cái tên khốn kiếp này! Ai cho anh gọi tới?”

Thanh âm bén nhọn ở đầu điện thoại bên kia ngân cao, nghe rất tức giận, kỳ quái hơn chính là... Đó không phải Tinh Tinh. Âu Dương Vận Hàn sửng sốt, vừa bắt đầu liền cho là mình gọi nhầm, nhưng nhìn kỹ một chút số điện thoại trên màn hình, đúng là số của Tinh tinh a.

Xảy ra chuyện gì?, chẳng lẽ... cô đổi số? tìm Âu Dương Vận Hàn đập mạnh, nắm chặt điện thoại di động.”Xin hỏi có phải là điện thoại của tiểu thư Tổng Tinh Tinh không?”

“Hừ, nói nhầm, nếu không anh gọi tới có việc gì? Anh biết người nào tên Tổng Tinh Tinh thứ hai sao?”

Âu Dương Vận Hàn sửng sốt. Thanh âm đối phương bén nhọn, nghe ra rất bất mãn với hân, đến tột cùng là có chuyện gì xảy ra?”Có thể xin cô ấy nghe điện thoại không?”

“Không thể!”

“Tại sao?” Âu Dương Vận Hàn nóng lòng, tính khí cũng có chút mất tự nhiên. Người phụ nữ này tốt cùng là người nào? Tại sao người nghe điện thoại không phải Tổng Tinh Tinh mà là cô ta.

“Anh còn dám hỏi tại sao?” Đầu bên kia điện thoại là Diệp Tu Bình, đem tay muốn cướp điện thoại di động của Tinh Tinh ở một bên đẩy ra, giống như con cọp cái mắng lên ____

“Cái tên khốn kiếp này, thương tổn lòng Tinh Tinh còn chưa đủ sao? Còn tìm cô ấy làm cái gì? Tiếp tục tổn thương cô ấy sao? Hừ, tôi cho anh biết, tôi tuyệt đối sẽ không để cho anh thương tổn đến Tinh Tinh,

anh quả thật là đại hỗn đản! Anh có biết Tinh Tinh đã thích anh bao lâu hay không? Anh có biết cuộc sống một thân một mình của Tinh Tinh rất cực khổ hay không? Anh có biết cô ấy cố gắng kiếm tiền, tiết kiệm hơn nửa năm nhưng lại dùng số tiền ấy đi mua vé máy bay chỉ vì có thể ngồi bên cạnh anh hai giờ! Anh gặp qua người phụ nữ nào ngu như vậy chưa?”

Âu Dương Vận Hàn nghe mà có chút khiếp sợ, tiết kiệm hơn nửa năm nhưng lại dùng số tiền ấy mua vé máy bay? Tinh Tinh có nói gặp mặt trên máy bay không phải là trùng hợp, chẳng qua hần không biết, cô vì có thể ở bên cạnh hần hai giờ mà phải khổ cực như vậy. Nghĩ đến Tinh Tinh không dư dả lắm trong cuộc sống, hần liền đau lòng.

Tinh Tinh thật ngốc... Ngốc hơn chính là hần, cư nhiên thiếu chút nữa buông cô ra.

Đầu bên kia điện thoại di động, người phụ nữ kia vẫn tiếp tục mắng, tính nhẫn nại của Âu Dương Vận Hàn dần dần biến mất, mặt hần âm trầm, nỗ lực nghĩ chen vào nói, “Tôi muốn nói chuyện cùng Tinh Tinh.”

Diệp Tư Bình căn bản không để ý đến hần, cô đã sớm bắt mẫn với hần lâu rồi, lần này nếu chính hần đưa tới cửa, không hảo hảo mắng hần, khó có thể tiêu tan sự tức giận của cô.

“Tinh Tinh yêu anh nhiều năm như vậy, anh không quý trọng cô ấy coi như xong, lại còn nói nhiều lời làm tổn thương cô ấy như vậy, anh nghĩ anh là ai? Nếu không phải là Tinh Tinh ngu, làm sao lại để mặc anh chà đạp như vậy? Một cô gái tốt, ngu như vậy, anh không tìm được người thứ hai đâu..., cư nhiên chỉ vì lần đầu tiên nhìn thấy anh liền yêu anh, còn nghiêm túc như vậy. Mà anh thì sao? Anh quả thật là tên hỗn đản không xứng với cô ấy, may là ——”

“Mời gọi Tinh Tinh nghe điện thoại, tôi có việc gấp tìm cô ấy.” Âu Dương Vận Hàn trầm giọng nói, thanh âm cường ngạnh, không cho cự tuyệt. Hần không biết người phụ nữ này, cô ta lại nhiệt huyết mắng hần như vậy, hơn nữa đối với chuyện của hần và Tinh Tinh lại biết rõ như vậy. Cô không phải là bạn tốt của Tinh Tinh chứ? Cô nói, hần có cái hiểu, cái không hiểu, nhưng hần không để ý, hần nghĩ nói chuyện cùng Tinh Tinh, nếu như bạn bè của cô đối với hần bất mẫn, sau này có thể để cho cô ta mắng một cách thống khoái.

Diệp Tư Bình khép lại đôi mi thanh tú, cặp mắt phun lửa. Tên này rất quá đáng a, lại dám dùng thanh âm lớn nhỏ đối với cô a? Cô lớn tiếng rống trở lại, “Tinh Tinh không thể nghe điện thoại!”

“Tại sao?” Âu Dương Vận Hàn cau mày, tâm cuồng loạn, một cổ dự cảm bất thường ở trong lòng khuếch tán.

Diệp Tư Bình thô lỗ đáp lại làm Tinh Tinh ở bên cạnh khiếp sợ, mở to hai mắt, không thể tin đây là người bạn từ trước đến giờ luôn ưu nhã. Cô bấu môi lại lắc đầu, đưa tay nghĩ nhận lấy điện thoại di động, nhưng lại bị Diệp Tư Bình đẩy tay ra.

“Tinh Tinh xảy ra tai nạn xe cộ!” Diệp Tư Bình nói xong, không đợi Âu Dương Vận Hàn phản ứng, cô liền giành nói: “Bất quá không cần anh giả mù sa mưa, Tinh Tinh với anh một chút quan hệ cũng không có, hi vọng về sau anh không cần làm phiền cô ấy!” Nói xong, cô lập tức cắt đứt cuộc trò chuyện, hừ một tiếng, đưa điện thoại di động trả lại cho Tổng Tinh Tinh.

Điện thoại di động lần nữa vang lên, Tổng Tinh Tinh cầm điện thoại di động lên, nhìn Diệp Tư Bình một cái, cắn môi dưới, ngón tay đang muốn ấn xuống phím call ——

“Không thể nhận a! Mình thật sẽ bị cách làm người của cậu làm tức chết!” Diệp Tư Bình đoạt lấy điện thoại di động, trực tiếp nhấn nút từ chối, nhưng không được mấy giây điện thoại di động lại vang lên, cô nổi giận nhìn chằm chằm điện thoại di động, hần thật là chưa từ bỏ ý định, cô tắt điện thoại di động.

“Hò! Rốt cuộc khôi phục an tĩnh, thật thoải mái.” Cô vỗ vỗ tay, rất hài lòng.

“Tư Bình, cậu có phải nói quá khoa trương hay không? Mình chỉ bị xe máy đụng một chút thôi.” Tổng Tinh Tinh lắc đầu một cái. Buổi sáng cô đi làm bị xe máy đụng vào, mặc dù có đi công ty nhưng cấp trên thấy vết thương của cô cho nên kêu cô về nhà nghỉ ngơi. Vừa lúc Diệp Tư Bình gọi cho cô, biết cô bị thương nên lập tức chạy tới bên cạnh cô. Trên chân cô có một vết thương dài, cùi chỏ còn có những vết trầy xước nhỏ nhưng cô đã băng bó vết thương rồi.

“Vậy thì thế nào?” Diệp Tư Bình hừ một tiếng, “Cậu sợ hần lo lắng à?”

Tống Tinh Tinh cúi đầu, chẳng khác gì cam chịu. Biểu tình này khiến Diệp Tư Bình càng nổi giận hơn, môi đỏ mọng lại muốn giáo huấn cô, nhưng nghĩ đến mình cũng thiếu chút nữa hại Tinh Tinh, nếu không phải Âu Dương Vận Hàn kịp chạy tới, sự trong sạch của Tinh Tinh sẽ bị hủy.

Cô nhả mặt lại, không nói đến chuyện của Âu Dương Vận Hàn nữa, ngược lại nói: “Tinh Tinh, tên khốn Hoàng Phú Vinh không còn đến tìm cậu nữa chứ?”

“Không có.” Tống Tinh Tinh lắc đầu, “Từ sau ngày đó, hắn tựa như đã biến mất.”

“Vậy thì tốt, nếu hắn dám đến dây dưa với cậu, mình nhất định sẽ gọi cảnh sát bắt hắn.” Diệp Tư Bình vẻ mặt chán ghét, “Đúng là cái loại hạ lưu thủ đoạn!”

“Chuyện cũng đã qua.” Tống Tinh Tinh vỗ vỗ tay bạn tốt. Hiện tại cô một chút cũng không quan tâm tới Hoàng Phú Vinh, một lòng chỉ nghĩ tới Âu Dương Vận Hàn gọi cho cô làm gì đây? Tư Bình nói với hắn cô bị tai nạn xe cộ, hắn có vì cô mà lo lắng không?

“Tinh Tinh, thật xin lỗi a, trước khi giới thiệu cho cậu mình có hỏi rõ ràng bối cảnh cùng tài sản của hắn nhưng không nghĩ tới hắn sẽ đánh vợ mình... Nghĩ đến mình cứ nhiên lại đem người như thế giới thiệu cho cậu, mình cảm thấy nên xin lỗi cậu.” vẻ mặt Diệp Tư Bình ảo não.

“Cậu đừng nói như vậy, chuyện cũng đã qua rồi cậu không nên tự trách mình, mình bây giờ không phải là không có chuyện gì sao?” Tống Tinh Tinh cười cười.

Diệp Tư Bình gật đầu một cái, nhìn đồng hồ, “Cũng đã muộn rồi, cậu muốn ăn cái gì? Mình đi mua giúp cậu.”

Tống Tinh Tinh thuận miệng đáp lại tính đợi Diệp Tư Bình rời đi, sẽ lên gọi lại cho Âu Dương Vận Hàn, hỏi hắn tìm cô có chuyện gì. Nhưng cô phát hiện mình tính toán sai rồi, bởi vì Diệp Tư Bình nắm cô một cái, sau đó cầm điện thoại di động của cô lắc lư, sau đó lại bỏ vào trong túi xách của mình.

“Mình rất nhanh sẽ trở về a.” Nói xong, Diệp Tư Bình liền đi giày cao gót rời đi.

Ai... Tống Tinh Tinh than thở. Đến tận cùng Âu Dương Vận Hàn tìm cô có việc gì đây? Cũng có thể buổi tối hắn sẽ gọi lại? Nghe lời nói của Tư Bình, hắn sẽ lo lắng cho cô sao? Nghĩ tới điều này, tâm tình cô rất phức tạp, lại sầu kín thở dài.

Âu Dương Vận Hàn lo lắng cho Tinh Tinh sao?

Hắn quả thật rất lo lắng, hắn sắp phát điên rồi!

Trong đầu hắn không ngừng lặp lại lời nói của người phụ nữ kia, Tinh Tinh xảy ra tai nạn xe cộ?! Cô đang ở nơi nào? Có nghiêm trọng không? Hiện tại cô có khỏe không? Các vấn đề quanh quẩn trong đầu của hắn, hắn lo lắng muốn gọi cho Tinh Tinh hỏi rõ ràng, nhưng điện thoại lại không ai nghe, thậm chí còn tắt máy.

Trái tim nặng nề, hắn chưa bao giờ lo lắng như thế này, nhớ tới nhiều năm trước Duyệt Lăng cũng xảy ra tai nạn xe cộ, cảnh tượng đáng sợ máu tanh kia đến bây giờ vẫn rõ mồn một trước mắt hắn, cái loại cảm giác thế giới trong nháy mắt sụp đổ tuyệt vọng, cho đến bây giờ hắn vẫn nhớ rất rõ ràng.

Ông trời! Hắn lo âu đến nỗi không có cách nào suy nghĩ, trong đầu bắt đầu hiện ra hình ảnh quanh người Tinh Tinh toàn là máu, một hình ảnh thoi thóp, điều này làm cho hắn đứng ngồi không yên, hắn cần gặp Tinh Tinh ngay lập tức!

Âu Dương Vận Hàn đứng lên, cầm áo khoác lên xông ra ngoài, lại đụng phải thư ký đang muốn vào phòng làm việc

“Tổng giám đốc, anh muốn đi đâu. Cuộc họp sắp bắt đầu?” Thư ký nhìn đồng hồ treo tường nhắc nhở Âu Dương Vận Hàn. Hai giờ nữa sẽ bắt đầu hội nghị rất quan trọng sẽ quyết định nhà máy hay hiệu buôn nào sẽ là người hợp tác trong tương lai.

“Hủy bỏ!” Âu Dương Vận Hàn rống lên đi tới cửa, hắn đột nhiên nghĩ đến điều gì, lại quay trở lại bàn làm việc, hướng về phía thư ký đang há hốc mồm: “Giúp tôi tra toàn bộ số điện thoại bệnh viện lớn nhỏ trên Đài Bắc, trong vòng mười phút đưa cho tôi, cô cũng thuận tiện gọi điện thoại giúp tôi, hỏi một chút xem hôm nay có người nào bị tai nạn xe cộ đưa vào bệnh viện không!”

Thư ký ngơ ngác, đây là lần đầu tiên trong sáu năm cô vào đây xảy ra tình hình này, tổng giám đốc muốn hủy hội nghị? ”Tổng giám đốc, hội nghị lần này rất quan trọng, mười mấy nhà máy cùng các hiệu buôn đều tham gia, hiện tại muốn hủy đã không kịp ——”

“Tôi biết hội nghị rất quan trọng!” Âu Dương Vận Hàn cắn răng nghiêng lợi nói, trong mắt giống như có đốm lửa đang thiêu đốt, “Nhưng không có chuyện gì so với chuyện này quan trọng hơn, đi đến giúp tôi gọi điện!”

Thư ký gật đầu, xoay người đi ra ngoài. Tổng giám đốc trước giờ luôn tỉnh táo, có thể làm cho hẩn nóng lòng như lửa đốt như vậy, nhất định là có chuyện đại sự.

Không đến mười phút, thư ký liền đem sổ điện thoại các bệnh viện lớn nhỏ tra được, Âu Dương Vận Hàn cùng cô chia nhau ra gọi điện, hỏi xem hôm nay có bệnh nhân nào nhập viện vì tai nạn xe cộ không. Bởi vì người nhập viện vì tai nạn xe cộ không ít, lý lịch không rõ ràng cho nên bệnh viện không cho biết.

Âu Dương Vận Hàn vẫn không buông tha, hẩn cầm áo khoác lên, mang theo tất cả địa chỉ của các bệnh viện, vội vàng đón xe rời khỏi công ty.

Hẩn đến mỗi bệnh viện hỏi thăm tin tức, bệnh viện không chịu tiết lộ tên họ người bệnh nhưng do hẩn thỉnh cầu cho nên nhân viên quầy tiếp tân cũng nói cho hẩn biết, người ở bên trong không phải là Tinh Tinh mà hẩn muốn tìm.

Không phải là, không phải là, không phải là... Âu Dương Vận Hàn đón xe tìm khắp bệnh viện huyện thị lớn nhỏ ở Đài Bắc, cơ hồ đến mệt mỗi suy sụp, nhưng hẩn vẫn chưa từ bỏ ý định, tiếp tục tìm kiếm, chẳng qua, kết quả luôn làm cho hẩn thất vọng. Khi hẩn đi ra khỏi bệnh viện cuối cùng, màn đêm đã buông xuống, hẩn vô cùng lo lắng, cả người cơ hồ muốn hỏng mất.

Tại sao tên của Tinh Tinh không có? Lòng hẩn tràn đầy hối tiếc, hẩn đập tay xuống tay lái. Hẩn còn chưa kịp nói lời yêu với cô, nếu cứ như vậy để cho cô mang theo tiếc nuối rời đi, cả đời này hẩn sẽ không tha thứ ỉnh!

Chẳng có mục đích lái xe, hẩn thất thần phát hiện mình cứ nhiên lái xe đến gần nhà Tinh Tinh, hẩn đóng xe lại rồi đi vào con hẻm nhỏ, xa xa nhìn thấy ánh đèn trong phòng trọ trên lầu ba.

Tinh Tinh ở nhà?! Âu Dương Vận Hàn dừng xe lại, nửa đi nửa chạy tới phòng trọ nhà Tinh Tinh, leo lên cầu thang, ở trong lòng cầu nguyện Tinh Tinh bình an vô sự, cô nhất định không có sao, cô không thể có chuyện! Rốt cuộc, hẩn đi tới cửa nhà Tống Tinh Tinh, hẩn lo âu dùng sức vỗ vào cửa, gọi tên cô.

Cửa mở ra, Âu Dương Vận Hàn nhìn thấy một người phụ nữ xa lạ, cô hỏi: “Anh là ai?”

“Tinh Tinh? Tinh Tinh?” Âu Dương Văn Hàn căn bản không để ý đến cô, hẩn lo lắng gọi, nhìn vào phía bên trong.

Tống Tinh Tinh xuất hiện ở cạnh cửa, khuôn mặt nhỏ nhắn kinh ngạc, mấp máy môi, “Vận Hàn?”

Âu Dương Vận Hàn xông vào, không để ý có người ở đây, hẩn dùng lực ôm Tinh Tinh, “Tinh Tinh, em khỏe không? Không sao chứ?”

Diệp Tư Bình vô cùng kinh ngạc, người đàn ông này chính là Âu Dương Vận Hàn? Nhìn vẻ mặt tiêu tụy, mệt mỏi, tây trang vốn tinh tế bóng loáng giờ đây cũng có chút nhăn lại giống như bôn ba cả ngày.

Hơn nữa, hẩn xem ra không được tỉnh táo, lại càng không lạnh lùng tàn khốc, nhìn bộ dạng hẩn ôm Tinh Tinh, giống như Tinh Tinh là sinh mạng của hẩn. Người đàn ông này...

Tống Tinh Tinh sắp không thở nổi, không thể lý giải tại sao đột nhiên Vận Hàn lại xuất hiện, còn kéo cô vào lòng, hẩn chưa bao giờ làm vậy cả huống chi Tư Bình lại ở đây! Gửi thấy được mùi mồ hôi trên người đàn ông quen thuộc này, cô càng ngày càng khốn hoặc, mặc dù được hẩn ôm cảm giác rất an tâm, rất hạnh phúc, nhưng là...

“Vận Hàn, sẽ đau.” Cô nhỏ giọng kháng nghị.

“A, thật xin lỗi.” Âu Dương Vận Hàn nói xin lỗi, lập tức buông cô ra, cúi đầu xem người cô cẩn thận, nhìn thấy trên cách tay và chân của cô có những vết băng bó, hẩn vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve, “Ông trời, thật

may là... Thật may là không có sao, anh..." Hấn cắn răng, tâm trạng thoải mái không cách nào làm hấn nói được cảm giác trong lòng.

Đến bây giờ hấn mới biết Tinh Tinh quan trọng với mình đến thế nào, hấn cẩn thận tránh vết thương của cô ra, ôm cô lần nữa. Hấn ở trong lòng thề: tuyệt đối sẽ không bao giờ buông cô ra nữa.

"Rất xin lỗi quấy rầy hai vị, mình đi trước." Diệp Tư Bình vẫy vẫy tay, thú vị nhìn hai người, nhìn thấy Tống Tinh Tinh hốt hoảng đỏ mặt muốn rời khỏi lòng ngực Âu Dương Vận Hàn, cũng nhìn thấy Âu Dương Vận Hàn cẩn thận không đụng phải vết thương của cô nhưng vẫn kiên trì ôm cô trong lòng.

Xem ra tình yêu của Tinh Tinh rốt cuộc cũng nở hoa. Cô nhìn về phía Âu Dương Vận Hàn không chút khách khí nói: "Nếu anh dám khi dễ Tinh Tinh lần nữa cũng đừng trách tôi không khách khí!"

Lúc này Âu Dương Vận Hàn mới chú ý tới Diệp Tư Bình, hấn cau mày. Thanh âm này rất quen thuộc, hiển nhiên cô chính là người phụ nữ buổi trưa nay hung hăng mắng hấn

Trong ngực hấn ôm Tống Tinh Tinh, nóng nảy gật đầu, "Tôi sẽ không để cho cô có cơ cớ cúp điện thoại của tôi."

Diệp Tư Bình hừ một tiếng, cười cười cầm ví da lên rời đi, không quên giúp hai người đóng cửa.

"Vận Hàn, anh làm sao vậy?" Tống Tinh Tinh nhỏ giọng hỏi, giùng giàng ngẩng đầu lên nhìn hấn, nhìn thấy trên trán hấn có mồ hôi, nhón chân lên nhẹ nhàng lau đi giúp hấn.

Cử động dịu dàng như thường ngày của cô khiến lòng của Âu Dương Vận Hàn bị rung động, không nhận được đưa tay cầm bàn tay nhỏ bé của cô, "Tinh Tinh..."

Tống Tinh Tinh đỏ mặt, cô thật không hiểu hấn, trước kia hấn không như thế này.

"Thương thể trên người em như thế nào rồi?" Âu Dương Vận Hàn dẫn cô đến bên giường, đỡ cô ngồi xuống rồi hấn cũng ngồi bên cạnh cô.

"Ừ, bất quá không nghiêm trọng. Thật xin lỗi, có phải Tư Bình nói quá khoa trương nên khiến anh lo lắng hay không?" Tống Tinh Tinh mỉm cười xin lỗi hấn.

Không, nếu không phải chuyện này, hấn cũng sẽ không biết trong lòng hấn Tinh Tinh quan trọng thế nào. Âu Dương Vận Hàn cười một tiếng, nhìn thấy cô bình an vô sự, hấn rất vui vẻ."Tinh Tinh, trước đây anh nói rất nhiều lời hồ đồ, em có thể tha thứ cho anh không?"

Tống Tinh Tinh liếc hấn một cái, lập tức lại hốt hoảng cúi đầu. Hấn nhìn cô dịu dàng như vậy, cô làm sao có thể tức giận với hấn được? Huống chi, cô đã sớm tha thứ cho hấn, không thích cô không phải lỗi của hấn."Em không có trách anh nha."

Âu Dương Vận Hàn rất khấn trương, không biết nên làm sao mở miệng. Nhìn vẻ mặt mê hoặc của cô, hiển nhiên không biết hấn đang tỏ tình, tim hấn đập rộn lên, cố gắng suy nghĩ nên nói như thế nào với cô. Đột nhiên, hấn nghĩ đến một chuyện hưng phấn, "Tinh Tinh, em có biết từ nhiều năm trước chúng ta đã gặp mặt không? Trên máy bay không phải là lần đầu tiên.."

Tống Tinh Tinh nhất thời không kịp phản ứng, chẳng qua ngây ngốc nhìn bộ dáng vui vẻ của hấn.

"Rất nhiều năm trước, có phải em đi làm ở chợ đêm không? Một lần anh cùng Duyệt Lăng dạo chợ đêm, gặp em ở nơi nào đó, Duyệt Lăng còn lôi kéo em cùng chụp ảnh, em có ấn tượng không?" Hấn vừa nói vừa lắc đầu, "Em không có ấn tượng cũng là bình thường, dù sao đó cũng là chuyện của rất nhiều năm trước, nếu không phải anh tình cờ thấy hình, cũng sẽ không nhớ lại chuyện này."

"Em nhớ được a." Tống Tinh Tinh rốt cuộc mở miệng, "Em làm sao có thể quên, chính là một ngày, em nhìn thấy bộ dạng hạnh phúc của hai người, cảm thấy thật hâm mộ, có thể khi đó em liền thích anh đi, sau đó mới chú ý đến tin tức của anh, cố ý đi cùng một chuyến máy bay với anh bởi vì em rất muốn gặp anh một lần."

Âu Dương Vận Hàn lấy làm kinh hãi, không nghĩ tới cô quả thật nhớ sự kiện kia, "Từ lần gặp mặt đầu tiên em liền... Thích anh? Từ nhiều năm trước đã bắt đầu?"

“Ừ, ” cô gật đầu, xấu hổ cười, “Em vẫn thích anh, chưa từng thay đổi.”

Âu Dương Vận Hàn nói không ra lời, lời của cô tạo thành sự đả kích không nhỏ với hắn, hắn không biết... Tinh Tinh cứ nhiên yên lặng yêu hắn nhiều năm như vậy, thậm chí từ thời điểm Duyệt Lăng còn sống đã bắt đầu.

Điều này làm cho trong lòng Âu Dương Vận Hàn không còn có bất kỳ chần chờ nào, hắn thở dài, ôm cô vào trong ngực, vùi đầu vào cổ cô, nhắm mắt lại. Hắn biết hắn vĩnh viễn sẽ không quên được Duyệt Lăng, nhưng hắn bây giờ nếu mất đi Tinh Tinh, cuộc sống của hắn sẽ không còn ý nghĩa nữa.

“Vận Hàn, anh làm sao vậy? Hôm nay anh thật kỳ quái, đã xảy ra chuyện gì sao?” Tổng Tinh Tinh có chút bận tâm, hắn thường không biểu lộ tình cảm ra bên ngoài, hôm nay lại ôm lấy cô, còn ôm chặt như vậy, giống như vĩnh viễn không muốn buông ra, nhưng là trước đây hắn đã từng nói qua hắn và cô vĩnh viễn cũng không thể nào nha. Chắc là hắn cảm thấy mình nói lời thật quá đáng, có chút hối hận, hiện tại ôm cô chỉ vì áy náy?

“Vận Hàn, anh buông em ra, em không sao, anh không cần lo lắng cho em. Bây giờ em vẫn còn thích anh nhưng một ngày nào đó em nhất định sẽ quên anh, anh không cần để ý, không cần để ở trong lòng, em ——”

Cô mở to hai mắt, không dám tin trừng mắt nhìn gương mặt anh tuần trước mặt, nói không ra lời, cảm giác được hơi ẩm truyền đến từ đôi môi, cô sợ hãi nhắm mắt nhưng vẫn không rõ ràng lắm, tại sao... Tại sao hắn lại hôn cô?

“Anh sẽ không để em quên anh, Tinh Tinh, anh sẽ dùng cả đời để chứng minh với em, em đã không yêu nhầm người.” Sau khi nụ hôn sâu đi qua, Âu Dương Vận Hàn ngẩng đầu lên, khan khan nói, ánh mắt sâu thẳm một cái chớp mắt cũng không có nhìn thẳng vào ánh mắt sâu thẳm của cô.

Tổng Tinh Tinh hoảng hốt, cô có thể mong đợi, có thể tin tưởng hắn sao? Cô có thể mạo hiểm lần nữa sao?

“Tha thứ cho anh, anh là đồ đại nghịch, nhưng sau này anh sẽ không làm em tổn thương nữa.” khước môi Âu Dương Vận Hàn khẽ cong lên, nhẹ nhàng vuốt ve mặt cô, “Em nguyện ý tha thứ cho anh không?”

Cho tới bây giờ cô cũng chưa bao giờ cự tuyệt hắn, huống chi là bây giờ? Cô gật đầu một cái, ánh mắt lóe lệ, ôm lấy hắn, “Em chưa từng trách anh.”

Âu Dương Vận Hàn ôm chặt cô, ôm cô vào trong ngực làm cho hắn biết mình không quyết định sai.

Ở trong lòng, hắn đang cảm tạ ông trời đã khiến cho hắn không bỏ qua, không làm cho hắn tiếc nuối. Từ nay về sau, hắn sẽ không để cho cô thương tâm, bọn họ sẽ sống vui vẻ cùng nhau cho đến lúc chết.

11. Chương 11: Kết Thúc

Sau khi hiểu được trái tim mình, Âu Dương Vận Hàn vượt qua một buổi tối, nếu không phải hôm sau đi làm, hắn nhất định lái xe đến gặp Tinh Tinh.

Nhưng cuối cùng hiện tại hắn đang ở công ty xử lý công việc có chút không yên lòng, hắn nghĩ đến cô, vô cùng muốn gặp cô, càng muốn nhìn thấy khuôn mặt đáng yêu tươi cười của cô

Hiện tại Tinh Tinh cũng đang đi làm, buổi tối cô sẽ nguyện ý cùng hắn gặp mặt? Âu Dương Vận Hàn không có được tự tin. Hắn không tốt với Tinh Tinh như vậy, cô sẽ nguyện ý tha thứ cho hắn sao, cho hắn thêm cơ hội sao? Nhất định sẽ! Cô thương hắn, dịu dàng, thiện lương như vậy, nhất định sẽ tha thứ cho hắn.

Đến trưa, Âu Dương Vận Hàn xử lý xong công việc, thư ký mua giúp hắn một phần cơm, bắt tri bắt giác hắn lại nghĩ tới Tinh Tinh, nhớ tới ước hẹn bữa trưa trong quá khứ của bọn họ. Không chịu đựng được nỗi nhớ, hắn lấy điện thoại di động ra, hiện tại mặc dù không có biện pháp thấy cô, ít nhất trước tiên có thể nghe một chút tiếng nói của cô, hoặc có thể Tinh Tinh đang ăn phần ăn tiện lợi

Không biết có phải hay không sẽ nghĩ đến hắn?

Điện thoại di động vừa kết nối, vang lên một tiếng lại một một tiếng, nhưng thủy chung không có ai nghe, hẳn không khỏi thở dài. Tinh Tinh có phải vẫn còn giận hờn hay không? Nhưng lần trước cô đã đáp ứng sẽ tiếp điện thoại của hẳn không để cho hẳn phải lo lắng.

Cắt đứt điện thoại, hẳn lại gọi lại lần nữa, lúc này vang không được mấy tiếng liền có người nhận

Hắn mỉm cười, thở phào nhẹ nhõm. “Tinh Tinh? Là anh.”

“Cái tên khốn kiếp này! Ai cho anh gọi tới?”

Thanh âm bén nhọn ở đầu điện thoại bên kia ngân cao, nghe rất tức giận, kỳ quái hơn chính là... Đó không phải Tinh Tinh. Âu Dương Vận Hàn sửng sốt, vừa bắt đầu liền cho là mình gọi nhầm, nhưng nhìn kỹ một chút số điện loại trên màn hình, đúng là số của Tinh tinh a.

Xảy ra chuyện gì?, chẳng lẽ... cô đổi số? tìm Âu Dương Vận Hàn đập mạnh, nắm chặt điện thoại di động.” Xin hỏi có phải là điện thoại của tiểu thư Tống Tinh Tinh không?”

“Hừ, nói nhầm, nếu không anh gọi tới có việc gì? Anh biết người nào tên Tống Tinh Tinh thứ hai sao?”

Âu Dương Vận Hàn sửng sốt. Thanh âm đối phương bén nhọn, nghe ra rất bất mãn với hẳn, đến tột cùng là có chuyện gì xảy ra?” Có thể xin cô ấy nghe điện thoại không?”

“Không thể!”

“Tại sao?” Âu Dương Vận Hàn nóng lòng, tính khí cũng có chút mất tự nhiên. Người phụ nữ này tột cùng là người nào? Tại sao người nghe điện thoại không phải Tống Tinh Tinh mà là cô ta.

“Anh còn dám hỏi tại sao?” Đầu bên kia điện thoại là Diệp Tư Bình, đem tay muốn cướp điện thoại di động của Tinh Tinh ở một bên đẩy ra, giống như con cọp cái mắng lên _____

“Cái tên khốn kiếp này, thương tổn lòng Tinh Tinh còn chưa đủ sao? Còn tìm cô ấy làm cái gì? Tiếp tục tổn thương cô ấy sao? Hừ, tôi cho anh biết, tôi tuyệt đối sẽ không để cho anh thương tổn đến Tinh Tinh, anh quả thật là đại hỗn đản! Anh có biết Tinh Tinh đã thích anh bao lâu hay không? Anh có biết cuộc sống một thân một mình của Tinh Tinh rất cực khổ hay không? Anh có biết cô ấy cố gắng kiếm tiền, tiết kiệm hơn nửa năm nhưng lại dùng số tiền ấy đi mua vé máy bay chỉ vì có thể ngồi bên cạnh anh hai giờ! Anh gặp qua người phụ nữ nào ngu như vậy chưa?”

Âu Dương Vận Hàn nghe mà có chút khiếp sợ, tiết kiệm hơn nửa năm nhưng lại dùng số tiền ấy mua vé máy bay? Tinh Tinh có nói gặp mặt trên máy bay không phải là trùng hợp, chẳng qua hẳn không biết, cô vì có thể ở bên cạnh hẳn hai giờ mà phải khổ cực như vậy. Nghĩ đến Tinh Tinh không dư dả lắm trong cuộc sống, hẳn liền đau lòng.

Tinh Tinh thật ngốc... Ngốc hơn chính là hẳn, cứ nhiên thiếu chút nữa buông cô ra.

Đầu bên kia điện thoại di động, người phụ nữ kia vẫn tiếp tục mắng, tính nhẫn nại của Âu Dương Vận Hàn dần dần biến mất, mặt hẳn âm trầm, nỗ lực nghĩ chen vào nói, “Tôi muốn nói chuyện cùng Tinh Tinh.”

Diệp Tư Bình căn bản không để ý đến hẳn, cô đã sớm bất mãn với hẳn lâu rồi, lần này nếu chính hẳn đưa tới cửa, không hảo hảo mắng hẳn, khó có thể tiêu tan sự tức giận của cô.

“Tinh Tinh yêu anh nhiều năm như vậy, anh không quý trọng cô ấy coi như xong, lại còn nói nhiều lời làm tổn thương cô ấy như vậy, anh nghĩ anh là ai? Nếu không phải là Tinh Tinh ngu, làm sao lại để mặc anh chà đạp như vậy? Một cô gái tốt, ngu như vậy, anh không tìm được người thứ hai đâu..., cứ nhiên chỉ vì lần đầu tiên nhìn thấy anh liền yêu anh, còn nghiêm túc như vậy. Mà anh thì sao? Anh quả thật là tên hỗn đản không xứng với cô ấy, may là _____”

“Mời gọi Tinh Tinh nghe điện thoại, tôi có việc gấp tìm cô ấy.” Âu Dương Vận Hàn trầm giọng nói, thanh âm cường ngạnh, không cho cự tuyệt. Hẳn không biết người phụ nữ này, cô ta lại nhiệt huyết mắng hẳn như vậy, hơn nữa đối với chuyện của hẳn và Tinh Tinh lại biết rõ như vậy. Cô không phải là bạn tốt của Tinh Tinh chứ? Cô nói, hẳn có cái hiểu, cái không hiểu, nhưng hẳn không để ý, hẳn nghĩ nói chuyện cùng Tinh Tinh, nếu như bạn bè của cô đối với hẳn bất mãn, sau này có thể để cho cô ta mắng một cách thống khoái.

Diệp Tư Bình khép lại đôi mi thanh tú, cặp mắt phun lửa. Tên này rất quá đáng a, lại dám dùng thanh âm lớn nhỏ đối với cô a? Cô lớn tiếng rống trở lại, “Tinh Tinh không thể nghe điện thoại!”

“Tại sao?” Âu Dương Vận Hàn cau mày, tâm cuồng loạn, một cổ dự cảm bất thường ở trong lòng khuếch tán.

Diệp Tư Bình thô lỗ đáp lại làm Tinh Tinh ở bên cạnh khiếp sợ, mở to hai mắt, không thể tin đây là người bạn từ trước đến giờ luôn ưu nhã. Cô bĩu môi lại lắc đầu, đưa tay nghĩ nhận lấy điện thoại di động, nhưng lại bị Diệp Tư Bình đẩy tay ra.

“Tinh Tinh xảy ra tai nạn xe cộ!” Diệp Tư Bình nói xong, không đợi Âu Dương Vận Hàn phản ứng, cô liền giành nói: “Bất quá không cần anh giả mù sa mưa, Tinh Tinh với anh một chút quan hệ cũng không có, hi vọng về sau anh không cần làm phiền cô ấy!” Nói xong, cô lập tức cắt đứt cuộc trò chuyện, hừ một tiếng, đưa điện thoại di động trả lại cho Tổng Tinh Tinh.

Điện thoại di động lần nữa vang lên, Tổng Tinh Tinh cầm điện thoại di động lên, nhìn Diệp Tư Bình một cái, cắn môi dưới, ngón tay đang muốn ấn xuống phím call ——

“Không thể nhận a! Mình thật sẽ bị cách làm người của cậu làm tức chết!” Diệp Tư Bình đoạt lấy điện thoại di động, trực tiếp nhấn nút từ chối, nhưng không được mấy giây điện thoại di động lại vang lên, cô nổi giận nhìn chằm chằm điện thoại di động, hấn thật là chưa từ bỏ ý định, cô tắt điện thoại di động.

“Hô! Rốt cuộc khôi phục an tĩnh, thật thoải mái.” Cô vỗ vỗ tay, rất hài lòng.

“Tư Bình, cậu có phải nói quá khoa trương hay không? Mình chỉ bị xe máy đụng một chút thôi.” Tổng Tinh Tinh lắc đầu một cái. Buổi sáng cô đi làm bị xe máy đụng vào, mặc dù có đi công ty nhưng cấp trên thấy vết thương của cô cho nên kêu cô về nhà nghỉ ngơi. Vừa lúc Diệp Tư Bình gọi cho cô, biết cô bị thương nên lập tức chạy tới bên cạnh cô. Trên chân cô có một vết thương dài, cùi chỏ còn có những vết trầy xước nhỏ nhưng cô đã băng bó vết thương rồi.

“Vậy thì thế nào?” Diệp Tư Bình hừ một tiếng, “Cậu sợ hấn lo lắng à?”

Tổng Tinh Tinh cúi đầu, chẳng khác gì cam chịu. Biểu tình này khiến Diệp Tư Bình càng nổi giận hơn, môi đỏ mọng lại muốn giáo huấn cô, nhưng nghĩ đến mình cũng thiếu chút nữa hại Tinh Tinh, nếu không phải Âu Dương Vận Hàn kịp chạy tới, sự trong sạch của Tinh Tinh sẽ bị hủy.

Cô nhắm mắt lại, không nói đến chuyện của Âu Dương Vận Hàn nữa, ngược lại nói: “Tinh Tinh, tên khốn Hoàng Phú Vinh không còn đến tìm cậu nữa chứ?”

“Không có.” Tổng Tinh Tinh lắc đầu, “Từ sau ngày đó, hấn tựa như đã biến mất.”

“Vậy thì tốt, nếu hấn dám đến dây dưa với cậu, mình nhất định sẽ gọi cảnh sát bắt hấn.” Diệp Tư Bình vẽ mặt chán ghét, “Đúng là cái loại hạ lưu thủ đoạn!”

“Chuyện cũng đã qua.” Tổng Tinh Tinh vỗ vỗ tay bạn tốt. Hiện tại cô một chút cũng không quan tâm tới Hoàng Phú Vinh, một lòng chỉ nghĩ tới Âu Dương Vận Hàn gọi cho cô làm gì đây? Tư Bình nói với hấn cô bị tai nạn xe cộ, hấn có vì cô mà lo lắng không?

“Tinh Tinh, thật xin lỗi a, trước khi giới thiệu cho cậu mình có hỏi rõ ràng bối cảnh cùng tài sản của hấn nhưng không nghĩ tới hấn sẽ đánh vợ mình... Nghĩ đến mình cư nhiên lại đem người như thế giới thiệu cho cậu, mình cảm thấy nên xin lỗi cậu.” vẻ mặt Diệp Tư Bình ảo não.

“Cậu đừng nói như vậy, chuyện cũng đã qua rồi cậu không nên tự trách mình, mình bây giờ không phải là không có chuyện gì sao?” Tổng Tinh Tinh cười cười.

Diệp Tư Bình gật đầu một cái, nhìn đồng hồ, “Cũng đã muộn rồi, cậu muốn ăn cái gì? Mình đi mua giúp cậu.”

Tổng Tinh Tinh thuận miệng đáp lại tính đợi Diệp Tư Bình rời đi, sẽ lên gọi lại cho Âu Dương Vận Hàn, hỏi hấn tìm cô có chuyện gì. Nhưng cô phát hiện mình tính toán sai rồi, bởi vì Diệp Tư Bình nắm cô một cái, sau đó cầm điện thoại di động của cô lắc lư, sau đó lại bỏ vào trong túi xách của mình.

“Mình rất nhanh sẽ trở về a.” Nói xong, Diệp Tư Bình liền đi giày cao gót rời đi.

Ai... Tổng Tinh Tinh than thở. Đến tột cùng Âu Dương Vận Hàn tìm cô có việc gì đây? Cũng có thể buổi tối hần sẽ gọi lại? Nghe lời nói của Tu Bình, hần sẽ lo lắng cho cô sao? Nghĩ tới điều này, tâm tình cô rất phức tạp, lại sâu kín thở dài.

Âu Dương Vận Hàn lo lắng cho Tinh Tinh sao?

Hần quả thật rất lo lắng, hần sắp phát điên rồi!

Trong đầu hần không ngừng lặp lại lời nói của người phụ nữ kia, Tinh Tinh xảy ra tai nạn xe cộ?! Cô đang ở nơi nào? Có nghiêm trọng không? Hiện tại cô có khỏe không? Các vấn đề quanh quẩn trong đầu của hần, hần lo lắng muốn gọi cho Tinh Tinh hỏi rõ ràng, nhưng điện thoại lại không ai nghe, thậm chí còn tắt máy.

Trái tim nặng nề, hần chưa bao giờ lo lắng như thế này, nhớ tới nhiều năm trước Duyệt Lăng cũng xảy ra tai nạn xe cộ, cảnh tượng đáng sợ máu tanh kia đến bây giờ vẫn rõ mồn một trước mắt hần, cái loại cảm giác thế giới trong nháy mắt sụp đổ tuyệt vọng, cho đến bây giờ hần vẫn nhớ rất rõ ràng.

Ông trời! Hần lo âu đến nỗi không có cách nào suy nghĩ, trong đầu bắt đầu hiện ra hình ảnh quanh người Tinh Tinh toàn là máu, một hình ảnh thoi thóp, điều này làm cho hần đứng ngồi không yên, hần cần gặp Tinh Tinh ngay lập tức!

Âu Dương Vận Hàn đứng lên, cầm áo khoác lên xông ra ngoài, lại đụng phải thư ký đang muốn vào phòng làm việc

“Tổng giám đốc, anh muốn đi đâu. Cuộc họp sắp bắt đầu?” Thư ký nhìn đồng hồ treo tường nhắc nhở Âu Dương Vận Hàn. Hai giờ nữa sẽ bắt đầu hội nghị rất quan trọng sẽ quyết định nhà máy hay hiệu buôn nào sẽ là người hợp tác trong tương lai.

“Hủy bỏ!” Âu Dương Vận Hàn rống lên đi tới cửa, hần đột nhiên nghĩ đến điều gì, lại quay trở lại bàn làm việc, hướng về phía thư ký đang há hốc mồm: “Giúp tôi tra toàn bộ số điện thoại bệnh viện lớn nhỏ trên Đài Bắc, trong vòng mười phút đưa cho tôi, cô cũng thuận tiện gọi điện thoại giúp tôi, hỏi một chút xem hôm nay có người nào bị tai nạn xe cộ đưa vào bệnh viện không!”

Thư ký ngơ ngác, đây là lần đầu tiên trong sáu năm cô vào đây xảy ra tình hình này, tổng giám đốc muốn hủy hội nghị? “Tổng giám đốc, hội nghị lần này rất quan trọng, mười mấy nhà máy cùng các hiệu buôn đều tham gia, hiện tại muốn hủy đã không kịp ——”

“Tôi biết hội nghị rất quan trọng!” Âu Dương Vận Hàn cắn răng nghiêng lợi nói, trong mắt giống như có đốm lửa đang thiêu đốt, “Nhưng không có chuyện gì so với chuyện này quan trọng hơn, đi đến giúp tôi gọi điện!”

Thư ký gật đầu, xoay người đi ra ngoài. Tổng giám đốc trước giờ luôn tỉnh táo, có thể làm cho hần nóng lòng như lửa đốt như vậy, nhất định là có chuyện đại sự.

Không đến mười phút, thư ký liền đem số điện thoại các bệnh viện lớn nhỏ tra được, Âu Dương Vận Hàn cùng cô chia nhau ra gọi điện, hỏi xem hôm nay có bệnh nhân nào nhập viện vì tai nạn xe cộ không. Bởi vì người nhập viện vì tai nạn xe cộ không ít, lý lịch không rõ ràng cho nên bệnh viện không cho biết.

Âu Dương Vận Hàn vẫn không buông tha, hần cầm áo khoác lên, mang theo tất cả địa chỉ của các bệnh viện, vội vàng đón xe rời khỏi công ty.

Hần đến mỗi bệnh viện hỏi thăm tin tức, bệnh viện không chịu tiết lộ tên họ người bệnh nhưng do hần thỉnh cầu cho nên nhân viên quầy tiếp tân cũng nói cho hần biết, người ở bên trong không phải là Tinh Tinh mà hần muốn tìm.

Không phải là, không phải là, không phải là... Âu Dương Vận Hàn đón xe tìm khắp bệnh viện huyện thị lớn nhỏ ở Đài Bắc, cơ hồ đến mệt mỏi suy sụp, nhưng hần vẫn chưa từ bỏ ý định, tiếp tục tìm kiếm, chẳng qua, kết quả luôn làm cho hần thất vọng. Khi hần đi ra khỏi bệnh viện cuối cùng, màn đêm đã buông xuống, hần vô cùng lo lắng, cả người cơ hồ muốn hỏng mất.

Tại sao tên của Tinh Tinh không có? Lòng hần tràn đầy hối tiếc, hần đập tay xuống tay lái. Hần còn chưa kịp nói lời yêu với cô, nếu cứ như vậy để cho cô mang theo tiếc nuối rời đi, cả đời này hần sẽ không tha thứ ỉnh!

Chẳng có mục đích lái xe, hấn thất thần phát hiện mình cứ nhiên lái xe đến gần nhà Tinh Tinh, hấn đóng xe lại rồi đi vào con hẻm nhỏ, xa xa nhìn thấy ánh đèn trong phòng trọ trên lầu ba.

Tinh Tinh ở nhà?! Âu Dương Vận Hàn dừng xe lại, nửa đi nửa chạy tới phòng trọ nhà Tinh Tinh, leo lên cầu thang, ở trong lòng cầu nguyện Tinh Tinh bình an vô sự, cô nhất định không có sao, cô không thể có chuyện! Rốt cuộc, hấn đi tới cửa nhà Tống Tinh Tinh, hấn lo âu dùng sức vỗ vào cửa, gọi tên cô.

Cửa mở ra, Âu Dương Vận Hàn nhìn thấy một người phụ nữ xa lạ, cô hỏi: “Anh là ai?”

“Tinh Tinh? Tinh Tinh?” Âu Dương Vận Hàn căn bản không để ý đến cô, hấn lo lắng gọi, nhìn vào phía bên trong.

Tống Tinh Tinh xuất hiện ở cạnh cửa, khuôn mặt nhỏ nhắn kinh ngạc, mấp máy môi, “Vận Hàn?”

Âu Dương Vận Hàn xông vào, không để ý có người ở đây, hấn dùng lực ôm Tinh Tinh, “Tinh Tinh, em khỏe không? Không sao chứ?”

Diệp Tư Bình vô cùng kinh ngạc, người đàn ông này chính là Âu Dương Vận Hàn? Nhìn vẻ mặt tiêu tụy, mệt mỏi, tây trang vốn tinh tế bóng loáng giờ đây cũng có chút nhăn lại giống như bôn ba cả ngày.

Hơn nữa, hấn xem ra không được tỉnh táo, lại càng không lạnh lùng tàn khốc, nhìn bộ dạng hấn ôm Tinh Tinh, giống như Tinh Tinh là sinh mạng của hấn. Người đàn ông này...

Tống Tinh Tinh sắp không thở nổi, không thể lý giải tại sao đột nhiên Vận Hàn lại xuất hiện, còn kéo cô vào lòng, hấn chưa bao giờ làm vậy cả huống chi Tư Bình lại ở đây! Gửi thấy được mùi mồ hôi trên người đàn ông quen thuộc này, cô càng ngày càng khốn hoặc, mặc dù được hấn ôm cảm giác rất an tâm, rất hạnh phúc, nhưng là...

“Vận Hàn, sẽ đau.” Cô nhỏ giọng kháng nghị.

“A, thật xin lỗi.” Âu Dương Vận Hàn nói xin lỗi, lập tức buông cô ra, cúi đầu xem người cô cẩn thận, nhìn thấy trên cánh tay và chân của cô có những vết băng bó, hấn vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve, “Ông trời, thật may là... Thật may là không có sao, anh...” Hấn cắn răng, tâm trạng thoải mái không cách nào làm hấn nói được cảm giác trong lòng.

Đến bây giờ hấn mới biết Tinh Tinh quan trọng với mình đến thế nào, hấn cẩn thận tránh vết thương của cô ra, ôm cô lần nữa. Hấn ở trong lòng thề: tuyệt đối sẽ không bao giờ buông cô ra nữa.

“Rất xin lỗi quý rầy hai vị, mình đi trước.” Diệp Tư Bình vẫy vẫy tay, thú vị nhìn hai người, nhìn thấy Tống Tinh Tinh hốt hoảng đỏ mặt muốn rời khỏi lồng ngực Âu Dương Vận Hàn, cũng nhìn thấy Âu Dương Vận Hàn cẩn thận không đụng phải vết thương của cô nhưng vẫn kiên trì ôm cô trong lòng.

Xem ra tình yêu của Tinh Tinh rốt cuộc cũng nở hoa. Cô nhìn về phía Âu Dương Vận Hàn không chút khách khí nói: “Nếu anh dám khi dễ Tinh Tinh lần nữa cũng đừng trách tôi không khách khí!”

Lúc này Âu Dương Vận Hàn mới chú ý tới Diệp Tư Bình, hấn cau mày. Thanh âm này rất quen thuộc, hiển nhiên cô chính là người phụ nữ buổi trưa nay hung hăng mắng hấn

Trong ngực hấn ôm Tống Tinh Tinh, nóng nảy gật đầu, “Tôi sẽ không để cho cô có cơ cúp điện thoại của tôi.”

Diệp Tư Bình hừ một tiếng, cười cười cầm ví da lên rời đi, không quên giúp hai người đóng cửa.

“Vận Hàn, anh làm sao vậy?” Tống Tinh Tinh nhỏ giọng hỏi, giùng giàng ngẩng đầu lên nhìn hấn, nhìn thấy trên trán hấn có mồ hôi, nhón chân lên nhẹ nhàng lau đi giúp hấn.

Cử động dịu dàng như thường ngày của cô khiến lòng của Âu Dương Vận Hàn bị rung động, không nhận được đưa tay cầm bàn tay nhỏ bé của cô, “Tinh Tinh...”

Tống Tinh Tinh đỏ mặt, cô thật không hiểu hấn, trước kia hấn không như thế này.

“Thương thể trên người em như thế nào rồi?” Âu Dương Vận Hàn dẫn cô đến bên giường, đỡ cô ngồi xuống rồi hấn cũng ngồi bên cạnh cô.

“Ừ, bắt quá không nghiêm trọng. Thật xin lỗi, có phải Tư Bình nói quá khoa trương nên khiến anh lo lắng hay không?” Tống Tinh Tinh mỉm cười xin lỗi hắn.

Không, nếu không phải chuyện này, hắn cũng sẽ không biết trong lòng hắn Tinh Tinh quan trọng thế nào. Âu Dương Vận Hàn cười một tiếng, nhìn thấy cô bình an vô sự, hắn rất vui vẻ. “Tinh Tinh, trước đây anh nói rất nhiều lời hồ đồ, em có thể tha thứ cho anh không?”

Tống Tinh Tinh liếc hắn một cái, lập tức lại hốt hoảng cúi đầu. Hắn nhìn cô dịu dàng như vậy, cô làm sao có thể tức giận với hắn được? Huống chi, cô đã sớm tha thứ cho hắn, không thích cô không phải lỗi của hắn. “Em không có trách anh nha.”

Âu Dương Vận Hàn rất khấn trương, không biết nên làm sao mở miệng. Nhìn vẻ mặt mê hoặc của cô, hiển nhiên không biết hắn đang tỏ tình, tim hắn đập rộn lên, cố gắng suy nghĩ nên nói như thế nào với cô. Đột nhiên, hắn nghĩ đến một chuyện hưng phấn, “Tinh Tinh, em có biết từ nhiều năm trước chúng ta đã gặp mặt không? Trên máy bay không phải là lần đầu tiên..”

Tống Tinh Tinh nhất thời không kịp phản ứng, chẳng qua ngây ngốc nhìn bộ dáng vui vẻ của hắn.

“Rất nhiều năm trước, có phải em đi làm ở chợ đêm không? Một lần anh cùng Duyệt Lăng dạo chợ đêm, gặp em ở nơi nào đó, Duyệt Lăng còn lôi kéo em cùng chụp ảnh, em có ấn tượng không?” Hắn vừa nói vừa lắc đầu, “Em không có ấn tượng cũng là bình thường, dù sao đó cũng là chuyện của rất nhiều năm trước, nếu không phải anh tình cờ thấy hình, cũng sẽ không nhớ lại chuyện này.”

“Em nhớ được a.” Tống Tinh Tinh rút cuộc mở miệng, “Em làm sao có thể quên, chính là một ngày, em nhìn thấy bộ dạng hạnh phúc của hai người, cảm thấy thật hâm mộ, có thể khi đó em liền thích anh đi, sau đó mới chú ý đến tin tức của anh, cố ý đi cùng một chuyến máy bay với anh bởi vì em rất muốn gặp anh một lần.”

Âu Dương Vận Hàn lấy làm kinh hãi, không nghĩ tới cô quả thật nhớ sự kiện kia, “Từ lần gặp mặt đầu tiên em liền... Thích anh? Từ nhiều năm trước đã bắt đầu?”

“Ừ, ” cô gật đầu, xấu hổ cười, “Em vẫn thích anh, chưa từng thay đổi.”

Âu Dương Vận Hàn nói không ra lời, lời của cô tạo thành sự đả kích không nhỏ với hắn, hắn không biết... Tinh Tinh cứ nhiên yên lặng yêu hắn nhiều năm như vậy, thậm chí từ thời điểm Duyệt Lăng còn sống đã bắt đầu.

Điều này làm cho trong lòng Âu Dương Vận Hàn không còn có bất kỳ chần chờ nào, hắn thở dài, ôm cô vào trong ngực, vùi đầu vào cổ cô, nhắm mắt lại. Hắn biết hắn vĩnh viễn sẽ không quên được Duyệt Lăng, nhưng hắn bây giờ nếu mất đi Tinh Tinh, cuộc sống của hắn sẽ không còn ý nghĩa nữa.

“Vận Hàn, anh làm sao vậy? Hôm nay anh thật kỳ quái, đã xảy ra chuyện gì sao?” Tống Tinh Tinh có chút bận tâm, hắn thường không biểu lộ tình cảm ra bên ngoài, hôm nay lại ôm lấy cô, còn ôm chặt như vậy, giống như vĩnh viễn không muốn buông ra, nhưng là trước đây hắn đã từng nói qua với cô và cô vĩnh viễn cũng không thể nào nha. Chắc là hắn cảm thấy mình nói lời thật quá đáng, có chút hối hận, hiện tại ôm cô chỉ vì áy náy?

“Vận Hàn, anh buông em ra, em không sao, anh không cần lo lắng cho em. Bây giờ em vẫn còn thích anh nhưng một ngày nào đó em nhất định sẽ quên anh, anh không cần để ý, không cần để ở trong lòng, em ——”

Cô mở to hai mắt, không dám tin trừng mắt nhìn gương mặt anh tuần trước mặt, nói không ra lời, cảm giác được hơi ấm truyền đến từ đôi môi, cô sợ hãi nhắm mắt nhưng vẫn không rõ ràng lắm, tại sao... Tại sao hắn lại hôn cô?

“Anh sẽ không để em quên anh, Tinh Tinh, anh sẽ dùng cả đời để chứng minh với em, em đã không yêu nhầm người.” Sau khi nụ hôn sâu đi qua, Âu Dương Vận Hàn ngẩng đầu lên, khan khan nói, ánh mắt sâu thẳm một cái chớp mắt cũng không có nhìn thẳng vào ánh mắt sâu thẳm của cô.

Tống Tinh Tinh hoảng hốt, cô có thể mong đợi, có thể tin tưởng hắn sao? Cô có thể mạo hiểm lần nữa sao?

“Tha thứ cho anh, anh là đồ đại ngốc, nhưng sau này anh sẽ không làm em tổn thương nữa.” Khóe môi Âu Dương Vận Hàn khẽ cong lên, nhẹ nhàng vuốt ve mặt cô, “Em nguyện ý tha thứ cho anh không?”

Cho tới bây giờ cô cũng chưa bao giờ cự tuyệt hắn, huống chi là bây giờ? Cô gật đầu một cái, ánh mắt lóe lệ, ôm lấy hắn, “Em chưa từng trách anh.”

Âu Dương Vận Hàn ôm chặt cô, ôm cô vào trong ngực làm cho hắn biết mình không quyết định sai.

Ở trong lòng, hắn đang cảm tạ ông trời đã khiến cho hắn không bỏ qua, không làm cho hắn tiếc nuối. Từ nay về sau, hắn sẽ không để cho cô thương tâm, bọn họ sẽ sống vui vẻ cùng nhau cho đến lúc chết.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-gai-thich-khoc>